

ANTALFFY TIBOR

Az évszázad biztosítási csalása

Az évszázad biztosítási csalása

ANTALFFY TIBOR

Az évszázad biztosítási csalása

A szerző ügyvédjének tanácsára kijelenti, hogy a könyvében leírtak a saját verziója (ha úgy tetszik, fikciója), és nem feltétlenül adja vissza az abszolút objektív történeteket, amennyiben ilyenről egyáltalán lehet beszélni.

© Antalffy Tibor, 2008

www.antalffy-tibor.hu

A könyv szerzői kiadásban jelent meg

Megjelent a Novella Kiadó gondozásában

A Novella Könyvkiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesületének tagja

ISBN 978-963-9886-00-1

Szerkesztő: Antalffy Éva
Nyomdai előkészítés: Kelemen András

Nyomta és kötötte az ETO-Print Nyomda
Felelős vezető: Balogh Mihály

Tartalomjegyzék

0. Előszó a második kiadáshoz	7
1. Bevezető	8
2. A hír kipattan	9
3. Árnyékfeleségek	20
4. Előzmények	23
5. Találkozás dr. Kuruczcal	61
6. Kronológia I.	65
7. Beszéljünk a piszkos anyagiakról	87
8. A rendőrség	92
9. Kronológia II.	95
10. A skalpvadász közbelép	101
11. A jogi események	105
12. Kronológia III.	108
13. Egy kis pszichológia	121
14. A vesztesek	126
15. Én, a leleplező	129
16. Gondolatkísérlet	131
17. Összeomlik a kártyavár	135
18. Epilógus	137

0. Előszó a második kiadáshoz

Az életben kevés szép van – és azt se vesszük észre – de talán a legszebb, hogy soha, egy pillanatra se áll le. 2008. április 1. óta sok minden történt, még az Évszázad biztosítási csalásával kapcsolatban is. Pici apró tények sok mindenre rávilágítanak. Az ügyel kapcsolatban jó néhány emberrel tárgyaltam, ami azt eredményezte, hogy sok mindenre rálátásom lett a mai magyar élettel kapcsolatban, és persze a szereplőkkel is. Ezeket azonban nem írhatom le a könyvem elején, mert még semmihez se kapcsolódnának. Így aztán az extra megjegyzések a könyv végére kerülnek. Minden esetre a minden részletre igényt tartó olvasónak ajánlani tudnám a következő weboldalt:

[HTTP://www.rtlklub.hu/videotar/?vkatid=7&videoid=080225705&adasid=4093](http://www.rtlklub.hu/videotar/?vkatid=7&videoid=080225705&adasid=4093)

Igen tárgyilagos, alapos és indulatoktól mentes képsorok mutatják be a saját halálát megjátszó Zoltán feleségének és ügyvédjének (Dr. Kurucz György) nyilatkozatát az eltűnést követő harmadik évben és a lebukást megelőző negyedik évben. Valamint a feleség felolvasott levelét a lebukást követően. Amit az olvasó, helyismeret hiányában, nem vehet észre a video felvételen, az a felvétel helyszíne, ami nem más, mint a feleség szüleinek a verandája, akik ezek szerint igen lelkesen vettek részt az biztosítási összeg kikövetelésében, ámbár részükre nagyon egyértelműnek kellett lenni a csalásnak, még abban az esetben is, ha nem voltak beavatva.

I. Bevezető

Sokan vallják, hogy bűnözőnek születni kell. Szó sincs róla! Vannak olyan rasszista vélemények, amely szerint a cigányok született bűnözők. Ez hülyeség! De ha egy cigánygyerek apja történetesen bűnöző, akkor a gyerek már az anyatejjel a bűnözést szívja magába. Ez utóbbit kellene megakadályozni. A bűnöző életmódra az emberpalánta ránevelődik a környezeti hatások és egyéni körülményeinek megfelelően. Minden bűnelkövetés mögött van egy „háttér”, ami kitermeli az elkövetést. Könyvemben arra teszek kísérletet, hogy az „Évszázad biztosítási csalásának” felfedjem a hátterét.

Az 1989-es rendszerváltásra sokan sokféleképpen emlékeznek. Egy dolog azonban biztos, a szocializmusban hiánygazdaság volt, amit felváltott a piacgazdaság. Akkor többé-kevésbé mindenkinek volt pénze, de nemigen tudta elkölteni. Most minden van, „ami szem-szájnak ingere”, de az embereknek nemigen van (elég) pénze a vásárláshoz. Ez persze természetes, a kapitalizmusban minden a tőke, azaz a pénz körül forog, ezt hamar megtanulta mindenki. Pénzt! Pénzt! Pénzt! Lüktet az emberek feje. Pénzt! Pénzt! Mindenáron, gondolják egyesek.

A kapitalizmus a nagy esélyek világa. Vannak, akik törvényesen, ám messze nem erkölcsösen, egy-egy jó ötlettől hajtva szereznek pénzt. Gondoljunk a gátlástalan hirdetésekre. Az explicit és implicit ígéretésekre, a megtévesztő számokra, a láthatatlan apró betűkre, és még sorolhatnám. Aztán vannak, akik a törvények megkerülésével tervezik elérni ugyanazt a célt, nem egyszer ragyogó ötlettől hajtva, de kihasználva a kiskapukat, például hajléktalanok nevének a felhasználásával, vagy kiskorúak segítségével. Aztán megint vannak, akik ötleteikkel a törvényeket egyszerűen átlépik, miközben bőrüket viszik a vásárba. Az egyik ilyen hatalmas ötlet a biztosítási csalás. Magyarországon minden idők legnagyobb biztosítási csalását második fiam, Antalffy Zoltán Rex kísérelte meg nem túl gondos előkészítés és kivitelezés után, 99 százalékos sikerrel. Ez a könyv erről a történetről szól, és a hiányzó 1 százalékról.

Pilisborosjenő, 2008. április 1.

2. A hír kipattan

Rendőrségi portál: (2008. 02. 04., hétfő, 15.30.) Több százmillió forintos biztosítási csalás felderítése. A Nemzeti Nyomozó Iroda Bűnügyi Főosztály Életvédelmi Osztály eljárást folytat A. Z. R. és társai ellen jelentős kárt okozó csalás bűntett elkövetésének¹ megalapozott gyanúja miatt.

A jelenleg rendelkezésre álló adatok szerint a gyanúsított családjával és közeli barátaival együtt 2001. szeptember 17-től október 8-ig nyaralt a görögországi Toló városában. A gyanúsított férfi 2000-ben több biztosítónál kockázati és balesetbiztosítást, majd közvetlenül az utazás előtt külön utasbiztosítást is kötött immáron összesen több mint 200 millió forint értékben biztosítva magát. Görögországban 2001. szeptember 26-án a gyanúsított felesége a helyi hatóságoknál bejelentette, hogy férje szörfözés közben balesetet szenvedett, és vízbe fulladt, holttestét elnyelte a tenger. A baleset körülményeit, valamint a férfi halálának tényét legjobb barátja, G. A. is tanúsította. A görög hatóságok nagy erővel kezdték meg a keresést, de A. Z. R. holtteste nem került elő, ezért az eljárást azzal zárták le, hogy az eltűnt személy sorsa ismeretlen.

Görögországból hazaérkezve a gyanúsított felesége levélben értesítette a biztosítókat a halálesetről, és egy ügyvédet bízott meg az ügy képviseletével, intézésével. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2003. január 23-i jogerős végzésben A. Z. R. halálának tényét állapította meg. A BRFK Életvédelmi Osztálya a biztosítók feljelentése alapján 2003 májusában rendelt el nyomozást csalás bűntett kísérletének gyanújával, ismeretlen tettesek ellen, amit 2006 júniusában megszüntettek.

A Nemzeti Nyomozó Iroda olyan információk birtokába jutott, mely szerint a holtta nyilvánított férfi életben van, ezért 2007. július 18-án az Életvédelmi Osztályon nyomozás indult az ügyben. Bűnügyi jogsegély kéréseben a magyar és cseh hatóságok példamutató együttműködése eredményeképpen A. Z. R.-t cseh rendőrök elfogták, majd november 4-én a magyar hatóságoknak átadták. Az elfogást követő házkutatás során a cseh rendőrök

¹ Valójában: csalás bűntett kísérletének megalapozott gyanúja miatt. Ugyanis a bűntett nem lett elkövetve, egyetlen fillért se vettek fel.

lefoglaltak egy Boros László nevére kiállított vezetői engedélyt, melyben a Tolóban vízbefulladt A. Z. R. fényképe volt beragasztva. A vezetői engedélyről a kirendelt szakértő megállapította, hogy hamisítvány.

A holtából feltámadt, 2007. november 7. óta előzetes letartóztatásban lévő férfi kihallgatása során részletesen elmondta a történeteket. A „balesetet” követően kiúszott a partra, ott G. A. feleségétől átvett egy hátizsákot, amelyben ruházat, pénz és útlevél volt. Egy ideig még Görögországban tartózkodott, majd Kréta szigetére utazott, ahol több hetet töltött. Krétáról Olaszország érintésével, autóstoppal, vonattal és gyalog ment Csehországba. Csehországi bujkálását nem tervezte meg előre, minden napról napra spontán alakult. Választásában fontos szerepet játszott, hogy a csehországi életvitel, éghajlati és egyéb szokások nagyban hasonlítanak a magyarországihoz, ezért viszonylag könnyen tudta tartani a kapcsolatot rokonaival és barátaival.

A rendőrség az alábbi szöveget hivatalos sajtótájékoztatón tette közzé. Nem feltételezhető – mert nem szokásuk –, hogy taktikai okokból kifolyólag a valóságtól eltérő adatokat közöljenek. Ezek szerint a görög hatóságok az ügyet (feltűnően gyorsan) azzal zárták le, hogy „az eltűnt személy sorsa ismeretlen”. Vagyis nem állították, hogy meghalt volna. Ezzel szemben a II. és III. Kerületi Bíróság (szintén feltűnően gyorsan), a görög papírok kézhezvételét követően 3 hónappal később Antalffy Zoltán halálának tényét jogerősen megállapította. Magyarországon hozzá vagyunk szokva, hogy egy-egy gazdasági per elsőfokú ítélete után a másodfokú eljárást nem tűzik ki egy éven belül. Esetünkben egy görög eljárás, egy magyar eljárás, majd annak jogerőre emelése alig több mint egy év alatt lezajlik. Ha ehhez hozzávesszük azt, hogy a holtá nyilvánítás jogi feltétele a 3 éves eltűnés², akkor nem lehet szabadulni attól a gondolattól, hogy itt valaki, vagy valakik alaposan „belenyúltak” az ügybe. Azt is mondhatnánk, hogy 252 millió forint keze messzire elér.

A Nemzeti Nyomozó Iroda az eljárás során társtettesként hallgatta ki A. Z. R. barátját G. A.-t, aki hamis tanúvallomásával igazolta a férfi halálát. A. Z. R. feleségét szintén társtettesként hallgatták ki a nyomozók, mert hazaérkezését követően személyesen értesítette a biztosítókat férje halá-

² A törvény szerint: Akinek életben léte vagy elhalálozása bizonytalan, életben lévőnek tekintendő mindaddig, míg elhalálozása bizonyítva nincs. Az eltűnt egyén holtaknak csak úgy vélelmezhető, ha halálvesztélyben forgott, és azóta már 3 év lefolyt.

láról és ügyvédet bízott meg a kárigény intézésével kapcsolatban. A hölgy továbbá gyanúsítható még a kettős házasság büntett elkövetésével is, mert bár tudta, hogy férje nem halt meg, 2005. november 11-én ismételten házasságot kötött jelenlegi férjével. Az ügy negyedik gyanúsítottja G. A. volt felesége, aki segített A. Z. R.-nek eltűnni. A férfit gépkocsival várta a parton, átadta neki a hátizsákot, az összekészített holmikkal, és kijuttatta Toló város körzetéből. Az ügyben korábban hamis tanúvallomást tevőkkel szemben az NNI feljelentést tesz a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Budapesti Nyomozó Ügyészségnél.

A sajtótájékoztató anyagát valamennyi napilap feldolgozta, körülbelül hasonló szöveggel állva a nagyközönség elé, amivel egy kicsit később foglalkozom. Érdekességgé felidézem a tájékoztató következő mondatát: „A gyanúsított felesége egy ügyvédet bízott meg az ügynek képviselésével, intézésével.” Ez az ügyvéd, dr. Kurucz György, ugyanis a megbízatást (10 százalékért, azaz 25 millió forintért) olyan lelkiismeretesen teljesítette, hogy a biztosítók feljelentésén kívül a médiáról se feledkezett meg. Dr. Kurucz elbeszélése alapján Fekete Gy. Attila, a Népszabadság nagyra becsült munkatársa 2003. október 4-én (durván négy és fél évvel a lebukás előtt) a következő cikket adta le a szerkesztőségébe. Figyelemreméltó, hogy monogramok helyett a résztvevők teljes nevét kiírták.

NÉPSZABADSÁG (2003. 10. 04.) „Csalásból” fulladt vízbe? Hat tekintélyes biztosító lényegében élővé nyilvánított egy vízbe fullt férfit – az özvegy ügyvédje szerint – csak azért, hogy ne kelljen fizetniük.

Érdemes felfigyelni az „özvegy ügyvédje” által pimaszul magabiztos megfogalmazásra: „A biztosító lényegében élővé nyilvánított egy vízbe fullt férfit”. Miközben a biztosítók mindössze az eljárást kifogásolták egy felettébb gyanús ügyben. A jogi lépések megtételét pedig, ami egy jogállamban magától érthető, sőt kizárólagos intézési módnak tekinthető, „támadásindításnak” van aposztrofálva.

Hat hazai biztosító összehangolt támadást indított néhai Antalfy Zoltán özvegye ellen, aki férje életbiztosítása alapján összesen 252 millió forint biztosítási összegre jelentette be igényét. A biztosítók család gyanújával – közösen – feljelentést tettek a Budapesti Rendőr-főkapitányságon, a II.-III. Kerületi Bírósággal pedig kvázi élővé nyilvánították az elhunytat, noha halálának tényét néhány hónappal korábban ugyanez a bíróság jogerős végzésben állapította meg. *Kurucz György* ügyvéd, az elhunyt öz-

vegyének jogi képviselője szerint a biztosítók jogilag erősen aggályos lépésektől sem riadnak vissza csak azért, hogy ne kelljen a biztosítási összeget kifizetniük³.

Néhai Antalffy Zoltán családjával és barátaival 2001 szeptemberében Görögországban nyaralt. Szeptember 9-én Antalffy Toló városa közelében szörfözött. Felborult, lába beakadt a szörf kengyelébe, ezért nem tudott a deszka alól a felszínre kapaszkodni és megfulladt. Holttestét egyik ismerőse még látta, de amikor a lába kiszabadult a kengyel szorításából, nem tudta fenn tartani az élettelen testet, amit azóta sem találtak meg. Görögországban a napflioni elsőfokú ügyészség tanúk és szakértők sorának meghallgatása után arra az álláspontra helyezkedett, hogy a férfi baleset áldozata lett⁴, holttestét pedig az áramlatok kisodorták a nyílt tengerre. Özvegye 2001 októberében valamennyi biztosítónál bejelentette férje halálát, és hogy az érvényes élet- és balesetbiztosítás alapján igényt tart a biztosítási összegre.

Néhai Antalffy Zoltán és felesége állatkereskedéssel foglalkozott. Ők szereztek be⁵ a legtöbb hazai állatkert trópusi hüllőit Afrikából, Dél-Ázsiából, a házaspár üzemeltette a Fővárosi Állat- és Növénykert Hüllőcentrumát, mindemellett nagy testű papagájokat bemutató telep létrehozását is tervezték. Egyik külföldi útja alkalmával Antalffy szemtanúja volt annak, ahogy a feldühödött tömeg minden különösebb ok nélkül meglincselt egy társaságában lévő helybélit. Veszélyes munkájára és részben arra is tekintettel, hogy milyen tehetetlen volt a lincseléskor, 1996-ban, amikor gyermeke született, elhatározta, életbiztosításokat köt, hogy ha őt bármi baj érné a világban, gyermekének ne kelljen nélkülöznie. 2000. június 30. és november 3. között az Allianz Hungária, az Union, az AXA Colonia, a Generali-Providencia és az ING Biztosító Rt.-nél is kötött egy-egy élet- és balesetbiztosítást. Az összesen több mint hatvanezer forintos havi biztosítási díjat haláláig fizette. Amikor 2001 szeptemberében görögországi nyaralásra indult családjával, mindemellett az Európai Utazási Biztosító Rt.-nél utasbiztosítást is kötött. Kurucz György szerint a biztosítási szerződések egyike sem zárja ki, hogy az ügyfélnek egynél több biztosítónál legyen élet- és vagyonbiztosítása, így – mivel a havidíjat Antalffy mindig pontosan befizette – az özvegyet a hat társaságtól összesen 252 millió forint biztosítási díj illeti meg.

³ Érdemes felfigyelni erre a bekezdésre, ami semmiképpen nem nevezhető tudósításnak, inkább a pártállami szóhasználatra jellemző véleménynyilvánításnak: „összehangolt támadás”, „kvázi élőnek nyilvánították”, „aggályos lépéstől sem riadtak vissza”, „csak azért, hogy ne kelljen fizetniük”.

⁴ Egyértelmű hazugság. A hivatalos megállapítás: „Az eltűnt személy sorsa ismeretlen.”

⁵ Valójában tömegesen becsempészték.

A több mint egy évig tartó görög államigazgatási eljárás, majd az azt követő hazai hatósági ügyintézés során keletkezett dokumentumok alapján, 2003. január 23-án jogerőre emelkedett végzésében a Fővárosi II-III. Kerületi Bíróság megállapította a halál tényét és annak helyét, e végzés alapján az Anyakönyvi Hivatal kiállította néhai Antalffy Zoltán halotti bizonyítványát. Április 28-án azonban az ügyben érdekelt hat biztosító közös kérelemmel fordult a II-III. Kerületi Bírósághoz. Antalffy halálát kimondó végzés hatályon kívül helyezését kérték, mivel szerintük a görög ügyész-ségi iratokban fellelhető tanúvallomások ellentmondásosak, így azokból legfeljebb ügyfelük eltűnésének ténye állapítható meg, a haláláé nem. Kérelmükben a biztosítók a bíróság által a halál tényét megállapító végzés meghozatalakor nem ismert gyanús körülményként állították be az egy évvel korábban kötött kockázati biztosításokat, amelyekre kizárólag halál esetén fizetnek a biztosítók, ugyanakkor egyetlen társasággal sem kötött úgynevezett vegyes biztosítást, amelynek alapján a biztosítás lejártakor is teljesítettek volna kifizetéseket. A biztosítási szerződések díját külön-külön is jelentősnek minősítették a biztosítók, amelyek évekig tartó fizetése egy jól menő vállalkozó számára is megterhelő. A bíróság azonban az Antalffy család anyagi helyzetének vizsgálata nélkül hozta meg a halált megállapító végzését. A szerződő egyetlen biztosítójával sem közölte, hogy más társaságoknál már rendelkezik élet- és balesetbiztosítással.

Kurucz György szerint a biztosítók kifogásai elfogadhatatlanok és megalapozatlanok, egyetlen célt, az időhúzást szolgálják. A társaságok a szerződéskötéskor nem írták elő Antalffy számára, hogy más társaságnál nem köthet életbiztosítást, vagyoni helyzetét sem tartották aggályosnak, mindaddig, amíg fizetett. Ez csak azóta kérdés számukra, amióta kiderült, hogy most nekik kellene fizetniük.

A biztosítók kérésének megfelelően a bíróság négy hónappal azután, hogy a halál tényét jogerős végzéssel megállapította, hirdetményt függesztetett ki a II. és a XIII. kerületi önkormányzat és a fővárosi önkormányzat polgármesteri hivatala hirdetőtábláin, amelyben azt kérte, aki az eltűnt életben létére vonatkozó adatokkal rendelkezik, haladéktalanul tájékoztassa erről a bíróságot. A halál tényét megállapító végzést az eljáró bírósági titkár egyidejűleg nem helyezte hatályon kívül, nem lehet tehát tudni, hogy a bíróság tulajdonképpen most élőknek vagy holtnak tekinti-e Antalffyt.

Az özvegy jogi képviselője jogilag finoman szólva is aggályosnak tartja, hogy a biztosítók ügyfele hozzájárulása nélkül átadták egymásnak az Antalffy Zoltán szerződéseivel kapcsolatos információkat. Amikor lapunk megkereste az érintett biztosítókat (a hatból három válaszra sem méltatta érdeklődésünket), azzal tértek ki a válaszáadás elől, hogy a biztosítási titok

köti őket, az ügyfél írásos engedélye nélkül – amelyben pontosan meg kellene jelölni az átadható adatokat – semmiféle információt nem adhatnak a szóban forgó ügyről. Kitérő választ adtak arra a kérdésre, hogy vajon megfelel-e az adatvédelmi törvény előírásainak az Antalffy ügyében követett adatkezelési gyakorlat. Jelenleg az életvédelmi osztály nyomoz az ügyben, mivel ennek az egységnek a keretei között működik a gyanús eltűnéseket vizsgáló csoport. Értesítéseink szerint azonban a BRFK még nem kapta meg jogsegély útján a görög hatóságoktól az Antalffy halála ügyében ott folytatott vizsgálat dokumentumait.

Kurucz is feljelentette azonban az érintett biztosítók intézkedésre jogosult vezetőit, visszaélés személyes adatokkal bűntette miatt, egyidejűleg a biztosítók adatkezelési gyakorlatával összefüggésben vizsgálatot kezdeményezett a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeleténél, és kérte az adatvédelmi biztos eljárásának megindítását is. Szerinte ugyanis a biztosítók másképpen nem is értesülhettek volna arról, hogy Antalffy Zoltán özvegyének többükkel szemben is követelése van, mint hogy valamilyen módon egyeztetik (összevezetik) adatbázisaikat, ügyfél- és szerződés-nyilvántartásaikat. Ez pedig – szerinte – törvénytelen. Kurucz feljelentését a BRFK az V. kerületi kapitányságra küldte tovább. Eddig a Népszabadság.

Mint már említettem a történetet az összes napilap leközölte nagyvonalakban azonos tartalommal.

Dr. Kurucz nyilatkozata magabiztos és fennhéjázó, pláne ha meggondoljuk, hogy a valósággal tökéletesen tisztában volt, ami majd a későbbiekben kiderül.

Dr. Kurucz még bulvárlapba illő pimaszságot is megengedett magának, aminek nyilván a társadalmi nyomásgyakorlás kiváltása volt a cél. Íme: (A család) „vagyonai helyzetét sem tartották aggályosnak, mindaddig, amíg fizetett. Ez csak azóta kérdés számukra, amióta kiderült, hogy most nekik kellene fizetniük.” Ez aztán csúsztatás a javából. A biztosítók csak a „vízbe fulladás” után tudták meg, hogy összesen 6 díjat fizettek, havonta közel 70 000 forint értékben. Amire mindössze annyit mondtak, hogy nem életszerű, különösen akkor nem, ha a családnak nincs fix jövedelme.

Népszava (2008. 02. 05.): Megrendezte saját halálát a 253 milliós biztosításért. Jelentős összegű életbiztosításokat kötött, megrendezte saját halálát, majd hat évig bujkált a hatóságok elől pénz nélkül, hátrahagyva otthonát, családját és barátait. A. Zoltán Rex 2000 júliusa és novembere között hat nagy összegű biztosítást kötött, összesen 252 millió forint értékben.

A. Z. R. 2001. szeptember 17-től családjával és közeli barátjaival a görögországi Toló városában nyaralt. 2001. szeptember 26-án szörfözés közben a tengerbe esett, majd eltűnt. A görög hatóságok nagy erővel kezdték keresni, majd fél évig tartó vizsgálat után végül lezárták a nyomozást. A nyaralásból hazaérkezve a gyanúsított felesége levélben értesítette a biztosítótka a halálesetről, majd megbízott egy ügyvédet, hogy az járjon el a biztosítások ügyében.

BLOGOS VÉLEMÉNYEK (2008. 02. 05. után) A hír felkavarta az emberek egy részét, aminek hangot blogokban adtak.

eredeti blog: „A napokban a véletlen folytán bukkantam rá, a már archívna tekinthető cikke: Csalásból fulladt vízbe?... és akkor láss csodát, ma megtalálták a nemes nevű, ám nem nemes lelkű Antalffy Zoltán állatkereskedőt. Természetesen most már az ártatlanság nevében csupán monogrammal: Megrendezték a halálát több százmillióért...

válasz: Ilyen nincs! A volt feleség még bigámiázott is a tetejében. Brrr... ez már paranoia...

válasz: Figyelmesen elolvastam a híradást, de nem tudnám megmondani, hogy igazából milyen bizonyítható bűncselekményt követett el az ipse. Azon kívül, hogy évek óta egy cseh tanyán sanyargatta magát. Főleg, mivel érdemelte ki ezt a nagy fölhajtást? Hogy az NNI vette kézbe az ügyet?

válasz: Azért az elgondolkodtató, hogy az NNI gyilkossági csoportja foglalkozik az ügyel.

MTV1 Kékfény (2008. 02. 11.): Saját apja köpte be. Természetesen a Kékfény is ráharapott a sztorira. Volt azonban egy apró eltérés a Kékfény és a többi tudósítás között. A műsorvezető M. Kiss Csaba mellett ott állt dr. Simonyi T. Cs. Csaba ügyvéd, aki Tamás fiam barátja, és Zoltán fiam védője. Simonyi természetesen olyan korrekt volt, amit az ember egy menő ügyvédtől elvárhat, azonban adás előtt alaposan „informálta” M. Kiss Csabát, aki bedobta a nagy szenzációt. „A kitűzött 5 millió forintos díjnak nem tudott ellenállni és az apa saját fiát börtönbe küldte.”

Valójában a kitűzött 5 millió forintos díjnak könnyedén ellen tudtam állni, ugyanis – legjobb tudásom szerint – nem volt kitűzve, így még csak kísértésbe se eshettem. Azt viszont érdemes meggondolni, hogy a Kékfény – bármennyire is bulvár szintet üt meg – végül is a bűnüldözésnek lenne a televíziós eszköze. Véleményem szerint a műsorvezetőnek nem lenne szabad dehonesztálni a büntény felfedőjét (ami ebben az esetben nem is igaz), még a poén kedvéért sem. Tény, hogy a törvény felmenti a közvetlen hozzá-

tartozót a vallomástétel alól, de ha ennek ellenére a hozzátartozó hajlandó vallomást tenni, attól még nem ő lesz az elkövető.

De ha már megérkeztünk ehhez a témához, akkor közbe kell szúrnom. Zoltán megjátszott vízbe fulladásáról, a besegítő társtetteseken kívül tudott még az anyósa, az apósa, két jó barátja, azoknak velük együtt látogató barátnői, Zoltán nővére és annak barátnője. Ezenkívül valamit tudhatott a hamis papírok előállítója is. Ez több mint nyolc fő, amiről én tudok. És ezek mind ellenálltak a nem létező ötmilliós jutalomnak! Valamint...

Máskülönben még 2005-ben Vízzy András könyvet írt a biztosítási csalásokról, és mert a szakma, valamint a bűnüldöző szervek bizonyítékok nélkül is Zoltán halálát csalásnak tekintették, az eset a könyvben részletesen le volt írva. Aki Zoltánt ismerte, az mind tudhatott róla.

Vasárnapi Blikk (2008. 02. 10.): A Blikket természetesen nem veszem, és nem olvasom, de a baráti körből valaki megajándékozott a XV. évfolyam 40. számával. A címlapon „Itt bujkált az álhalott” és a háttérben látható egy rozoga épület. Viszont a Blikknek sikerült engem meglepni a cikkével. Ugyanis ez volt az egyetlen újság, amelyik vette magának a fáradságot és a helyszínre küldte Sztarovits Tibor szlovákul beszélő munkatársát, aki „megtalálta a férfi búvóhelyét” (vajon hogyan?). Fényképezőgépet azonban nem vitt magával, mert a nemrég kitarozott házról egy sokéves fényképet adott le a szerkesztőségbe, amit valamelyik szomszédtól kaphatott. Nem csoda, hogy a címlapon egy ütött-kopott, de felismerhető ház fényképe virít.

Sztarovits természetesen meginterjúvolta a helybéli rendőröket is. Havlik Vratoslav rendőr őrnagytól így idéz: „Amikor letartoztattuk, semmiféle ellenállást nem tanúsított. Mintha maga is várta volna már, hogy elkapják.” A riporter saját véleményét is hozzáteszi a történetek, többé-kevésbé, pontos felsorolásához, amit csak azért idézek, mert történetesen megegyezik saját véleményemmel is.

„Ha elégedetlenek vagyunk az életünkkel, cseréljük le egy másikra, a régit pedig dobjuk ki – így szólt a recept, amit Zoltán kigondolt.” ... „A vizsgálatot a nyomozók lezárták, hamarosan vádat emelnek ellene (többekkel együtt), s jön az ítélet. Hogy ez utóbbi enyhébb lesz-e vagy szigorúbb, azt még csak találgatni lehetne, ami viszont biztos, hogy Zoltán már most veszített. A jó hírét és fél életét.”

Aztán eltelt néhány hét és felébredt egy újabb hetilap.

168 óra (2008. 03.16.): Aki meghalt ne telefonálgasson – Színlelt halál. A rendőrség adatai szerint Magyarországon tavaly 137 biztosítási csalás történt. Nem olyan sok. De számoljuk hozzá: az efféle bűncselekmények nagy része felderítetlen marad, noha a legtöbb biztosító a gyanús ügyeket magánnyomozókra bizza. „Nem tudom, mikor kötötték a világon az első biztosítást, de valószínűleg egy nappal azelőtt, hogy az első biztosítási csalást megkísérelték” – kezdi Trunkó Barnabás, a Magyar Biztosítók Szövetségének főtitkára.

Közbe kell szúrnom, hogy Trunkó Barnabás, mint főtitkár szégyellhetné magát tudatlanságáért. Az első biztosítást Edward Lloyd’s Coffee House, vagyis kávéházában kötötték 1688-ban. Oka, hogy a kereskedők, akik esténként Lloyd kávéházában gyűltek össze, hajókat béreltek ki és azokkal szállították a gyarmatútut Angliába. Akkoriban viszont a tengeri hajózás eléggé kockázatos vállalkozás volt, a hajótörés nem volt ritka jelenség. Viszont egy-egy hajótörésbe az involvált kereskedő egyszerűen tönkrement. Lett egy ötlet. Összefogtak, és amikor valamelyiknek a hajója nem tért vissza, az összes többi összedobta a veszteség értékét. Így hosszú távon mindenki egy kicsivel kevesebb hasznot zsebelt be, de senki se ment tönkre. Biztosítási csalás mindjárt másnap egészen biztos nem volt, mert egy kereskedelmi hajó elsüllyedése több tucat ember halálát jelentette, beleértve azt is, aki – esetleg – a süllyedést okozhatta volna. Egy hajó elsüllyedésének autentikus hírért különben egy kisméretű harang félreverésével jelezték.

Nemrég vált ismertté egy honfitársunk filmbe illő esete: a férfi előbb hat társaságnál életbiztosítást kötött összesen 253 millió forintba, aztán megrendezte saját halálát. A biztosítóknak a feleség adta elő a „végzetes történetet”. Görögországban nyaraltak barátaikkal 2001-ben. Egy nap szörfözni indult a férj. A feleség ekkor látta őt „utoljára”. A görög rendőrök keresték a férfi holttestét, de nem találták. A magyar bíróság holtá nyilvánította a férjet, az asszony pedig ügyvédre bízta a biztosítókkal való egyeztetést.

A csalót végül saját apja adta fel a rendőrségen. Kiderült, a „szélhámos szörfös” hamis papírokkal Oroszországon keresztül Csehországba menekült. Ott várta, hogy felesége végre hozzájusson a 253 millió forintos életbiztosításhoz.

Eddig a tudósítás, színültig teli – nevezzük – elírással. Először is a csalót nem adtam fel a rendőrségen, azaz nem tettem feljelentést. A nyilatkozó ezt már a Kékfénytől vette át, amit sokan a rendőrség hivatalos fórumának

tekintenek, de persze nem az, hanem egy bulvár szintű, szenzációt hajhászó pletykaműsor. Továbbá a helyes összeg 252 millió, Oroszországban Zoltán soha életében nem járt.

Végül pedig Trunkó Barnabás egy szakmai nulla. Ha valóban én jelentettem volna is fel a fiam (és most már ezt millióan gondolják), akkor – véleményem szerint – Trunkó Barnabás interjújának ezzel a nagy poénjával csak azt érte el, hogy a jövőben egy-egy bűntény leleplezői kétszer is meggondolják, hogy felvegyék-e a telefonkagylót. Nem hiszem, hogy a főtitkársága alatt működő szövetség tagjai ennek különösképpen örülnek.

Ugyanebben a cikkben megszólalt még Kántor Gerzson biztosítási kárszakértő is, és Trunkónál jóval érdekesebb dolgokat mond (nem is tudom, Trunkó helyett miért nem ő a főtitkár, talán azért mert több a sütnivalója?). „A színlelt halál nagyon kockázatos. Az életbiztosítási csalónak minden ismerősével meg kell szakítania a kapcsolatot. Ha csak egyetlen szálát nem vág el, lebukik.” Kántor még hozzátette, hogy ők „átverhetetlenek”, amit Trunkó egyszerűen elintéz azzal, hogy „sajnos ez nem mindig igaz”. Vagyis Trunkó rádupláz előző hülyeségére. A nyomtatott sajtó nyilvánosságán keresztül közli a potenciális csalókkal, hogy „Nem kell beszarni, Kántor Gerzson csak dicsekszik, bőven vannak, akik megússzák. Rajta, csak rajta, hét esztendő nem a világ, lehet próbálni”.

Utoljára hagytam, az RTL Klub néhány perces beszámolóját. Ez azért érdekes, mert az RTL Klub volt az a TV csatorna, ahol – ki tudja kinek a kapcsolata révén – sikerült elintézni az „özvegy” irányában igen megértő interjú felvételét. A lebukást követően az RTL KLUB kötelességének érezte, hogy beszámoljon az eseményekről, és bár felháborodásuk érthető lett volna, hiszen át lettek verve. Ennek ellenére igen tárgyilagos, alapos és indulatoktól mentes képsorok mutatják be a saját halálát megjátszó Zoltán feleségének és ügyvédjének Dr. Kurucz Györgynek a nyilatkozatát az eltűnést követő 3. évben, valamint a feleség felolvasott levelét a lebukást követően.

[HTTP://www.rtlklub.hu/videotar/?vkatid=7&videoid=080225705&adasid=4093](http://www.rtlklub.hu/videotar/?vkatid=7&videoid=080225705&adasid=4093)

A megjelenő képsorokban a könyv olvasója – a helyismeret hiányában – nem veheti észre, hogy a felvétel helyszíne nem más, mint a feleség szüleinek a verandája, akik ezek szerint (is) igen lelkesen vettek részt az biztosítási összeg kikövetelésében, ámbár részükre nagyon egyértelmű volt a család ténye, még abban az esetben is, ha előre nem voltak beavatva.

A fentiekben jelzett Fókusz (2008. 02. 04.) című magazinműsorban szerepel a rendőrségi szóvivő is (Deme Tamás őrnagy, a Nemzeti Nyomozó

Iroda, Életvédelmi osztály vezetője), aki a rendőrség részéről kiindulási pontként megemlítette, hogy a görögországi papírok között egy olyan útlevélszám szerepelt, amit, – korábbi bejelentés szerint – a gyanúsított elvesztett. Ez volt az a banánhéj, amin elcsúsztak. Ezt követve a rendőrség biztos volt a baleset megjátzásában.

A Fókusz figyelmes nézője másra is felfigyelhet. Az özvegy előadta, hogy a hírt, mármint a férje halálát az édesanyjától tudta meg, aki notórius borúlátó és a hülyeséget nem hitte el. Hogy is van ez? Gaál Attila látja a hullát, amint elsodorja a tenger, majd visszamegy a házhoz és nem ront be a szörnyű hírrel, hanem a notórius borúlátó anyósnak megsúgja, aki maga mögött hagyja a szemtanút, önmaga megy be a lányához és közli vele a hírt. Életszerű? Nem! Csoda, hogy senki se hiszi el? Nem!

3. Árnyékfeleségek

Legjobb tudásom szerint, a világon egyetlenegy országban létezik árnyékkormány, az pedig Anglia. Az árnyékkormány első feltétele, hogy két párt váltogatva birtokolja a hatalmat. Angliában a Konzervatív (Tori) párt és a Munkás párt váltogatja egymást, bár van egy harmadik párt is, a Liberális, de ezek labdába se rúgnak, és soha nem veszik be őket egy koalícióba. Különböző volt már magyar politikus, aki felvetette az árnyékkormány intézmény magyarországi bevezetését. De miről van szó?

Választások előtt mindkét párt előáll saját miniszterelnök-jelöltjével és a teljes kormánnyal. Pontosan lehet tudni, hogy ha például a Munkáspárt győz, akkor ki lesz, mondjuk a belügyminiszter vagy a pénzügyminiszter. Választások után az egyik garnitúra megkapja a hatalmat, a vesztes garnitúra pedig az árnyékkormány nevet kapja. Ugyanis, ha az 5 éves ciklus alatt megbukna a kormány, úgy az árnyékkormány venné át a hatalmat minden különösebb cécó nélkül.

A fentiekben ismertetett minta alapján találtam én ki az „árnyékfeleség” fogalmát. Ugyanis, nekem volt árnyék feleségem, nem is egy, mindjárt kettő. Hogyan?

Közvetlenül Zoltán fiam megszületése után, egyre világosabbá vált, hogy Elayne nemcsak csapnivaló anya, de legalább annyira csapnivaló feleség is. Az, hogy volt egy állandó szeretője, ami mellett az útjába kerülő férfiaknak se mondott túl gyakran nemet, az még csak elment volna. Pláne, hogy gyorsan követtem a példáját. Azt viszont elfogadhatatlannak találtam, hogy semmilyen női szerepet nem volt hajlandó felvállalni. Rendben van, besegetek a takarításba, besegetek a bevásárlásba, a főzésbe, a mosogatásba, de hogy ezeket kizárólag én végezzem, a férfi szerepek százszázalékos megtartása mellett, az már sok volt.

Szert tettem tehát, egy állami gondozott, 17 éves diáklányra a 35. születésnapom környékén, akiről persze gondoskodnom is kellett. Ő volt az én árnyékfeleségem, akiből bármikor lehetett volna valódi feleség, de kiskorú skizofréniája ez ellen dolgozott. Aztán, mert a három gyerek mellé elkelt a segítség, Bacsó Juditot, mert ez volt a lánykori neve, kineveztem neve-

lőnőnek, amellyel járó feladatot ragyogóan ellátta. Sokan ezt felháborító-
nak tartották, pedig sok évtizedes gyakorlatról volt csupán szó, igaz, for-
dított sorrendben.

Polgári családoknál szokás volt a gyerekek mellé fiatal nevelőnőt fo-
gadni, akit aztán a családfő néhány hét után megdugott, amit a feleség vagy
eltűrt, vagy nem. Nálunk ez fordítva volt. A családfő dugott egy fiatal nőt,
majd ahelyett, hogy kitartotta volna, beállította nevelőnőnek. Elayne-t a
dolog olyannyira hidegen hagyta, hogy még csak szóvá se tette. Boldogan
vette tudomásul, hogy immáron hivatalosan se kell törődnie a gyerekei-
vel, megteszi azt helyette az apuka szeretője.

A dolog annyira jól sikerült, hogy Bacsó Judit volt osztálytársa, Murá-
nyik Irén úgy gondolta, hogy megfúrja a barátnőjét, aminek első lépése az
„árnyékszeretővé” való benevezés volt. Ha Juditnak valami nem tetszett,
Irén azonnal jelentkezett, hogy majd ő belép helyére.

A verkli olyan jól működött, hogy 14 éven át zökkenőmentesen üzemelt.
Közben, mind a kettőnek lett tölem egy-egy gyereke. Az árnyékszerető 14
év után végre belátta, hogy a feleséggé váláshoz kibekkelhetetlenül hosszú
az út, és függetlenítette magát. Ugyanehhez az árnyékfeleségnek 23 évre
volt szükség.

Most már csak az a kérdés, hogy ezek az árnyékok, hogyan kapcso-
lódnak a történethez. Az egyik 31 évesen döbbsen rá arra, hogy kissé el-
cseszte az életét, a másik 40 évesen. Az csak természetes, hogy egyik se
hibáztatta önmagát, annak ellenére, hogy kényszert egy percre se alkal-
maztam. Ők csüngtek rajtam, mint gyümölcs a fán. Mindketten szabad
akaratból döntöttek. Ha viszont ők nem hibásak, akkor vajon ki más,
mint én. A három nő között soha nem látott egyetértés volt (és termé-
szetesen van) abban, hogy én egy szemét alak vagyok, aki mindenkinek
elrontottam az életét. A hátam mögött folytatott beszélgetésekben ez any-
nyira evidencia, kihangsúlyozott és agyonhangoztatott evidencia, hogy
némi szóváltás után a 40 éves lányom – Zoltán lebukása után – azt vágta
a fejemhez, hogy... lásd ott (nem fogok kétszer trágárkodni egy téma
miatt).

Most nem az a lényeg, hogy én mit csináltam, és hogy amit csináltam
igaz-e vagy sem. Ugyanis, ebben a témában nyolc emberrel kellene vi-
tatkoznom, és még az is lehet, hogy nekik van igazuk. A lényeg az, hogy
saját bevallásuk szerint el van cseszve az életük. Hozzáteszem, hogy én
úgy érzem, az én életem nincs, annak ellenére, hogy összesen nyolcan
munkálkodnak rajta (az egy, aki mellettem áll, ezt könnyedén kompen-
zálja).

Persze lehetne ez a nyolc mindössze három, de anyai tekintélyük teljes bedobásával az összes gyerekbe beleverték apjuk gyűlöletét, annak minden káros mellékkörülményével együtt. Például nem igazán volt (és van) apjuk, mert attól az édesanyák megfosztották gyermekeiket. Egy el nem fogadott, idős apával dicsőség kitolni, átverni, becsapni és megpumpolni. Ezenkívül, nincs tekintélye – ami nekem nemigen fáj –, de velejárója az apai tanács semmibevétele. Mind ez a mai nehéz világban, amiben oly nehéz kiigazodni, pláne egy tapasztalatlan fiatalnak.

4. Előzmények

Ebben a fejezetben a „szereplők” direkt és főleg indirekt jellemzésére kerül sor. Ugyanis a karakterek ismerete nélkül az olvasó értetlenül állna az „Évszázad biztosítási csalásával” szemben, ami az első másodperctől fogva bukásra volt ítélve. Nem az a csoda, hogy megbukott, hanem az, hogy hat év kellett hozzá.

Valószínűleg meglepő, de a könyv történetéhez vezető út mintegy kilencven évvel nyúlik vissza a múltba. A 20. század második évtizedében egy ausztrál tanyán (amit ott – magyarul az előkelően hangzó – farmnak neveznek) egy nő belehalt szülésébe, de leánygyermeké életben maradt. Történelmi okokra visszavezethetően, az első ausztrál telepesekből átminősült farmerek, hagyományosan segítik egymást. Így esett, hogy a kis Trina Gaba Blacket a szomszéd farmer magához vette, akinek felesége éppen akkor szülte meg negyedik gyermekét.

A kis Trina négy testvérével együtt nőtt fel, de tegyük mindjárt hozzá, hogy akkoriban az ausztrál közigazgatás, pláne a fővárostól sok száz mérföldre, igen kezdetleges volt. Ezért csak a szülők halálakor derült ki, hogy Trinát nem adoptálták, és így nem örökölt semmit. A testvérek a megörökölt farmot eladták, a pénzt négyfelé osztották, és mindenki vett egy másik, sokkal olcsóbb farmot, a fejlődő nagyvárostól lényegesen messzebb. A négy testvér közül, háromnak már volt házastársa, ezért a negyedik, legfiatalabb nővér vette maga mellé Trinát.

Trina meglehetősen kiszolgáltatott helyzetben volt ezért, amint alkalom nyílt rá, férjhez ment, majd megszülte első gyermekét Elayne Wanke-t (ejtsd: ilein venki), aki történetesen Thomas, Katrina és Zoltán nevű gyermekeim édesanyja. Közbe jött a II. világháború és Mr. Wanke-t behívták katonának, majd kivézenyelték az európai harcszínterre, ahonnan 3 évvel később tért vissza. Csak-hogy a felesége egy néhány hónapos csecsemőt szoptatott, aki egészen biztos nem lehetett a 20 000 kilométerre harcoló férfié. Ez súlyos hiba volt, mert az angol érdekekért harcoló férjet nagyon nem lett volna szabad megcsalni. Elváltak, és Trina egyedül, gyerektartás nélkül volt kénytelen felnevelni három gyermekét, hogy úgy mondjam, kegyelemkenyéren. Nevelési szempontból a lényeg, hogy „apa nélkül” két nő nevelte a gyerekeket. Később a nővér férjhez

ment egy Joe nevű pasihoz, akinek mindjárt két felesége is lett egyszerre. Aztán, amikor a kis Elyne-ből bakfis lett, megpróbálta udvartartását háromra bővíteni.

Nem kell sok fantázia annak eldöntéséhez, hogy a kemény munkához szokott, század eleji ausztrál farmer mennyi szeretetet adhatott egy ad hoc örökbefogadott lánynak, és hogy Trina, ez a többszörösen kiszolgáltatott, szeretetet soha senkitől nem kapott, megkeményedett nő, a vázolt életkörülményei között mennyi szeretetet adhatott saját gyerekeinek, akik közül Elayne-t, gyermekeim anyját, különösen nem kedvelte, mert idősebb lánya nem akart a farmon maradvá teheneket fejni.

Elayne a humán középiskola legjobb tanulója volt. Tizenhét évesen érettségizett, és továbbtanulás céljából kötött egy szerződést az Educational Departmenttel⁶, aminek értelmében a diplomázásig megélhetésre alkalmas ösztöndíjat kapott, cserébe utána 5 évig ott lett volna köteles tanítani, ahová küldték volna. Ez általában Melbourne-től 1500-2000 kilométert jelentett, és az ismert gyakorlat szerint az 5 év letelte után ott volt szokás ragadni, egyszerűen azért, mert nem volt alternatíva. Ezek a kihelyezett tanárnők, a farmerek között, férjre szert tenni nem tudtak, és onnan mentek nyugdíjba, ahol elkezdték „karrierjüket”.

Elayne angol–francia szakos tanárnak készült az University of Melbourne-ben, ahol megismerkedtünk egymással. A tanulmányok befejezése után velem együtt eljött Magyarországra, és ezzel megszabadult az isten háta mögé ragadástól (és a szerződésben szereplő ösztöndíj visszafizetésétől). Sőt Magyarországon rájött, hogy itt mindenki imádja a nyugatról érkezetteket. Ráadásul kitűnő munkaerőnek bizonyult, hiszen az angol nemcsak az anyanyelve volt, de kifejezetten magas szinten bírta azt, és ragyogóan fogalmazott. Hamarosán kiderült, ha egy szócikket Antalffy Elayne fordított angolra, akkor – ha volt a cikknek mondanivalója – az angol nyelvű szaklapok majdnem biztos leközlöttek, mert ezek a folyóiratok el vannak kényeztetve, nem fizetnek szerkesztőknek, akik nyelvileg átírják a cikkeket. Azt a beküldött cikket, ami nem üti meg a mértéket, azt egyszerűen nem közlik le.

Elayne hamar felismerte azt, hogy lényegesen nagyobb karriert tud befutni Magyarországon, mint amire odahaza akárcsak álmodhatott volna. Így aztán a szolid feleségből és szerény családayából, szinte percek alatt, egy karrierje után loholó, senkivel se törődő, önző (divatos kifejezéssel élve, önmegvalósító) nő lett. A gyerekekre egészen kicsi koruktól kezdve valaki mindig vigyázott, valaki mindig készített nekik reggelit-vacsorát, valaki mindig megfürdette őket, valaki mindig mesélt nekik az ágyban, és valaki mindig befűzte a cipőjüket, de ez a valaki sohase az édesanyjuk volt.

⁶ Oktatásügyi Minisztérium

Most érkezünk meg oda, hogy vizsgálat tárgyává tegyük, mivé válik egy gyerek az anyai szeretet és törődés nélkül történő felnöves után. De ne siessünk a továbbolvasással. Az imént említett anyai szeretet fontosságát nem lehet túlhangsúlyozni, ezért mielőtt folytatnám az írást, tesztek egy nagyon is indokolt kitérőt.

A SZERZŐ SZEMÉLYES VÉLEMÉNYE

A szeretet (szeretni tudás) nem genetikailag örökölheto „lelki” tulajdonság, hanem tanult „viselkedési” forma. A szeretetet tehát meg kell tanulni. Erre mindenkit az édesanyja tanít meg azzal, hogy születésének pillanatától fogva szereti gyermekét, gondozza, gondoskodik róla, aminek számtalan formája, megnyilvánulása van. Mindenki vágyik a szeretetre, de nem mindenki tud adni szeretetet, mert fiatal gyermekkorában nem tanították meg rá. Ráadásul a szeretet olyan, mint az anyanyelv, csak korai gyermekkorban tanulható meg. Aki saját erőből, később akarja megtanulni, az csak imitálni fogja az igazi szeretetet.

Úgy mondják, van „feltétel nélküli szeretet”, de ez a kifejezés félrevezető. A szeretet alapvetően önzetlen, mert szeretni annyit tesz, mint nem helyezni a másik személyt magam mögé. Ebből következik, hogy a szeretet és az önzés kizárják egymást. Ezért van az, hogy akit az édesanyja nem tanít meg szeretni (állami gondozás, hanyag, nemtörődöm anya, árvaságra jutás), az alapvetően önző és törtetővé válik.

Az a gyerek, akit az édesanya nem tanít meg szeretni, az szeretetéhessé válik, hiszen nem szeretik. A szeretetéhés gyermek pótcselekvéseket talál ki magának, például állatokat tart, kedvenc játékokkal alszik, és hason sorsú gyerekekkel barátkozik. Miközben mélységesen boldogtalan, nem találja helyét.

Az ilyen gyerek ivarérés után szexuális partnerében véli fellelni a hiányzó szeretetet, ami a szerelmi kapcsolatot eltorzítja. Értem ez alatt például a partner irreális (a társadalom által helytelenített) követeléseinek a kielégítését, vagyis az erkölcsi normák átlépését a „szeretett” partner kedvéért. Amíg azonban az igazi szeretet egy életre szól, a szexualitással összeházasított szeretet mulékony, mert a háttérből átvilágít rajta az önzés. Ezért csak addig tart, amíg az egyén megtalálja benne a számítását. Ez tehát nem egy önzetlen, feltétel nélküli szeretet.

A szeretetéhés ember intelligenciájának és egyéb pszichés tulajdonságainak függvényében különböző képen reagálja le helyzetét. Van, aki gátlástalanul a társadalom ellen fordul és mindenkin, vagy legalább egy valakin, iparkodik „leverni” sérelmeit. Van, aki szuper ambiciózussá válik, ezért gazdaságilag többnyire igen sikeres lesz, majd anyagi fölényének birtokában osztogat „pofonokat”, mert ő így veri le sérelmeit másokon. A szeretetéhés ember irracionálisan cselekszik, ezért tettei kiszámíthatatlanok, nem egyszer saját érdeke ellen dönt.

Igen, ezek az én szavaim voltak, de nézzük meg mit ír erről a szakember! Jonathan Sacks: *The Persistence of Faith. Morality in a Secular Age*. A szerző, Jonathan Sacks a Brit Nemzetközösség Egyesített Héber Kongregáció főrabbija. Idézet a könyvből:

„It was C.H. Cooley⁷ who pointed out that the deep sentiments we call human nature are formed by the primary group in which we are raised. “If these are essentially changed”, he said, “human nature will change with them.” It was a discovery that the pioneers of the kibbutz made early on. Having abolished marriage and the family and handed children over to collective child-minders, they found that they had raised a generation quite unlike themselves: less emotional, striving and individualistic. As our families fragment, so do the deepest structures of our consciousness. When a family breaks down, so do the values, which once linked parents and children.”

Fordítás:

„C. H. Cooley mutatott rá arra, hogy azok az érzelmek, amit emberi természetnek nevezünk, abban a családban alakul ki, amiben felnövünk. Ha az ismert családi értékek megváltoznak, vele változik a felcseperedő gyermek személyisége is. Erre az izraeli kibucokban döbrentek rá legelőször, ahol felszámolták a házasságkötést és a családokat, a gyerekeket pedig kollektív intézetekben nevelték fel. Azt vették észre, hogy az új generáció teljesen más lett, mint a szüleiké. *Érzelemszegényekké, törtetőkké és önzőkké* váltak. Ahogy szétesnek a családok, úgy esik szét az emberi tudat alapvető struktúrája, és azok az értékek, amik hajdan összekötötték a szülőket a gyermekeikkel.”

Nem kell nekünk amerikai szociológushoz fordulnunk nevelési kérdésekben. Nézzük mit ír Széchényi István „A közösség szerepe az egyén szocializációjában” című művében!

⁷ XX. század eleji, híres amerikai szociológus.

„A családtagok sikeres együttélését a vérségi és érzelmi kötelékek erősítik, ezért a legnagyobb hatású nevelési szintér a család. A családi neveléssel és szocializációval kapcsolatban azonnal felvetődik a kérdés, hogy milyen emberi és erkölcsi értékekre, illetve milyen célok szerint kell nevelni az egyént. A család olyan közösségi forma, amelyben a tagok gyakori interakcióban állnak egymással. Hogy ezek tartósak, sikeresek legyenek, azt véleményem szerint alapvetően meghatározza a következő három jellemző: *szeretet, biztonság, nyitottság*. A szülőknek szeretettel kell a gyermekeket nevelniük, így azoktól is szeretetet várhatnak és kapnak. A biztonság egyrészt érzelmi támaszt jelent, amely a szeretetből adódik, másrészt fizikai biztonságot, amely a gyermekről való gondoskodásban és annak védelmében nyilvánul meg. Végül a szülőknek nyitottan kell fogadniuk a gyermekek viselkedését és megnyilvánulásait, melyek megfelelnek elvárásaiknak. Az egyén tehát akkor tud jól fejlődni, élni a családi közösségben, ha egy szeretetteljes, biztonságos és fejlődésre nyitott közeg veszi körül. Ilyen körülmények között a családtagok tekintettel vannak egymásra, amit tükröznek érzéseik, döntéseik és tetteik.”

A fentiekben megfogalmazottakat, tulajdonképpen lelke mélyén, mindenki tudja, csak éppen nem gondol rá, és nincs tisztában azzal, hogy a nevelésben mennyire fontos a szeretet. Ez az enyhe tudatlanság azonban nem okoz társadalmi problémát, mert még a legműveletlenebb, legprimitívebb anya is szereti a gyermekét. Az anyai szeretet szinte ösztönös, tehát automatikus. Csak akkor lepődünk meg, amikor nem találkozunk vele, és akkor döbbenünk meg, amikor az anyai szeretet hiányának egy-egy következményével szembe találjuk magunkat.

Elayne esetében a helyzet még ennél is súlyosabb volt. Széchenyi István azt is állítja, hogy: „Az egyén tehát akkor tud jól fejlődni..... ha *nyitott* közeg veszi körül.” Elayne nem, hogy nyitott nem volt, de egyszerűen megtagadta bárminek a megbeszélését. Ragaszkodott ahhoz, hogy érzéseit, gondolatait, véleményét megtartsa magának, még akkor is, amikor kifejezetten kérték tőle. Egy idő után a gyerekek csak legyintettek „tudjátok milyen a mami!”. Elayne-ről meg lehetett volna mintázni a „keep a stiff upper lip”⁸ angolszász magatartási normát.

Mi az eredménye, ha egy anya nem szeret, nem ad biztonságot és nem nyitott? Az eredmény adja magát: a gyerekei nem fognak szeretni, nem fognak biztonságot adni, és nem lesznek nyitottak. Ez a gyakorlatban az alább felsoroltakban személyesedik meg.

⁸ „Szorítsd össze az ajkaidat” = „zokszó nélkül tűrj, ne áruld el érzelmeidet”

3.1 Thomas

fiam szokatlanul önző, és magának valóvá vált, szótlan, csendesen tűrő, de semmit se felejtő, ugyanakkor rendkívül fegyelmezett, és szinte kifejezhetetlenül boldogtalan. Ragyogó képességei voltak, de ezek kiaknázására csak mérsékelt mennyiségű időt fordított. Nem voltak ambíciói – vagy ha igen, nem mutatta jelét – az apai elvárásoknak meg akart felelni, nem is kis sikerrel, ami később átváltott rivalizálásra. Thomasban erős ambivalens érzelmek fejlődtek ki irányomba. Egyfelől tisztelt és respektált, másfelől le akart győzni, lehetőleg mindenben. Szeretetről természetesen szó se lehetett, hiszen nem tanulta meg. Amit tőlem kapott, azt viszonzási kényszer kialakulása nélkül, természetesenek vett.

Hiába adtam kezébe első osztályú „muníciót”. (Először is a „Thomas” keresztnévet; osztrák versenybringát a szocializmus alatt; folyékonykristályos digitális karórát, amikor néhány ember még csak feketeszámlapos, LED-kijelzésű órával dicsekedhetett; programozható kalkulátort, amikor a Commodore 64 még csak a jövő zenéje volt, hogy csak néhány fontosabbat említsek). A gimnáziumban nem volt képes az osztály élvonalába kerülni annak ellenére, hogy az országos diák matematikai versenyen helyezést ért el. Ok nélkül szégyellte a családját, a testvéreit, és ez megkötötte a kezét, képtelen volt felülemelkedni olyan dolgokon, amikért nem volt felelős.

Nem voltak barátai. Középiskolás éve alatt mindössze két osztálytársához került közel, akikkel érzett valamifajta sorsközösséget. Az egyik fiúnak öngyilkos lett az édesanyja. A másikkal kedvenc időtöltésük volt vasárnap hajnalban kimenni a Pilisi hegyekbe, felülni egy magaslesre és estig szótlanul nézni a tájat, várva, hogy előbukkan egy-egy vaddisznó vagy szarvas. Aztán este hazajöttek. Hogy miről volt közöttük szó, csak az isten tudja. Valószínűleg félszavakból is értették egymást, amire alapot a közös bánat adhatott.

Érettségi után az orvosi egyetemre jelentkezett, ahová 18 éves korában fel is vették. 1981-ben ez volt a non plus ultra, mindenki orvos akart lenni. Kisgyerek kora óta beszéltünk róla, így fel se merült a kérdés, hogy máshová is mehetne. Mivel kiváló matematikai érzékeléssel rendelkezett, valamint 13 évesen, azaz 1976-ban már lehetősége nyílt programozásra, úgy gondoltam, hogy kitűnő diagnosztikai programokkal meghódíthatja a fél világot, hiszen melyik orvos tudott programokat készíteni a nyolcvanas évek derekán?

Csak hogy, Thomast 23 éves korában felcsípte egy ifjú hölgy, akinek neveltetése messze nem volt szeplőtelen. Ez a neveltetési téma megint annyira fontos, hogy sort kell kerítenünk egy újabb vargabetűre.

A SZERZŐ SZEMÉLYES VÉLEMÉNYE

A felbomló család: *Az emberiség történetében a II. világháború sok tekintetben vízválasztó volt, bár néhány évtizednek el kellett telnie ahhoz, hogy erre rádöbbenjen. Az 1930-as években az egész Keresztény világban⁹, így Magyarországon is, a családi elrendezés nagyvonalakban azt jelentette, hogy a férj-apa a „kenyérkereső”, a feleség-anya pedig főállásban volt az, ami, vagyis feleség és anya. Aztán jött a II. világháború, és ez az elrendezés viharos gyorsasággal felborult.*

A háború alatt az európai országok férfi lakossága milliós tömegekben vonult ki a frontokra, miközben a hátszországban a termeléshez szükséges munkásekezet a nők soraiból szedték. A háború után az eredeti rend hamarosan visszaállt volna, de új tényezők indultak be. A keleti tömbökben a „kapitalizmus utolérése”, állandósította a családelátó nők bevonását a termelésbe, amit a kelet-európai diktatúrákban a családfő fizetésének a leszorításával érték el, vagyis azzal, hogy a férfi fizetése nem volt elég a család megélhetéséhez. A nőknek is a családon kívül kellett dolgozni.

Nyugaton a folyamat a fentiektől némiképpen eltért, de a végeredmény ugyanaz lett. A kapitalizmus, amint magához tért a háborús konjunktúra megszűnéséből, kitalálta, hogy a folyamatos fogyasztás (vagyis a folyamatos profit) fenntartásának három trükkje van:

- 1. a gyakori modellváltás,¹⁰*
- 2. igénykeltés a fogyasztóban,*
- 3. a „built in obsolescence”¹¹.*

Az első kettő segítségével ügyesen feltornáztatott igények kielégítéséhez a feleségnek is pénzt kellett keresni, plusz beindult a „keeping up with the Johns”¹². Mivel ez egy folyamatos igénnyé vált, azt eredményezte, hogy a feleség néhány év után nem ment vissza a családi tűzhely mellé.

⁹ „Keresztény világ” alatt (Huntington szerint) Észak-Amerika nyugati partjaitól a Kárpátok keleti vonulatáig terjedő földrajzi területet kell érteni, természetesen kulturális értelemben. Ez tulajdonképpen a volt nyugati világ + kelet Európának azt a részét jelenti, ahová a pravoszláv egyház még nem tudott áttérjeszkedni.

¹⁰ Az örület non-plus-ultrája a mobiltelefon. Újabb és újabb modellekkel fél évente jönnek ki, és még azt is elérték, hogy akinek már két éves a készüléke, kifejezetten röstelli magát.

¹¹ „Beépített elavultság”, vagyis egy terméket nem olyan minőségben állítanak elő, amilyen minőségre a technológiai képes, hanem olyanra, hogy a termék bizonyos fontos része néhány éven belül felmondja a szolgálatot. Ma ez már fel sem tűnik, de az ötvenes években még működtek olyan háztartási gépek, például hűtőgépek, amiket még a húszas években gyártottak.

¹² Lépést tartani a szomszédokkal.

A „szocialista táborban” a nők finoman tiltakozni kezdtek¹³, amire a rendszer egyfelől propagandával¹⁴, másfelől pótmegoldásokkal¹⁵ válaszolt, miközben a gyerekek lakáskulccsal a nyakukban az utcára kerültek. A fiatal nők jelentős részének tetszett a relatív függetlenség, amivel nemcsak élt, de jócskán vissza is élt. Az új „módi” mindenképpen oda torkolt, hogy míg a férj és a feleség saját munkahelyén napi nyolc órát volt kollégája, kolléganője „társaságában”, ami bőséges lehetőséget adott az egyéni gondok megbeszélésére, apróbb panaszok kiöntésére, és ezeken keresztül az alapos összeszokásra stb., addig este, otthon, lázas rohanás közben, egymásra már csak percek maradtak. Ez a házastársi kötelék fellazulásához, szeretőtartás kialakulásához és a házasságok tömeges felbomláshoz vezetett, amit csak fokozott az Amerikából származó feminizmus gyors elterjedése. A gyerek most már nemcsak az utcára került, de egyik szülőt, rendszerint az apát, el is veszítette. Ezzel egy időben kezdett elterjedni a második, harmadik házasság és az ezzel járó féltestvérek és mostohatestvérek tömeges megjelenése¹⁶, majd a népesedéscsökkenés beindulása.

Az államhatalom ezt helyénvalónak találta, hiszen különböző intézkedésekkel elősegítették a folyamatot. Magyarországon létrehozták, illetve kibővítették a teljesség igénye nélkül a következőket: 1) A bölcsőde, óvoda, napközi rendszert. 2) A ptyolat-hálózatot, ahol a kilósmosás olcsóbb volt, mintha a munkát otthon végezték volna. 3) A mélyhűtött és konzervált készételek nyomott áras, tömeges elterjesztését, ráadásul olyan kurrens nyersanyagokból, melyek hiánycikknek számítottak (pacal, máj, vese stb.). 4) A háztartási gépek gyártásának a beindítását, illetve importálását.

A folyamat és az irány valójában minden volt csak családcentrikus nem, mivel a közvetlen és közvetett hatás egyértelműen a szeretet adás-kapás folyamatos sorvadása volt. Valamelyik házastársnak, de gyakran mind a kettőnek, volt a munkahelyén egy, néha több szeretője is. A gyerekekkel nemigen törődtek, nem jutott rá idő. Illetve, ahol erre kifejezetten súlyt fektettek, még ott se érthette el azt a szintet, amit a „rég jó békeidőkben” a hivatásos feleség-anya nyújtott. A mezőny persze széthízódott, mert sok helyen a nyugdíjas nagymama átvállalta a szeretet adás, gondoskodás feladatát. A ilyen (szerencsés) családoknál a romboló hatás némi késést szenvedett. „Hivatalosan” senki se foglalkozott azzal, mi lesz a felnövekvő nemzedékekkel, ha a legfontosabb nevelési kellék a szeretet hiányzik, vagy csak erősen csökkent változata marad fenn.

¹³ Például a Nők Lapjában megjelent cikkekkel, amelyek kihangsúlyozták a dolgozó nők „második műszakját” otthon a háztartásban.

¹⁴ A „háztartásbéli”, mint foglalkozási megjelölés szinte hónapok alatt pejoratív kicsengést kapott.

¹⁵ Lásd a következő oldalon található felsorolást.

¹⁶ Amire Karinthy Frigyes a következő viccel reagált: Frici, csinálj már valamit, az én gyerekem meg a te gyereked együtt verik a mi gyerekünket.

Akkor most visszatérek Tom barátnőjére, akit Farkas Enikőnek hívtak, és az csak természetes, hogy családi háttere mindennek volt mondható, csak rendezettnek nem. De inkább nézzük a teljes történetet!

A leendő dr. Antalffy Thomas egy zimankós estén egyszerűen elfelejtett hazajönni. Mivel várható volt, hogy Enikővel a kapcsolata egyre szorosabb lesz, biztosra vettem, hogy nála aludt, és eszem ágában se volt futni a rendőrségre, bejelenteni az eltűnést.

Tom másnap este se jött haza és persze harmadnap se. Bár lakásunkba a telefon be volt vezetve, az se csengett, és más módon se jelentette be, hogy nincs semmi különös baja, csak már nyomta az otthoni ágy a derekát, és váltott egyet. Aztán néhány nap késéssel húga és öccse jelentették, hogy Tom köszöni szépen, jól van, a Rózsa utca egyik pincelakásában tölti napjait (már amikor nincs az egyetemen) és csupa boldogságból áll az élete. Hát jó, ez van, ezt kell szeretni. Édesanyjának természetesen a szeme se rebbent, gyermekiért aggódni egyszerűen nem volt szokása. Még az is meglehet, hogy Thomas távolléte fel se tűnt neki. Én Tomnak szóvá tehettem volna, hogy elvárható az elköltözés bejelentése, de nem láttam értelmét. Közel volt a diplomázás ideje, úgy gondolhatta, további szüksége nemigen van rám, akkor meg minek erőlködjek.

Állítólag, ha a hegy nem megy Mohamedhez, akkor bizony Mohamed megy a hegyhez. Szóval egy viszonylag derűs reggelen felkerestem az ifjú párt a megsúgott címen. Mondjuk a lakástól, mindjárt az első pillanatban, fékeveszett honvágyam lett, de ez egyéni vélemény, amit senkire se kívánok ráerőszakolni. Egy hajdani géplakatos műhely ki lett lambériázva, ami után kikiáltották egybenyitott lakótérnek, vagyis az utcáról belépve az ember benn találta magát az előszobában, konyhában és tálalóban, anélkül, hogy egyetlen lépést tett volna. Az egész fölé pedig emeltek egy mindössze 140 cm belmagasságú galériát. Ez utóbbi volt a hálószoza, csak arra kellett vigyázni, hogy az ember ne pattanjon ki az ágyból, mert ilyen meggondolatlanság rossz esetben, akár agyrázkódáshoz is vezethetett.

Fiam – látszólag – egyedül tartózkodott a helyiségben, aminek közepe táján volt a rezsó, rajta a készülő villásreggeli.

- Helló, helló, hát te?
- Kösz, megvagyok. Mi újság otthon?
- Semmi különös, anyád észre se vette, hogy már nem vagy közöttünk.
- Hát a mami már csak ilyen.
- Reggelit készítesz?

- Ühüm, kérsz?
- Tudod én hét körül eszem, de azért köszönöm.
- Stb. stb.

Szóval vagy tíz percig sikerült beszélgetnünk az abszolút semmiről, amikor Tom teríteni kezdett és elrikkantotta magát, csak úgy a levegőbe, felfelé: kész a reggeli.

Erre aztán a galérián némi mozgolódás támadt és Enikő elkezdett lefelé koslatni. „Nahát, te ott voltál fenn?” Csodálkoztam el, hiszen oly nagy volt a csend, de kezdeti csodálkozásom jócskán alulméretezett volt ahhoz, ami következett. Ugyanis Enikő után egy Bányai nevű színházi világosító kezdett lefelé tolatni, fiam hangos heherészésének kíséretében. Vagyis odafent nem egy, hanem mindjárt két ember volt ily nagy csendben. Némi humort magamra erőltetve meg is kérdeztem: Van még fent valaki? Hát ezt nem díjazták, inkább szó nélkül elkezdték bezabálni azt, amit a fiam oly nagy lelkesedéssel készített. Nem tudom, hogy hárman mivel lehettek éjjel elfoglalva, de egy biztos, alaposan megéheztek a 140 centis plafon alatt.

Mivel a képbe nemigen illetem bele, a távozás hímes mezejére készültem lépni, amikor Enikő folyamatos böködése után Tom előállt a nap témájával. Szóval most, hogy nincs otthon, (ekkor derült ki hivatalosan a jelenlegi állapot), ugye a háztartásom költsége tetemesen csökkent. Itt közbe szerettem volna szúrni, hogy ahol hat embernek van mit enni, ott egy hetediknek is van, magyarul a közös költség egy fillérrel se lett kisebb, de nem kívántam elbátortalanítani, inkább hallgattam tovább. Szóval a lényeg az, hogy az Enikő kap az apjától havi 4000 forint „gyerekértartást” és úgy gondolták, hogy talán én is adhatnék. Én persze, mint egy igazi gentleman – ami a feleségem (gyerekek előtti véleménye) szerint sose voltam – azonnal a farzsebemhez nyúltam és leperkáltam négy rongyot arra a hónapra, amiben éppen voltunk. A pénzt a lehető legnagyobb természetességgel rögvest átvették, és abban a szent pillanatban az eladdig nyájas légkör fagyossá vált. Kiderült, hogy most már mehetek isten hírével, magyarul én lettem a mór, aki jöhettem, megtehettem a kötelességemet, és most már mehetek is.

Thomas fiam 1987 márciusának utolsó napján, ami éppen vasárnapra esett, megjelent a szülői házban úgy délután négy táján. Kedélyesen elbeszélgetett testvéreivel, vetett egy jó szót a testileg mindig jelenlévő mami felé is, aki fülhallgatóval a fején ebből egy kukkot se értett, és engem is leápolt régen látott szívélyességgel. Amilyen marha vagyok, még meg is hatódtam. Persze, nagyfiú, külön él, de azért idetartozik, lám milyen otthonosan mozog, és mily nagy szeretettel vesz minket körül. Ez a rég tapasztalt kellemes légkör órákon át tartott, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy

nem élveztem. Ezért aztán repült is az idő. De már úgy hét óra felé Tom kezdett erősen feszengeni. Na, akkor beugrott, hogy a jövő havi négy rongyot oda kellene adni. Oda is adtam. Még vissza se sikerült tennem brifkómat a farzsebembe, amikor Tom után az ajtó már rég becsapódott. Na persze, biztos van neki valami fontos programja.

Nem tehetek róla, de örökké közbe kell szúrnom némi magyarázatot, vagy inkább személyes tapasztalatot. Most éppen személyes érzékenységről szeretnék vallani. Hogy a fiatalok millió cselet vetnek be, furfangot és taktikát némi anyagiak megkaparintására, az tulajdonképpen majdnem hogy természetes. Az én nemzedékem kemény éveket élt át, a miénket megelőző talán még keményebbeket. Adunk, mert adhatunk (ha adhatunk), legyen nekik jobb az életük. Ezt aztán vagy megköszönik, vagy nem, végeredményben majdnem mindegy, mert nem a háláért adunk. Amit nem tudok elviselni az annak az érzékelése, hogy sokszor igen jelentős adakozásainkat nem a szülői önzetlenségnek tudják be, hanem önmaguknak gratulálnak, „lám megint milyen ügyesek voltunk, hogy behúztuk az ősoket a csőbe.” A mai fiatalok egy jelentős része el se tudja képzelni, hogy a szülő jószántából ad, nem pedig azért, mert sikerült rászedni. Rendben van, ne legyen hálás, rendben van, ne is köszönje meg, de hogy hülyének nézzen, azt már nehezen viselem el.

Elsőszülött fiam legközelebb pontosan egy hónappal később láttam, amikor az apanázásáért tette be lábát az általa kurvára gyűlölt lakásba. (Hogy pontosan miért gyűlölte azt még ma se tudom, úgyhogy ne foglalkozzunk vele.) Ez alkalommal – hogy ki ne menjen a fejemből – mindjárt a négyezer forint átnyújtásával kezdtem. Nem is láttam őt két percnél tovább a lakásban. Mivel viszonylag gyorsan tanulok, a rá következő hónapokban akkor adtam át a pénzt, amikor már az általam elfogadhatónak ítélt pofavizit ideje lejárt. Csakhogy az apanázs körüli történetnek ezzel nincs vége. Hónapokkal később Enikő apjával történt egyeztetés után derült ki, hogy neki meg azt jelentették be, hogy én már folyósítom a havi négyezret, amire ő is a farzsebéhez nyúlt.

A Bányaival megspékelt reggelizés nem vette el teljesen a kedvem, ezért aztán mentem én látogatni máskor is. Következő alkalommal bejelentkezés nélkül menve (telefonjuk nem volt), lakásuk előtt egy viszonylag jó állapotban lévő Volkswagent láttam parkolni. Ez Tom egyetlen olyan évfolyamtársáé, Hidas Péteré volt, akivel az egyetemen kívül is tartotta a kapcsolatot.

Eszembe jutott, hogy Hidas édesapja körzeti orvos Pilisvörösváron, ahová Thomas ki szokott menni látogatóba, természetesen távolsági busszal. Elszorult a szívem. Huszonnégy éves fiatalember már a fiam, majdnem orvos és legjobb barátjával szemben egyenlőtlen anyagi körülményeitől kell nyögnie. Gondoltam egyet, vártam, amíg a Hidas elmegy, majd be mentem hozzájuk és Tomnak átadtam a kocsim (egy majdnem új P-126) kulcsait. Thomas, legyen a tiéd, úgy is a te neveden van¹⁷, legyen ez a diplomázási ajándékom. Thomas szokásának megfelelően vigyorgott, az ajándékot természetesen elfogadta, de családlátogatásának gyakorisága semmit sem változott. Kocsival vagy kocsni nélkül, maradt a havi egyszeri alkalom.

Tehát beálltunk a havi egyszeri találkozásra. Ha profán szeretnék lenni, azt is mondhatnám, hogy elsőszülött fiamat darabonként négyezer forintért láthattam. De nem panaszkodom, az élethez pozitívan kell viszonyulni, amit különben éppen Thomas fiamtól tanultam, aki *The Positive Thinking*¹⁸ című könyvet lobogtatva megpróbált bevezetni saját gondolatvilágába (sikertelenül). Különben, abban az évben az első májusi vasárnap egészen a hónap elején volt, így aztán Thomas apanázlátogatása és az anyák napja egybe esett. Tom tehát megjelent a szokásos helyen, a szokásos összegért, de a szokástól eltérően édesanyjának semmit se hozott anyák napjára. Nem mintha megérdemelte volna, de azért a társadalmi elvárásokat illik betartani, ezért rögvest felhívtam a figyelmét a figyelmetlenségére. Ezzel sikerült kiváltanom nemtetszését, de még elég erős volt benne a gátlás ahhoz, hogy ellenszegüljön. Ezért aztán édesanyja íróasztaláról felvett egy tiszta A4-es lapot, aminek közepére vörös filctollal egy apró szívet rajzolt, olyan aprót, hogy a vastag filchegy miatt alig volt a szívnek belső, fehér része. El lehet képzelni milyen meglepődött képet vághattam, amire Thomas ártatlan szemekkel megszólalt: ennél kisebb szívet nem tudok rajzolni. E mondat megfajtásához természetesen nem kell Ranschburg Jenőhöz fordulni, ezért aztán a beszélgetésünk ezzel meg is szakadt, belátva, hogy vita esetén csak veszíthetek. Feleségem anyai tevékenységét alulmúltni a 3 milliárdnyi nőstény homo sapiens közül egynek se sikerülne. Hogy Tom néhány év múltán édesanyjával kapcsolatban revideálta az álláspontját, az egy külön tanulmányt érdemelne, de a megírását nem vállalnám.

Hogy fiam miért gondolta, hogy a társadalmi elvárások csak rám vonatkoznak, de reá nem, azt nem tudom. Gyerekkorával kapcsolatban termé-

¹⁷ Valutáért vettük az IKKA-ban, de az én nevemre már nem lehetett, mert nem sokkal korábban egy másik kocsni az én nevemre jött. Ezért aztán az akkor már nagykorú Tom nevére került a kocsni.

¹⁸ Fordítása: A pozitív gondolkodás

szetesen hatalmas hibák, sőt mulasztások lettek elkövetve, de ez ügyben nem ő az egyetlen emberi lény ehhez hasonló sorscsapással a vállán. Kimagasló intelligenciájából kifolyólag elvárható lett volna tőle valamivel elfogadhatóbb hozzáállás. Tovább megyek. Elvárható lett volna tőle, hogy vélt és valós sérelmeit velem, mint férfit a férfivel megbeszélje, kitárgyalja, miután benőtt a feje-lágya, mondjuk 35 éves kora után. De ez nem következett be. Felütötte fejét a buta emberek szokása: a dialógus megtagadásával rögzíteni a félreértést. Persze, ha emlékszünk még Széchenyi István soraira, akkor minden stimmel. [„Az egyén tehát akkor tud jól fejlődni. ha *nyitott* közeg veszi körül.” Elayne nem, hogy nyitott nem volt, de egyszerűen megtagadta bárminek a megbeszélését.]

Viszont Thomas beszélt másról! Egyik ilyen pénzáadás alkalmából bejelentette, hogy összeházasodnak.

– Gratulálok! Tudod nagyon jól, ilyen személyes dolgokba sosem kívántam beleszólni, azt veszel feleségül, akit akarsz.

– Igen, igen, de el szeretnénk menni nászútra.

– Menjetek. Én ugyan nem voltam, mert nem volt rá pénzünk. Különben is néhány hónapos együttélés után a nászút nemigen indokolt, de hát ez a te dolgod.

– Hogy ti nem voltatok nászúton az nem ok arra, hogy mi se menjünk.

– Nem mondtam, hogy ne menjetek, csak elmondtam a véleményem.

– Akkor most mi is a véleményed?

– Nézd, a nászutat akkor találták ki, amikor még a nők szűzen mentek férjhez és a nászéjszaka volt a házasság ünnepélyes elkezdésének ideje.

– Jó, és kik fedezték a nászút költségeit?

– Többnyire a szülők, természetesen.

– Hát ez az. Erről akarok veled beszélni.

Ekkor vettem észre, hogy megint behúztak a csőbe. „Megegyeztünk” abban, hogy fizetem a fele költséget mivel Farkas Feri, Enikő édesapja fizeti a másik felét.

– Hát akkor, hová kívántok utazni?

– Laoszba.

– Hová?

– Laoszba.

– Ti nem vagytok normálisak.

– Miért? Manapság sokan mennek oda, és Enikő is oda szeretne utazni.

A végén természetesen beadtam a derekam, mindössze egy kikötésem volt. Még mielőtt leperkálom a szükséges összeget, esetleg be lehetne mu-

tatni egymásnak a szülőket. Ugyanis álláspontom szerint, nem csak az tartozik a társadalmi elváráshoz, hogy a szülők fizetik a nászutat, de az is, hogy a szülők megismerik egymást. Erre, a papucs-létre felkészülő félben lévő fiam azt válaszolta, hogy megbeszéli Enikővel, aki tényleg nagyon szeretett volna oda utazni, mert áldását adta az össz-szülői találkozóra.

Ide viszont tartozik némi magyarázat. Enikő saját és családi háttere valóban nemigen volt alkalmas a kiteregetésre (meg lettem volna lepődve, ha nem így van), de légyen ez egy sajnálatos körülmény, kiiktatni nem lehet, legokosabb vele szembe nézni. A hölgyben, viszont ennyi bölcsesség nem lakozott, ezért aztán a szokásos módszerhez folyamodott, de előbb nézzük mi is volt a „szégyen”! Enikő anyai nagymama igen fiatalon, a háború alatt teherbe esett, és gyermekét meg is szülte. Ez vidéken akkoriban hatalmas szégyenfoltnak, sőt egyenesen katasztrófának számított. Gyermekeivel felköltözött Pestre és mindenkinek úgy mutatta be, hogy a kishúga. Anya és lánya egész élete alatt ebben a képmutató hazugságban élt, ami annyira megviselte Enikő édesanyjának a pszichéjét, hogy egy lelki roncs vált belőle. Enikő édesanyját, felserdülése után, elvette feleségül Enikő édesapja, de tízegynéhány év házasság után elváltak. A magyar bíróság elkövette azt a marhaságot, hogy a 13 éves Enikőtől megkérdezte, melyik szülővel akar együtt élni a későbbiek folyamán. Ebből aztán az származott, hogy mindenkinek állandóan lelkiismeret furdalása lett. „Én miattam váltak el.” „Azért nem engem választott mert...” stb. Enikő pedig, néhány hónap után átköltözött a másik szülőhöz, majd vissza és így tovább. Aki nem viselkedett megfelelően az ott lett hagyva. Ennek aztán az lett a vége, hogy Enikő azt tett, amit akart. A 17 éves lányhoz hajnal 3-kor 2-3 fiú látogatott be enyhe alkoholos befolyás alatt, és ha ez ellen a nevelő mama kifogást emelt (a ház lakóira hivatkozva), akkor Enikő már ott se volt.

Szóval, az elvált szülők közül a pénzt tejelő édesapa nem volt hajlandó egy fedél alatt lenni az édesanyjával. Nesze neked szülői találkozó! De azért összejött. Helyszín: Pilisborosjenői családi házam. Enikő részéről jelen vannak: az anyai nagymama, akit Enikő mamának tekint, bár papírforma szerint nagynéni, de biológiailag persze nagymama, az édesapa, aki a mama-nagymama-nagynénivel épphogy beszélő viszonyban van, valamint a nevelő mama, a papa felesége. Thomas részéről jelen vannak: árnyék feleségem (lásd 5. fejezet), Judit, mint nevelő mama, és leánya Nikoletta, illetve első feleségem, mint biológiai anya, valamint Thomas testvérei, és jómagam.

Tevékenység: Kerti teázással egybekötött szabad beszélgetés. Mindenki úriemberként, illetve úriasszonyként viselkedett, megjátszva polgári szerepét. Elvégre a tét nem kevesebb volt, mint egy Délkelet ázsiai nászút. Bú-

csúzáskor Feri meg is invitált, látogassunk el otthonukba. A meghívásnak nem volt jelentősége, mivel a polgári etikett szerint viszonznia kellett a meghívást. Majd a visszalátogatás után fog kiderülni, hogy megfelelünk-e egymásnak egy szorosabb és huzamosabb kapcsolatfelvételre.

Enikő azonban semmit sem bízott a véletlenre. Miközben én meglepéssel fogadtam a viszont hívást, Töm félrehívott és közölte velem, hogy Enikő nem szeretné, ha elmennék az apjához és nevelőanyjához. Első pillanatban azt hittem nem hallok jól.

- Hogy-hogy nem szeretné, ha elmennék az apjához?
- Úgy, hogy nem.
- Ne haragudj, ilyen még nem hallottam. Hogy-hogy nem akarja?
- Nem akarja és kész. Ennyi elég kell, hogy legyen.
- Idehallgass, erre még nem volt példa. Kezdem azzal, hogy udvariatlanság. Aztán folytatom azzal, hogy mivel magyarázzam?
- Ha nem mész el, nem kell magyaráznod.
- Hadd folytassam! Ezen kívül nekem, mint felnőtt állampolgárnak hogy tilthatja meg egy harmadik személy, hogy elfogadjak valaki mástól egy meghívás, még ha az történetesen az édesapja is?
- Ennyit igazán megtehetsz az Enikőért!
- Megtehetek? Miért tenném meg?
- Mert ő egy nagyszerű nő.
- Figyelj! Neked nagyszerű, mert te jársz be a lábai közé, de nekem ehhez semmi közöm.
- Akkor is megtehetnéd neki.
- Rendben, mondj egyetlen okot, amiért megtehetném.
- Mert az Enikő egy rendkívüli jelenség.
- Ezt már mondtad, de miért lenne az, mondjuk nekem, egy kívülállónak?
- Azért, mert az olyan jó érzés, ha beszélgethetsz vele.

Tulajdonképpen, eddig el se kellett volna jutni a beszélgetésünknek, már jóval korábban rájöhettem volna, hogy a fiamnál valami nem stimmel. A szerelmet, akár a vakszerelmet, természetesen nem ő találta ki. Én magam is voltam szerelmes, meg rajtam kívül sok százmillió ember, de ez még nem ok arra, hogy egyértelmű társadalmi elvárásokat nem csak áthágjunk, de másokat arra kötelezzünk, hogy áthágják azt. Abba hagytuk tehát a beszélgetést. A laoszi nászúttal egybekötött házasság pedig lekerült a műsorról. Pedig, ha gondolkodom, eszembe juthattak volna saját szavaim: „Az ilyen gyerek ivarérettség után szexuális partnerében véli fellelni a hiányzó szeretetet, ami a szerelmi kapcsolatot eltorzítja. Értem ez alatt például a part-

ner irreális (a társadalom által helytelenített) követeléseinek a kielégítését, vagyis az erkölcsi normák átlépését a szeretett partner kedvéért.”

Aztán jött Thomas diplomaosztása, amin minden érdekelt megjelent. Itt tudtam meg Enikőtől, hogy fiam diplomáját kizárólag neki köszönhetem, mert ha akarta volna, akkor az utolsó év közepén a szóban forgó ifjú ab-bahagyta volna az egyetemre járást. Ez volt az a pillanat az életemben, amikor először döbbsentem rá, hogy pusztán IQ.-ból megélni nem lehet. A ki-emelkedő intelligencia nem garancia arra, hogy tulajdonosa ne legyen ezzel egy időbe megveszekedett hülye is. Mindegy, az a tény, hogy le vagyok kötelezve egy sokak által imádott ribancnak, ráadásul egy ilyen témában; valóban kiváltotta meglepődésemet. Az persze, eszembe se jutott, hogy Enikő blöffölt volna, elvégre hatalmát más területen már megvillogtatta.

A dolog úgy nézett ki, hogy Tómi a diplomázás után agykutatással fog foglalkozni. Ezt azonban Enikő egyetlen röpke pillanat alatt megfúrta. Következésképpen, orvosi diplomával a zsebében, Tómi egyetlen egy napig se volt orvos, el kellett menni egy olyan helyre dolgozni, ahol, már holnap-tól kezdve, jóval az átlag felett kereshetne. Persze el is ment. Ezt a helyet úgy hívták, hogy SZÁMALK. Időpont: néhány pillanattal a rendszerváltás előtt. Ekkor, Tóminak beugrott egy oxfordi ösztöndíj a Soros-alapítványtól. Dr. Antalffy Thomas a lehető legnagyobb természetességgel vette tudomásul az életben néhányunknak egyszer előforduló kimagasló szerencsét, de közölte csak akkor hajlandó (figyelem! Pontosan ezt a szót használta: hajlandó) elmenni Oxfordba, ha Enikő is elmehet vele. Vagyis, ha Mr. Soros neki is fizeti egy éves angliai tartózkodását. Nem voltam ott, de el tudom képzelni, hogy az Amerikába szakadt Soros György nevű volt honfitársunknak a röhögéstől még a könnye is kicsordult.

Én ezt, a kisebb fajta elmebajt, nem tartottam ilyen mulatságosnak, de hát az élet megy tovább, és ment is. Már csak egyben bízhattam, a katonaságban. Ugyanis, akkoriban az orvostanhallgatóknak a diploma után 8 hónapra be kellett vonulni, mivel az egyetem előtt őket nem hívták be. Ez azonban, váratott magára.

Aztán, 1988. márciusi estéjének egyikén csöng a telefon. A vonal másik végén a Bécsben élő unokatestvérem, Ibolya teszi fel a titokzatosnak szánt, de részemre egyértelmű kérdését, nem hiányzik-e a fiam? Ezek szerint Tómi Bécsben van a nemrég kiváltott világtúleléssel. Rosszat sejtve, másnap reggel magamhoz véve az otthon fellelhető összes valutát, 6000 osztrák Schillinget, ami mai pénzben 500 Eurót jelent, elindultam Bécsbe és Ibolya lakásában összefutottam a fiammal, és mivel akkoriban apai tekintélyem még nem volt úgy megtépázva, mint ahogy az ma már elmondható, feltettem neki néhány kérdést.

Első: Miért nem szólt, hogy külföldre megy? Válasz: Mert félt, hogy meghúsiútom az utazást. Meghúsiúítani, persze kétféleképpen lehet. Egy, hogy eltöröm a lábát. Kettő, hogy besúgom a rendőrségen, mint leendő katonaszőkevényt. A kurva életbe! Mi a fészkes fenének voltam én 25 éven keresztül példásan önfeláldozó apa, aki kizárólag csak a gyermekeiért élt, ha ezt feltételezik rólam. „Hát, az Enikő mondta.” Az persze más. Elsőnek apja-anyja életének a szétdúlásával kezdte, most a mienkével folytatja. Oké, szivacsot rá.

Második: Mit akarsz most csinálni? Az előzőnél is zseniálisabb válasz: Kimegy az USA-ba, vesz egy kéthétre szóló Grayhund¹⁹ jegyet, városról-városra jár és megpróbál állást találni. Ha nem sikerül, akkor két hét után visszatoloncoltatja magát Magyarországra. Ha sikerül, akkor Enikő utána megy. Miután az elképesztően hülye terv mögött felsejlett Enikő, mint ki-ötlő, jobbnak láttam kritikai észrevételeimet a lehető legóvatosabban megfogalmazni.

Miért nem mész Ausztráliába? Elvégre ausztrál állampolgár (is) vagy, van egy ausztrál útleveled, Ausztráliában vannak rokonaid, nekem barátaim, akiktől kaphatsz segítséget. Ezen kívül, attól a pillanattól kezdve, hogy Ausztrália földjére lépsz, neked jár a munkanélküli segély, van időd munkát keresgélni, és nem kell minden szart elfogadnod kényszerhelyzetből kifolyólag? Válasz: Mert nincs elég pénzem. Mennyi pénzed van? Tettem fel a kérdést. Amennyit a kocsierő kaptunk, jött az engedelmes válasz. A többes szám természetesen nem került el a fülem. Néhány hónappal ezelőtt én ajándékoztam oda a fiamnak a család kis-Polskiját, amiért nem ő, hanem őők kaptak pénzt, még hozzá 160 ezer forintot. Tudod mit? Válaszoltam, adok neked 6000 Schillinget és vegyél egy jegyet Sydneybe, a többit bízd rám. Erre Thomas elkezdett vigyorogni, amit én a beleegyezés jelének fogtam fel.

Fiam percekkel később telefonon érintkezésbe lépett Enikővel, akivel a fülem hallatára – ezek szerint Tórn által elfogadhatóan – a következőket közölte: „Lett pénz, az USA helyett Ausztráliába megyek.” Az ember mindig tanul. Ma 500 Euró nem olyan irgalmatlanul sok pénz, bár ahogy vesszük, átlagfizetésből összespórolni 500 Eurót, egészen biztos, nem túl könnyű feladat. Persze, az is lehet, hogy tévedek. Minden esetre, azt a pénzt én adtam. Az a pénz nem „lett”. Engem akkor (ma már ilyesmi meg se kottyan) mélységesen bántott, hogy ha a tőlem elszökő fiam után kiviszek Bécsbe 6000 Schillinget, akkor azt a pénzt nem én adom, nem tőlem kapja, hanem csak úgy „lesz”. Igaz, erről már ejtettem néhány szót az előzőekben.

¹⁹ Amerikai interstates (államok közötti) busztársaság, olyan, mint a Volán.

Thomas elment, megvette a repülőjegyet, én pedig felhívtam az egyik barátomat, és intézkedtem. Thomast a Sydney-i repülőtéren a barátom fia várta, megfogta a kezét és egy teljes héten át el se eresztette. Hivatalból hivatalba járt vele, és mindent elintézett. Ugyanis, ilyen még nem volt. Thomas volt az első olyan ausztrál állampolgár, aki 25 éves korában lépett életében először Ausztrália földjére, és az útlevelén kívül nem volt semmije. Adószám, életbiztosítás, vezetői jogosítvány, lakhely, stb. Ezen kívül, fiamat bevezették az Ausztráliában élő magyarok társaságába, ami egy újonnan érkezetnél nem elhanyagolható előny.

Thomastól Bécsben könnyes szemekkel búcsúztam el, mert tudtam, milyen keserű kenyérre vállalkozott. Ibolyának megköszöntem azt, amit a fiáért tett, és még aznap visszafordultam Budapestre. Ettől kezdve, tíz héten át, minden héten küldtem egy-egy 5-6 oldalas gépelt levelet, beszámolva a hazai és családi eseményekről. Ha valaki, akkor én tudtam, mit jelent az állandó kapcsolat az otthonnal, a hazával. A tíz levél közül egyetlen egyre se kaptam választ. Vártam-vártam, de válasz nem érkezett. Ezek szerint van olyan 25 éves gyerek, akinek az apjához való kötődése mindössze annyi, hogy elfogad tőle 6000 schillinget.

Tehát, nekem egymást követő 10 levélre nem válaszolt, írt viszont a húgának. Most abból egy apró részlet:

„Öreg is írt levelet, azt fejtegeti, hogy miért adott nekem olyan kocsit, amilyet adott. Meg a szokásos magyarázkodás mindenről. Én azért mindenképpen azt szeretnem, hogy a gyerekeim ne ilyen családban nőjenek fel. Szóval, hogy ne kelljen nekik állandóan magyarázkodni, meg hogy kifejezhessék az emberek, hogy szeretik egymást.”

Így 20 év távlatából nem tudom, mit értett magyarázkodás alatt. Az viszont tiszta és világos, hogy nem ilyen családban akarja gyerekeit felnevelni, és egyértelműen hiányolja a szeretet kifejezését. És akkor, fiam szávaival élve, magyarázkodom tovább.

Az idézett részletnek egyetlen örökérvényű mondanivalója van: A szeretet (ami bizonyára létezett) *nem volt* kifejezve. De hiszen, ennek a könyvnek a háttere pontosan erről szól. Gyermekeim pszichéje totálisan eltorzult, mert az anya – bár anyagilag mindent megadott – szeretni nem tanította meg őket.

Ha levelet nem is kaptam, de hallani azért hallottam a fiamról. A diplomáját, nem tudni milyen okból kifolyólag, nem vitte magával. Állítólag nem merte átvinni a határon. Teljesen mindegy. A diplomát Enikő átadta

Katrinának, akinek lóversenytéri haverjai kimentek Bécsbe valami derbire. A lovak közé valahová betették az össze nem hajtható, nagyméretű diplomát, majd átadták Ibolyának továbbítás végett, ausztrál végcéllal. Ibolyától tehát kaptam két darab, 1988.05.21. keltezésű „számlát” azaz a postaköltséget (230+202) 432 Schillingről, vagyis kb. 60 Euróról, amit természetesen lerendeztem. Enikő ezek szerint úgy gondolta, hogy még ezt a 60 Eurót is nekem kell fizetni. Thomas pedig úgy, hogy ez még belefér a gyereknevelés költségeibe, amit én annak idején egyoldalúan vállaltam, és még csak meg se kell köszönni, épp az egyoldalúságból kifolyólag.

Tóm Ausztráliába azonnal kapott egy programozói állást, és Enikő néhány hónappal később már maga is kint volt Sydneyben. A rendszerváltás után 2 évvel visszajöttek. Kint megismerkedtek az Am-way nevű piramis-értékesítéssel, amely ismereteket idehaza nagyon sikeresen hasznosítottak. A hírhedtté vált Am-way-ről már sokan hallottak, de felteszem nem mindenki. Nézzük, miről is van szó!

A SZERZŐ SZEMÉLYES VÉLEMÉNYE:

A ma már törvénytelen piramis „játékok” lényege a következő. A résztvevő (illetve a belépő) fizet valakinek egy nem igazán jelentős, de számottevő összeget. Legyen ez, mondjuk 100 Euró. Ezzel megvásárolja magának azt a jogot, hogy beszervezhet másokat arra, hogy szintén befizessenek 100 Eurót. Cserébe a beszervezett, amikor rá kerül a sor, hatalmas összeget fog kapni az utána beszervezettektől. Könnyű kiszámolni, ha például mindenki beszervez öt másik ember, és az ötödik lánc elérésekor kapom én a pénzt, akkor $5 \times 5 \times 5 \times 5 \times 5 = 3125$ x 100 vagyis 312.500 Euró üti a markomat. Ez pedig 78 millió forint körüli összeg. Matematikailag a számítás korrekt, csak kell hozzá találni 3125 balekot. Aki mindjárt az elején száll be a „játékba” annak van esélye a kaszálásra. A többinek nulla. Ugyanis ők dobják össze azt a pénzt, amit az elsők zsebre vágna.

Az Am-way pontosan ezt a sémát követte, de alkalmazott egy svédcsavart, hogy azok is bevegék a cocát, akik különben józanul gondolkodnak. Ugyanis itt nem volt pénz befizetés. A cél a termékforgalmazás. A mese az volt, hogy például mosóport a bolti ár feléért adnak, és ugye ehhez vevőket nem nehéz találni. Azonban a belépőket érdekeltté tették abban, hogy további belépőket szervezenek, mert a beszervezett által értékesített termék árából néhány százalékot a beszervező is kapott. Sőt a beszervező beszervezettjének a beszervezettje által értékesített termék árából is, és így tovább.

Mi volt ebben a buli? Az, hogy a beszervezettnek belépéskor meg kellett venni az úgynevezett induló készletet. Ez az induló készlet a kezdet-kezdetén 11.000 fő-

rintba került (ami később egyre több lett, ma már 70.000 Ft.). Ebben a készletben volt némi termék, útmutató, műanyagmappa, ez-az. A lényeg, hogy a 11.000 forintért adott „ellenszolgáltatás” értéke messze 1000 forint alatt maradt. Lényegében minden egyes beszervezett lefizetett 10.000 forintot függetlenül attól, hogy később adott-e el valamit vagy sem, szervezte-e be másokat, vagy sem. Az Am-way tevékenység oly mértékben telepedett rá az országra, hogy 2003-ban Sipka János István írt egy nagyszerű tanulmányt az emberek manipulálhatóságáról, „Meggyőzés a network 21-ben” címmel, aminek találó alcíme: „Hogyan kovácsoljunk magunknak milliók álmaiból milliárdokat”. Akit érdekel a lelkiismeretlen harácsolás taktikája, olvassa el a tanulmányt, ami az Interneten megtalálható.

Az Am-way mozgalom hólabda-szerűen növekedett, mert akkor még Magyarországon mindenki zöldfülű volt, és mert mindenki milliomos akart lenni. Amikor itthon kifogytak a bepalizható emberek, akkor Tóms és Enikő ámentek Erdélybe, majd a szlovákokhoz. Pár év alatt százmilliókat harácsoltak össze. Természetesen, ez akkor és itt nem volt törvénytelen, de mélységesen erköcs-telen, mert a némi pénzhez jutás reményében a munkanélküli családokat csapták be, akiket utolsó forintjaiktól fosztottak meg. És egy kicsit telhetetlenek is voltak, mert még Dél Afrikába is elmentek Am-wayt terjeszteni. Thomas természetesen, pontosan tisztában volt azzal, hogy ügyes rábeszéléssel tízezer számra csapja be az embereket.

A társadalmi felháborodásra jellemző, hogy az Index.hu fóruma külön Am-way topikot indított, amibe a mai napig 19.000-nél több beírás érkezett. Tipikusnak mondható a következő: „Az a baj a szisztémával, hogy egy hatalmas átvágás. Szerencsétlen agyamosott emberek kergetik a délibábót, hirdetik az ígét és lesajnálják azokat, akiket nem sikerül bepalizni. Aztán, amikor rájönnek, hogy az álom csak álom maradt, akkor mélységesen szögyvellik magukat. Persze, néhányan maguknak se vallják be, hogy hülyére vették őket.”

Azt minden üzletember tudja, hogy egy „céget” akkor kell eladni, amikor a csúcson van. Ezt tette Thomas és Enikő is. Később, a labilis idegzetű Enikő a sok pénztől meghasonlott, Thomasszal szakított, a vagyont kettőosztották. Enikő belépett egy szektába, és jötkönyságra fordította az összes pénzét.

Thomas az összeharácsolt vagyonnal beindított egy számíttástechnikai céget. Úgy mondják az első milliókat nem „illik” firtatni. Utána pedig jöhet a tőkére alapozott makulátlanul tiszta vállalkozás. Húga és öccse, akik velem szembehelyezkedve, eléggé lojálisak voltak hozzá, később – tegyük hozzá, jogosan – erősen sérelmezték, hogy őket a bátyjuk nem vonta be az Am-way üzletbe a kezdet kezdetén, amikor még Thomason kívül másoknak is jó bu-

linak számított. Csak hát, Tom feketelistáján az anyján, és az apján kívül a testvérei is rajta voltak, valamivel kisebb együtthatóval, de rajta voltak.

Amikor ezeket a sorokat írom, Thomast 13 éve nem láttam. Nem hívott meg az esküvőjére se. Aztán született két lánya, lassan már bakfisok, de még nem láttam őket. Iszonyatos nagy bűnöm lehet, csak nem tudom mi, de valami nem stimmel. Ibolya, akinél napokon át dekkolt, még egy levelezőlapot se kapott tőle, pedig már 20 éve várja. Vajon neki mi a bűne? Semmi! Mit is írt az a főrabbi? *Érzelemszegény, törtető, önző*. Na, így már stimmel a dolog.

3.2 Katrina

10 éves koráig bepisilt, ami mögött – ezt minden gyerekpszichológus tudja – súlyos családi probléma szokott húzódni. Nálunk a papa és a mama nem vesekekedtek naponta, a papa nem járt haza félrészegen és nem aprította a gyerekeket, mint a répát. Nálunk „csak” az anyai szeretet hiánya dúlt, amit lányom az állatok felé fordulással próbált pótolni. Hörcsög, tengerimalac, akvárium, kutya, macska és végül a lovak. Ellentétben bátyjával, nem érdekelte a tanulás, és nagyon utálta, hogy nőnek született. Az első menstruációját hatalmas sokként élte meg. Nem, mert nem tudott róla, hiszen manapság a gyerekek mindent előbb tudnak meg, mint kellene, hanem mert az édesanyja nem készítette fel rá. Egyszerűbben fogalmazva, lányával szóba se állt.

Katrina első véres bugyiját bedugta az íróasztalának legalsó fiókjába, amit aztán később újabb véres bugyik követtek. Minderről az édesanyjának fogalma se volt. Az árnyékfeleség természetesen tudta, de nekem nem szólt, mert saját lányát, Nikolettát, Katrinával „versenyeztette”. Én akkor tudtam meg a dolgot, amikor a fiókot a több tucat összeszáradt bugyitól már nem lehetett becsukni. Katrina, akit a család csak Szisznak becézett, fiúsan öltözködött és viselkedett, szerszámkészletre tett szert, megszerelte saját gépkocsiját, polcokat szerelt fel, fűrt-faragott. A férfiakat lenézte. Engem gyűlölt, azt is az én számomra írta, amit nem követtem el. Naplójában így írt rólam 13 évesen:

„Borosjenőn, az a buzi, fasz apám szétrombolta a Pityóka sírját²⁰. Ilyen undorító sírgyalázást én még nem is láttam. Az a buzi, szétrombolta a sírt. Ezért elhatároztam, hogy a borosjenői házba nem fogok beköltözni. Nem tartom többé a buzit a fateromnak sem. Nem tud többé érdekelni semmiféleképpen sem.”

²⁰ Pityóka egy eltemetett kiscica.

Néhány nappal később viszont ezt írta be:

„...Aztán egy emléksírt építettem neki. A fadoboz, amelyben utolsó emléket őrzöm, egy bajuszszála, az abban benne van. Ez egészben csak egy évig állt. Azért csak ennyi ideig, mert az öcsém fűnyírás közben kissé széttörte a fűnyíróval.”

A macskasírt tehát nem én „romboltam szét”, hanem az öccse fűnyíróval átment rajta. Itt azzal az érdekes kognitív jelenséggel állunk szemben, amikor valakit gyűlölünk – a valóságtól teljesen függetlenül – rákenünk mindezt, majd magunk is elhisszük.

Ellentétben bátyjával, Szisz az iskolakönyveket ki se nyitotta. Ebből túl nagy baj nem származott, mert Magyarországon akkor a nyolc általánost mindenki elvégezte. Visszabuktatás helyett a tanárok szabadulni igyekeztek a nem kívánt tanulóktól. Nekem pedig óriási fejfájást okozott, hogy az általános iskola után, hova tovább? Szisz kisállattenyésztő szakközépiskolába szeretett volna menni. Ennek csak egyetlenegy szépséghibája volt, az, hogy Kaposváron volt, és akkor ugye kollégium. Szisz viszont az osztályban, tizennégy évesen, kisebbfajta haramia volt, hogy szülői felügyelet nélkül maradjon, az felért volna egy katasztrófával. A végén, az Andrássy úton lévő élelmiszer-ipari szakközépiskolára esett a választásom. Az édesanyját a dilemma természetesen nem érdekelte.

Szisz az első év végén iskolarekordot javított, öt tantárgyból bukott meg. A következő szeptembertől évisméltés. Ekkor Szisz végrehajtotta élete legnagyobb dobását. Minden reggel elment az „iskolába”, majd ebéd után vissza is jött, de valójában a lóversenypálya istállóiba ment, ahol ingyen beállt lovakat csutakolni, mert ő annyira szerette a lovakat. Ezt az iskolakerülést az árnyékfeleség december elején hozta a tudomásomra. Nyilvánvaló, hogy az édesanyja bele se nézett az ellenőrzőjébe, nem váltott vele két szót, nem volt lánya bizalmasa, szóval minden volt, csak anya nem. Nem volt mit tenni, hagytam, hogy elmenjen lovásznak 8 általánossal.

Serdülőkorára Katrina értetlenül állt az anyja magatartásával szemben, hogy nem szereti, azt már rég tapasztalta, de nem tudta okát. Kézenfekvőnek tűnhetett, hogy ezt én válthatom ki az anyjából, ezért gyűlölete felém irányult, de ez ambivalenciába csapott át. Végére is, ami törődést kapott, az mind tőlem származott. Ez az ambivalencia megmaradt benne az elköltözésének pillanataig (2008. 10. 14.). Ok nélkül utálkozott, majd hirtelen, minden átmenet nélkül leült mellém, és elmesélt ezt-azt, tanácsot kért, mintha az édesanyja és egyben legjobb barátnője lennék. Aztán másnap reg-

gel úgy ment el mellettem, mint egy vadidegen. Más alkalommal azt fészeggettük, miért nem talál magának megfelelő partnert, amire azt válaszolta: ilyen apa mellett nehéz megfelelő férfit találni. Ennél nagyobb spontán bókot apa még nem kapott, és abban a pillanatban komolyan is gondolta, de egy félórával később, a hátam mögött le vén hülye köcsögözött, természetesen azt is teljes meggyőződéssel. Fejében mélyen ülő fájdalom lakozott, ami teljesen elvette a józan eszt. A valóság felismerésére képtelen volt. Amikor egy-egy beszélgetés közben valami panasz hagyta el a száját az anyjával kapcsolatban, életveszélyes volt helyeslő választ adni, mert azonnal nekem esett: „Miért mocskolod állandóan a mamit?”

Harmincéves koráig két tartósabb kapcsolata volt, mind a kettőt a lovak hozták össze. Az első egy fél fejjel alacsonyabb zsoké a lóversenyről, a másik gyermekének apja, akivel egy lovardában ismerkedett meg, évekkel később.

Tizennyolcadik születésnapját követően előállt azzal, hogy vegyek neki két lovat, mert össze akar állni Dunakeszin egy Vér Imre nevű hivatásos katonatiszttel és amatőr lovással, lovas iskola létrehozására. Vettem neki két lovat 150 000 forintért (1985), mert az világos volt, hogy iskolázottság hiányában kizárólag vállalkozásban tud csak érvényesülni. Ez azonban nem úgy sült el, ahogy gondolta, ezért 3 hónappal később egyszerűen otthagyták a lovakat és többé feljükk se nézett. [Vér Imre engem (!) perelt be, és a két ló megtartása mellett, még 80 000 forint lótartást is bevasalt rajtam. A tárgyaláson természetesen tisztí egyenruhában jelent meg. – Gondolom ez a bírónő még nem ment nyugdíjba.]

1992-ben, 25 évesen azzal állt elő, hogy építsek a telkünkön egy kennelt, mert kutyatenyésztéssel szeretne foglalkozni. Ekkor, másfél millió forintos beruházással megépítettem a kennelt és beszereztem a törzsállatokat. Néhány év után egy nap, amikor nem voltam otthon, az állatokat kilopta, eladta őket, neki pedig néhány hónapra nyoma veszett.

1995. Katrina 28 éves, és még mindig az én háztartásomban él, és én tartom el. Ekkor mondtam neki, hogy ha nincs is férje, lassan gyerekvállalásra kellene gondolni, mert gyorsan ki fog futni az időből, amit idősebb napjaiban meg fog bánni. Természetesen, Éva és én biztosítottuk arról, hogy a gyereknevelésbe maximálisan be fogunk segíteni mind anyagilag, mind pedig fizikailag. Tanácsomat megfogadva Mihálka Csabától teherbe esett, de ennek volt egy be nem vallott oka, ami később kettőre bővült.

Nem, nem arról volt szó, hogy Csaba IQ-ja 150, és ki ne szeretné, ha gyermeke szuperintelligens lenne. Nem, nem arról volt szó, hogy Csaba egy atléta termet, elvégre minden anya fess fiúgyerekről és csinos leány-

ról álmodik. Ezek helyett, a be nem vallott ok az volt, hogy Mihálka Csaba tizennégy évvel ezelőtt igen jómódúnak számított (egy szentendrei antikvitás üzlet tulajdonosa, valamint résztulajdonosa egy menő étteremnek) és könnyen „fejhető”. Később belépett a szerencse is, mert Katrina testvéreinek csak leányai voltak, Csongor volt az egyetlen fiúunoka. Az anyja felé ez egy adalapnak számított. Miért volt ez olyan fontos? Mert a meglehetősen sznob anyja irtózott a műveletlen, durva modorú lányától (és ma már unokájától is), szégyellte, nem tartotta méltó társaságnak.

Katrina egy fikarcnyival se volt jobb anya, mint az ő anyja. Miért is lett volna? A történelem ismételte önmagát. Ahogy őt és testvéreit az árnyékfeleségem nevelte, úgy Csongort a harmadik feleségem, Éva nevelte és gondozta igen nagy szeretettel. Ez volt Csongor szerencséje, mert pusztít, ölelést, szeretgetést csak Évától kapott. A legnevezetesebb epizód az volt, amikor a kábé 18 hónapos Csongor az emeletre vezető lépcsőfokra fel akart mászni, de nem nagyon ment neki a dolog. Szisz állt legközelebb a fiához, ezért odaszóltam neki: „Nem látod, hogy fel szeretne mászni?” Erre Katrina azt válaszolta nekem, hogy „én is sok mindent szerettem volna”. Készségesen elhiszem neki, de ezt a 18 hónapos gyerekén kell „leverní”?

Katrina kérésére („Ha ezt megkaphatnám, életem végéig nem lenne problémám”) 1998-ban közel 2 milliós beruházással létrehoztam neki egy állat-eledelboltot Ürömön. Ezt szintén otthagytam néhány év után, hátrahagyva nekem egy félmilliós adósságot. Ekkor megpróbált elhelyezkedni pénztárosként benzinkutaknál, és a mai napig ez a foglalkozása. Mivel ehhez is minimum érettségi kell, ez egy újabb lelki traumát okozott neki, amit egy 30 000 forintért vásárolt érettségi bizonyítvány oldott volna meg, de egy feloldhatatlan kognitív disszonancia lett belőle. „Volt” egy érettségije, de nem tudott megírni egy levelet.

Ahogy teltek az évek, Katrina egyre antiszociálisabb lett. Bajainak okát természetesen másokban találta meg. Sérelmeit, elrontott életét mindenkin „le akarta verní”. Évente kétszer-háromszor cserélt munkahelyet. Főnökeit vagy becsapta, vagy sorba feljelentette. Néhány hónapig egy műkö kereskedésben dolgozott, ahol négyzetméterre adták az építéseknel felhasznált köveket. Itt raklapszámra lopta el a köveket és adta el fél áron a főnöke háta mögött, különböző fuvarosokat bevonva az „üzletbe”. De ez nem volt elég, állandóan azon törte a fejét, hogy kivel hogy szúrhat ki. Szervezkedett, irányítani próbált. Íme, egy részlet egy 2006. januári leveléből, amit az Ausztráliában élő volt árnyékfeleségemnek írt (természetesen a hátam mögött).

„A munkám az biztos, csak azért váltottam olyan sok helyett, mert sehol sem érzem jól magam és mindenhol volt egy genyó főnök. Ezen a mostani helyen nagyon szeretek lenni, és sikerült a régi emberek közül kipasszírozni azokat, akik nem illettek bele a „csapatba” (persze az én elképzelésem szerinti csapatba).”

Az első benzinkúton, ahol dolgozott, jóba lett Juhász Péter nevű, nála kábé 30 évvel idősebb főnökével. Nyilvánvaló, hogy nem szerelem a motiváció. Ez nem lenne említésre se méltó, ha bevallaná önmagának is, de erről az előző levélben így ír.

„Igazából van egy barátom, senki sem tud róla, most neked írok róla először. Az első kúton, ahol voltam, a főnököm volt. Sokkal idősebb nálam és sajnos felesége is van. Egy zsidó krapek, nagyon szeretem, de elválni nem fog soha. Azért jól megvagyunk, az egyedüli öröm az életemben az a kis idő, amit vele tudok tölteni.”

(Hadd szúrjam közbe, más anyukának az egyedüli öröm az életében az a kis idő, amit munka után a gyermekével tölthet, csak hát Katrina erről nem tud.)

A fenti érzelmi megnyilvánulásnak van azonban egy apró szépséghibája. Körülbelül egy éve lehetett Juhász Péter szeretője, amikor sikerült észrevétlenül szert tenni az üzlet pánccelszekrényének a kulcsára. Ezt arra használta fel, hogy készített róla egy másolatot, majd a nagy „szerelemben” türelmesen várt fél évet, hogy a kulcs nála felejtésének emléke elhalványuljon és egy éjszakai műszakban, előzetes megbeszélés szerint, a szolgálatban lévő kutast lefoglalta, ami közben egy másik, korábbi, korban hozzáillő „kapcsolata”, Hamar János, felment az irodába, kinyitotta a pánccelszekrényt és kiemelt 4 millió forintot. Rendőrség, stb. Semmi behatolási nyom, még önrahlásra is gyanakodtak, majd elült a por, és folytatja a szexuális kapcsolatot azzal, akitől elemelt 4 milliót (a történeti hűség kedvéért tegyük hozzá, hogy az összegnek nem kapta meg a felét, ma már vagánybecsület sincs). El lehet képzelni, milyen sivár érzélemlilága lehet ennek a nőnek. (Hogy is van a mottónk? *Érzelemszegény, törtető, önző*).

Sajnos a fentieket nem nevezhetjük egyetlen botlásnak, elszigetelt esetnek. Csongor megszületése előtt Katrina a Mihálka Csaba résztulajdonában lévő Barokk étterem anyagbeszerzője volt, körülbelül másfél éven át, és ilyen minőségben agyonlopta magát. Legyünk reálisak! Az anyagbeszerzők

általában lopnak, az okosabbik fajta betart egy bizonyos határt, ami még belefér. Katrina l'art pour l'art lopott, például rekeszsámra hízott libamájat, amit aztán barátoknak, ismerősöknek ingyen osztogatott (nyilván hatalmának fitogtatása végett). Felmerül bennem a kérdés, mi a pszichológiai magyarázata annak, hogy folyamatosan szexuális kapcsolatot tartott fenn egy férfival és közben folyamatosan meglopta, és még csak nem is anyagi gyarapodás végett. Ilyen messzemenő következménye lehet az anyai közönynek egy leány gyerek esetében?

Katrina két, hosszabb ideig tartó, kapcsolatán kívül volt vagy fél tucat egyéb próbálkozása. Néhány napra, néha akár egy hétre is ideköltözött valaki hozzá. Ezek mind fiaskóval végződtek. Távozásuk után utálattal beszélt róluk, és hosszasan ecsetelte, miért kibírhatatlanok. Igazi jelentősége mégsem abban van, hogy minimális kompromisszumra se képes, nem érti meg, hogy két ember kapcsolata a kölcsönös alkalmazkodáson áll vagy bukik. Számomra a legriasztóbb az egyéjszakás kapcsolatok utáni vehemens reakciók sorozata volt. Hogy lehet egy szexuális együttlét után ennyire utálni valakit, ilyen megvető módon nyilatkozni róla. Ezzel az a bajom, hogy saját szerepét, saját elhibázott lépését nem hajlandó felvállalni. Ha dehonesztálom azt, akivel 4 órája még szeretkeztem, akkor saját magamat alázom meg.

De Katrina nem csak a férfiakkal volt így. Akiben, amiben csalódott, mondjuk úgy, nem találta meg vele kapcsolatban a számítását, annak, a felelősségtudat szikrája nélkül egyszerűen hátat fordított. Az elmúlt 20 évben 10-15 barátnő jött-ment. Amíg az illető Katrina egyre növekvő dominanciáját elfogadta, addig puszibarátok voltak. Amint az illetőből nem volt több haszon, vagy védekezni kezdett a további szubordinálás ellen, hidegre lett téve. Ez a sors várt az állatokra is, csak sokkal kegyetlenebb. A két drága pénzen megvett ló otthagytását már említettem. Nem özönlöttek a bérlovaglók, az egészet leírta egyetlen pillanat alatt. Kutyatenyésztési időszakában, ha egy kutya nem nyert meg egy versenyt, az napokig büntetésben volt, például 10 cm-es (a szám nem téves) láncra volt kikötve. A kutya gyakorlatilag moccanni se tudott. A mai törvények szerint ez már állatkínzás. Egy esetben az egyik szukája 10 kölyköt ellet decemberben. A hideg miatt (megkérdezésem nélkül) a 2x2 méteres elletőbe beállította a hordozható gázkályhát. A következő etetéskor azt tapasztalta, hogy a 10 kiskutya elpusztult, a szuka a végét járja. Erre mérgében a szukát halálra rugdosta, mert „tejével megmérgezte a kölyköket” (vesztesség darabonként 80 000 forint). Aztán nekem felháborodottan elmondta az esetet. Amikor felvilágosítottam, hogy a kis légtérben a gázkályha elhasználta az oxigént, és az alacsonyan fekvő kiskutyák szén-dioxid-mérgezést kaptak, és az anya csak azért élte túl a mérgezést, mert magasabban volt a feje, egy szót se szólt, de

a hátam mögött azt mesélte, hogy miattam döglöttek meg a kutyák. Tudatlanságánál csak a könyörtelensége, és hálátlansága volt nagyobb.

2005-ben Katrina előállt azzal az ötletével, hogy „Csongort leadja az apjának”. Felháborodásunkra kifejtette, hogy anyagilag nincs belőle semmi haszna, amit kap utána azt rá is költi. Ezenkívül biztos benne, hogy 15-16 éves korára az apja úgyis el fogja csábítani. Erről a tervéről sikerült lebeszelnünk. Nem lett felvetve, de tény, hogy a gyerekről való lemondásnak volt egy további motivációja, nevezetesen, hogy a kis növésű, kövér és rossz tanuló Csongor anyai nagyanyjának kiesett a kegyeiből.

Mint látható, Katrina lányom a „tabula rasa” nagymestere volt. Ami nem jött be, azt minimális lelkiismeret furdalás nélkül egyszerűen a sorsára hagyta. Katrina a felelősség szó fogalmát nem ismeri.

A legcsúnyább esemény még hátravan. Két éve lehetett, egy este – saját butaságomból kifolyólag – hirtelen leesett a vérnyomásom, amit eszméletvesztés kísért. Néhány másodperc után magamhoz tértem, de az alacsony vérnyomást a szívem felgyorsulással kompenzálta. Vert a szívem vagy 140-et percenként, ami erős fájdalommal és rosszulléttel járt (végül is 74 éves voltam). Éva azt hitte, hogy infarktust kaptam és rohant a telefonhoz. Szisz éppen ekkor ért haza, kocsival megállt a ház előtt. Éva az ablakhoz rohant és lekiabált neki, hogy rosszul vagyok, menjen el gyorsan az ügyeletre, hozza ide az orvost, mert a mentők Pestről jönnek, és félóra alatt érnek csak ide. Szisz húzta az időt, úgy mozgott, mint egy csiga. Végül megérkezett az orvossal, és a szoba sarkából kajánul várta, hogy mikor halok meg. Aztán megérkezett a rohamkocsi is, és be akartak vinni a legközelebbi kardiológiára. Közben a vérnyomásom és a pulzusom stabilizálódott. Nagy nehezen elhitték nekem, hogy nincs infarktusom, nyugodtan hazamehetnek. Amikor a rohamkocsi orvosa itthon hagyott, látni kellett volna Szisz csalódott arcát. Én láttam.

3.3 Zoltán

Kisebbik fiam, a történet főszereplője, első megközelítésre szerencsésnek tűnik, mert az anyahiány jeleit látványosan nem hordozza magán. Igaz, ő is hajlott a hasonszőrűekkel való barátkozásra. Legjobb barátjának, Miltényi Csabának, anyja belehalt második fia születésébe (tragikus, de idekívánczik, apja nőgyógyász volt), így szintén anyai szeretet nélkül nőtt fel, miközben a papa évtizedeken keresztül válogatott a fiatalabbnál fiatalabb ápolónők között. Némi gondoskodást Csaba csak a nagymamájától kapott. Zoltán másik barátjának, Kenéz Lajos egykének az apja öngyilkos lett. Böven

volt, ami összetartotta a barátságot. Lajos nekem többször kifejtette, neki Zoltán olyan, mintha a testvére lenne.

Zoltán, hasonlóan nővéréhez, nagyívben tojt az iskolára, de fiú lévén az én odafigyelésem elégségesnek bizonyult a Katrinánál tapasztalt látványos jelenségektől való megóvásra. Nyolcadik általános elvégzése után az iskolaigazgató, akinek Zoltán több okból kifolyólag különösen nyomta a begyét, szakmunkásképzőbe akarta küldeni. Erről a tervéről csak nagy nehézségek árán tudtam lebeszélni. Így került be Zoltán végül a Vági Építőipar Szakközépiskolába, ahol abban az évben nyolc első osztályt indítottak, melyek közül nekünk a mélyépítő tagozat jutott. Zoltán fiam természet-szerűen teljesen érdektelen volt, amit meglepő egyszerűséggel hozott tudunkra. Visszaemlékezéseim szerint, úgy 16 éves kora környékétől az anyjához körülbelül úgy állt hozzá, ahogy szerinte megérdemelte. Villamoson például soha nem lyukasztott jegyet és az ellenőr láttán pimasz fölénnyel nyújtotta át személyigazolványát, amiről más gyerekek azt állította, hogy ott-hon felejtette és egy link címet mondott be. Így aztán a heti egy-két alkalommal kiküldött hétszáz forintos büntetéseket széles vigyorral a szája szélén adta át anyjának kifizetés végett. A karriert építő anya semmitől se félt jobban, mint bármilyen méretű vagy természetű „botránytól”, tehát fizetett, mint a köles. Hogy ennek milyen a nevelő hatása az hidegen hagyta, és ne feledjük, hogy mint leendő tanár, az egyetemen pedagógiát is tanult.

Zoltánt a tetteinek következményei már kamasz korában se érdekelték. Éremgyűjteményem értékesebb, ezüsből készült darabjait kiemelte a szekrényemből és bagóért eladta. Füttyült tettének visszafordíthatatlanságára és persze az se érdekelte, hogy néhány nap alatt észre fogom venni. Hogy lopásával nem annyira bosszúságot, mint inkább fájdalmat okoz, hiszen évtizedek óta őrizgetett emlékek vesztek oda (például nevelőanyámtól kapott, ezüsből készült Liszt Ferenc 2 pengős), az tökéletesen hidegen hagyta. Ez a közöny tökéletes összhangban volt Katrina már idézett mondatával „én is sok mindent szerettem volna”. Ezek szerint Zoltán – legalább is tudat alatt – úgy gondolta, hogy az anyja bűneiért nekem is bűnhődnöm kell.

Zoltán világnézetére igen jellemző a következő történet. A középiskola negyedik évében az igazgató hozott egy olyan szabályt, miszerint 45 igazolatlan óra automatikus kicsapással jár. Tavasz felé Zoltánnak már összegyűlt 40 óra. Ekkor egy borús reggel iskola helyett moziba ment, majd délből osztályfőnöki órára beslattyogott az iskolába. Az osztályfőnöknő, akit különben az érettségi után megdugott, megkérdezte tőle, hogy hol volt mostanáig. Erre Zoltán a világ legtermészetesebb hangján közölte, hogy moziban. Az elképedt tanárnő valamifajta magyarázatot kért a meglehetősen szabálytalan és nyegle viselkedésre. Mire fiam közölte, hogy neki még volt

5 igazolatlan órája és abból most négyet még kivett. Az ő logikája szerint az előre bejelentett eltérés egyben jogosítvány is annak teljes méretű kihasználására.

Az érettségi vizsgán, a statikával kapcsolatos szakmai kérdésből egyetlen árva szót se tudott. Szerencsére, a bizottság tagjai tanárok voltak, és nem építészek, így a Zoltán által magabiztosan előadott hantából egyetlen szót se értettek. A véletlenségből statikát tanító osztályfőnöknő az elképedéstől nem jutott szóhoz. Zoltánt átengedte, aki a fentiekben ismertetett módon meg is hálálta az apró szívességet.

Érettségi után Zoltánnak – tanácsom ellenére – esze ágában se volt a szakmában elhelyezkedni, szakmai ismereteket szerezni, majd vállalkozni. Ami nem feltétlen hiba, ha helyette valami értelmeset csinál. Ez azonban nem Zoltán formája volt. Néhány hónapos tétlenkedés után elment dolgozni egy (akkor még létező) maszekhoz. A III. kerületi Föld utcában volt egy Emil névre hallgató akkumulátoros, akinél egy új lehetőség megragadása helyett, úgy gondolta, hogy inkább kilopja a szemét. Mivel akkoriban még hiánygazdaság volt Magyarországon, a motorbiciklikbe való kisméretű akkumulátort csak Emilnél lehetett kapni, aki alapanyagokból maga gyártotta azokat. Végeredményben Emilhez járt akkumulátorért az egész ország összes motorosa, és persze Emil nem tartózkodott minden adott pillanatban a műhelyében. Aztán, amikor Zoltán lopása már minden képzeletet felülmúlt, Emil megunt és rövid úton kirúgta.

Zoltán tettének elfogadhatóságában annyira bízott, hogy nem is rejtette őket véka alá. Bevonulása után a honvédségnél hamarosan átirányították egy építőipari munkára kivezényelt egységhez. Mivel Zoltán papírforma szerint szakember volt, percekben belül tényleges malterhordás helyett ő lett a munkaszervező. Az elvégzett munka után az egység, természetesen némi bérezést is kapott, amit Zoltán zokszó nélkül megcsapolt, naná, hogy következmények nélkül.

Ismeretes, hogy a keleti blokk összeomlásakor a nyugatnémetek a jóval olcsóbb keletnémet márkát egy az egyben fogadták el. Ekkor még a Magyar Nemzeti Bank hét forintért adott egy keletnémet márkát, ugyanakkor egy nyugatnémet márka 50 forintot ért a fekete piacon. Ebben óriási lehetőségek voltak, amire a Nemzeti Banknál hamar rájöttek és néhány nap után beszüntették a keletnémet márka eladását. Pár napig lehetett még keletnémet márkát kapni az IBUSZ-irodáknál, de aztán semmi. A keletnémet-nyugatnémet márka átváltási nyereszkesedésre Zoltán tölem kapott indulótőkét, amit sikeresen megsokszorozott, de az eszébe se jutott, hogy az indulótőkét visszaadja, ne adj' isten befektesse valami hasznos dologba. Könnyen jön, könnyen megy!

Aztán hirtelen mindenki vállalkozhatott. Zoltán tehát, Csörgő Gábor volt osztálytársával közösen indított szuvenirshop-vállalkozás, ami egy bódéból állt valahol a Várban. 100 forintos fehér pólókat árultak 1000 forintért, csak előbb rászitáztak valami szellemes szöveget. A vállalkozás prosperált, de Zoltán meglopta Gábort, aki viszontlopta Zoltánt. Nem lehet közöttük kiigazodni, de időközben Gábornak menő vendéglátó-ipari egysége lett, ha jól emlékszem a Ráday utcában, miközben Zoltán előzetes letartóztatásban sínylődik. Hogy ki lopta meg a másikat előbb, azt nem tudom eldönteni, de hogy melyikük menedzselte jobban az életét, azt igen.

Tóni, egy másik volt osztálytársa, építési vállalkozásba kezdett, de Tóni unszolása ellenére Zoltán nem tartott vele. Ja, igen, mert Tóni felesége kijelentette, hogy csakis Jánosi Cecília, a nemrég szexpartnerre előlépett hölgy nélkül (a nők azért elég gyorsan kiismerik egymást). Azt mondani se kell, hogy Zoltán a közös vállalkozás helyett Cilit választotta. Időközben Tóni egy jómódú vállalkozó lett. Zoltán pedig... szóval hagyjuk!

Természetesen mindezek végigszemlélése közben Zoltán figyelmét számtalanszor felhívtam, hogy ezek a turbulens idők hamar befejeződnek, és valami értelmes, hosszan tartó dologba kellene kezdeni. Szó volt arról, hogy Csabával együtt a telkünkön építenek egy műhelyt, ahol nyomdát létesíthetnének, mivel Csaba időközben kitanulta ezt a szakmát. A műhelyépítés pontosan fél napig tartott, akkor kijelentették, hogy inkább hoznak embereket a munka elvégzéséhez. Nos, ezek az emberek még mindig jönnek.

Zoltán agya „be volt programozva” a csalásra. Az I. kerületi önkormányzat helyfoglalási engedélyeket bocsátott árverésre a szezon elején. A kinézett helyre Zoltán úgy licitált, hogy addig tartotta fenn a kezét, amíg egyedül nem maradt. Az így kialakult bérleti díjat egyszerűen nem lehetett kigazdálkodni. Csakhogy Zoltánnak esze ágába se volt fizetni a felvállalt kötelezettséget. Az önkormányzat felszólította egyszer, kétszer, majd utoljára. Na, ekkor hamisított egy befizetési csekket és azt bemutatta. Mire a hivatal rájött, hogy az összeg sehol se jelenik meg, már október lett, azaz a szezon vége.

A következő vállalkozás fagylaltárusítás volt a Batthyány téren. A fagylaltgyártó cég adta a hűtőpultokat és előlegezte a fagylaltot. Úgy kellett nekik. Zoltán nemcsak a fagylalt kifizetéssel maradt el, de még a hűtőpultokat is eladta.

Aztán áttért a hullók árusítására, mely célra az állatkert adott neki egy kibérelhető helyet. Az csak természetes, hogy az állatkertből többmilliós tartozással lépett le. Persánszky, az akkori igazgató, hallani se akart többet Zoltánról, és körlevélben az egész ország állattal foglalkozóit értesítette egy csaló garázdálkodásáról.

Közben Zoltán hullőket hozott be a Közel-Keletről, ami törvénybe ütköző volt. Radics Katalin életében először az én házamban razziazott, és kapott egy kisebb frászt a védett állatok tömege láttán.

Mindeközben Zoltán nem vetette meg az aranycsempészést se. Olyan apró stiklikre már nem is érdemes kitérni, mint néhány tízezer forintos biztosítási csalás, amihez nem kellett más, mint „sítúrára” kimenni Olaszországba, ahol az első éjszaka „feltörték” az értékekkel telipakolt gépkocsit.

Zoltán nem volt finnyás, neki a család se volt szent. Anyjától, jobban mondva annak barátnőjétől felvett több százezer forintot valutaszerzés céljából egy három hónap múlva esedékes külföldi útra. A valuta természetesen sose került leszállításra. A valutára várakozó hölgyet Zoltán anyja részesítette anyagi kárpótlásban (emlékszünk, Elayne borzongott a botránytól).

Természetesen rám is sor került. 1991 tavaszán kölcsönkért tőlem 50 000 forintot egyhónapos időtartamra. Közöltem vele, hogy ez a pénz a téli tüzelőre van félretéve, az ígért egy hónapos határidőt nem veszem komolyan, de a nyár végére visszavárom a pénzt. A pénzt természetesen nem kaptam vissza, helyette – számtalan nyaggatás után – egy ARO terepjárával 5 fuvar fát lopott Csaba barátjával a pilisi erdőből (ami arra engedett következtetni, hogy talán velem szemben létezett benne valamifajta gyermeki jó érzés, vagy félt a téli hidegtől. Ki tudja, ennyi idő után). Aztán megszületett a „Zoltán doktrína”, aminek értelmében „családon belül nem illik visszakérni a kölcsönt”. Ennek alapot az adott, hogy korábbi kölcsönöket valóban nem kértem vissza.

Az általános karakter bemutatásához természetesen hozzátartozik Zoltán nőkhöz való viszonya is. A részeges apa mellett felnőtt Milu Ildikó volt az első lány, akivel összeköltözött az akkor még csak félig kész borosjenői házban. A földszinten lévő konyha már komplett volt csak éppen nagyon hideg. Kannaszámra hordtam fel a gázolajat, hogy a meglehetősen kemény telet átvészeljék egy olajkályha segítségével. Pénzük nem volt, dolgozni nem dolgoztak. Ildikó nap mint nap téstát gyúrt, azt ették. A fűtőolaj ingyen volt. A „szerelem” nem tartott sokáig. Mire kitavaszkodott Zoltán dobta Ildikót, akit hatalmas bűjában Csaba, a legjobb barát vigasztalt meg olyan sikeresen, hogy házasság, két gyerek, majd egy válás lett a vége.

A következő hölgynek nem volt az apja részeges, ugyanis jelen se volt. Csepreghy Szilvia éppen ezért erős apakomplexusban szenvedett. Magyarul minden hímneműben az apját kereste, meglehetősen jó hatásfokkal. Ennek a keresgélésnek Zoltán vetett véget, legalábbis egy rövid időre. Szilvi tehát beköltözött a nemrég kész borosjenői házba, és hogy a dolog komolyságát is bizonyítsák, még házasságot is kötöttek, és addig éltek

volna, amíg meg nem halnak, de összetalálkoztak a már említett Cilivel, aki éppen férjhez volt. A két házaspár remekül kijött egymással, valamennyi-jük családi háttere biztosította a kellő szintű pszichés sérülést. Aztán a nagy barátkozás közepette, egy idő után – nem tudom, de minden pénzben le merném fogadni – Cili ötletére cseréltek. Úgy értem, elváltak és keresztbe összeházasodtak.

Ha meggondoljuk, a csere tökéletesen logikus volt. Cilit az anyja éppen úgy elhanyagolta, mint Zoltánt. Ez a közös, és egy életre meghatározó élmény nagyon szoros kapocsnak bizonyult. Bármelyikük kezdett el panaszkodni, a másik nehézség nélkül be tudta fejezni a mondatot. Összeilleni tökéletesen összeillettek, de ez minden volt csak nem szerencse. Cili pont olyan felelőtlen és hanyag volt, mint Zoltán. Pont úgy nem volt társadalmi felelősségtudata és talán még Zoltánnál is jobban hitt abban, hogy neki min-dent szabad. Ezenkívül Cilinek semmi pénz nem volt elég, ami önmagában nem volt nagy baj, de Zoltán úgy érezte, neki ezt az igényt minden körül-mények között ki kell elégíteni. Ez pedig tisztességes úton, aligha volt le-hetséges. Tisztességtelen út pedig volt jócskán.

Nem akarok több pálcát eltörni Zoltán felett. Idézzük vissza a Népszava tudósításának egy részét! Ugyanis rá szeretnék világítani az egyes ripor-terek tudat alatt becsempészet magánvéleményére.

„A. Zoltán Rex jelentős összegű életbiztosításokat kötött, megrendezte saját halálát, majd hat évig bujkált a hatóságok elől pénz nélkül, hátrahagyva ott-honát, családját és barátait.”

A Népszava riporterét senki nem kötelezte arra, hogy a tudósításába be-tegye „hátrahagyva otthonát, családját és barátait”. Milyen érdekes! Az új-ságíró nem a csalás ténye borítja ki, azt tárgyilagosan és tényszerűen is-merteti. Azt viszont rosszalja (mert különben nem jegyezte volna meg) hogy „hátrahagyva otthonát, családját és barátait”. A „hátrahagyva ottho-nát, családját és barátait” egy morális ítélet. Micsoda egy ember az, aki ezt meg tudja tenni? Figyeljünk fel a sorrendre! Első helyen az otthon áll, és a család csak a második helyen. Miért? Mert az egyik család ilyen, a másik olyan. Az újságíró nem tudhatja, hogy Zoltáné milyen volt. Van olyan csa-lád, amiből ki lehet, sőt ki is kell sétálni, ez érthető. De hátrahagyni saját otthonát, bárhol és bármi is legyen az?

Tisztelt riporter úr! Ha egy gyereket nem szeret az anyja, ha nem törődik vele, akkor annak a gyereknek az otthon csak formálisan otthon. Ez a gye-rek valójában otthontalan. Ezért volt az, hogy Zoltán a cseh „emigrációban”

a bérelt házat példamutatóan kidekorálta, esténként színes hangulatvilágítást kapcsolt be, vacsorát gyertyafény mellett költözték el. Közel a 40-hez otthont akart teremteni magának, de ehhez előbb el kellett hagynia azt a régit, benne egy félkegyelmű nővel. Akár pénz vagy jövőkép nélkül is.

34 Thomas, Katrina és Zoltán összefoglaló

Az elhanyagolt nevelésnek mindhárom gyerek esetében van egy közös vonása, a hagyományos értelemben vett tisztesség teljes hiánya. Hármuk között különbség a módszerben különbözik csak. Thomas a törvényes keretek között maradva, tudományos alapossággal csapja be embertársait. Orvosi diplomával a zsebében nem vágyott arra, hogy embereket gyógyítson, hogy segítsen másokon, ő harácsolni akart. Ez persze nem törvénytelen, csak furcsa! Zoltán törvénytelenül vagy annak határát súrolva csap be másokat, előszeretettel saját családtagjait is. Katrina nem riad vissza az egyszerű, paraszti lopástól sem. Ezt olyan természetességgel teszi, hogy a kölcsönkért (vagy kölcsönvett) kombinált fogót saját szerszámosládájába teszi vissza. Vagy a tányéron átadott süteménykóstoló elfogyasztása után a tányért a saját konyhájába teszi be.

3.5 Jánosi Cecília (Cili)

Jánosi Cecília édesapja diplomata volt, aminek következtében Cili külföldi diplomataiskolákba járt. Anyanyelvi szinten beszél oroszul és magas fokon ismeri az angol nyelvet. Ennek ellenére akcentus nélkül beszéli a magyar anyanyelvét is. Ezek a képességek a rendszerváltás utáni Magyarországon aranyat értek (és érnek még ma is), amit Cilinek esze ágában se volt kihasználni. Igaz a nyelvtudást nem adták ingyen. Szülei a karrierjük építésével voltak elfoglalva, Cilire semmi idő nem maradt. Az elhanyagolt kamasz lány természetesen „súlyos kilengéseket” követett el, ráadásul egy iszlám országban, ahol ez súlyos következményekkel járhatott volna. A várható viselkedése szinte borítékolható volt, de a szülők ezt egészen másként értékelték. Végül Cili egyedül visszaköltözött Magyarországra, és a bakfis lány a nagyapjánál húzta meg magát, aki sajnos hamarosan meghalt. Ez Cili életében egy újabb traumává vált, hiszen nagyapja volt az egyetlen ember a világon, akihez valamennyire kötődött. A különben igen magas IQ-val megáldott tinédzsert szülei renitensnek bélyegezték, és csak abban nem tudtak megegyezni, hogy melyiküktől örökölte ezt a gyerek. A „gyerek” nap-

jainkban az anyját nyíltan gyűlöli, az apját, és öccsét „csak” utálja. Ez utóbbinak egyetlen bűne, hogy a szülei felé jóval megbocsátóbb.

Cili – és tegyük hozzá, jogosan – úgy érezte, hogy senkinek se fontos, saját sorsa irányítását a kezébe kell venni, és mint ilyen esetben ez ki szokott alakulni, sérelmeit állandóan le kell valakin verni. Ezt a külvilág úgy érzékeli, hogy antiszociális.

Cili gyermekkorra a „főtrendet” illetően hasonló Katrináéhoz, amit úgy lehetne röviden megfogalmazni, „a serdülő lányát elhanyagoló anya” elnevezésű szindróma kárvallottja. Teljesen eltorzult személyiségének kialakulásáért nem ő a felelős, de hogy ezt felnőtt korára nem volt képes társadalmilag elfogadható szintre korlátozni, az már az ő bűne.

Azt nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy Zoltán és Cili gyermekkori nevelésében „bizonyos”, igen mélyreható hibák lettek elkövetve. Ezenkívül közös vonásuk még, hogy mindketten jóval az átlag feletti intelligenciával jöttek a világra. Sajnos azonban, még a legmagasabb intelligencia se tudja pótolni a gyermekkorban kapott őszinte gondoskodást, az anyai önzetlenséget és a szeretetet, amik hiányában az egyed iszonyatos szeretetisége mellett valójában önmaga se tanul meg szeretni.

Ebből következik az, hogy mindkét gyermek, már serdülőkoruk környékén, ellenük elkövetett igen nagyfokú igazságtalanságot éltek át, amiről úgy érezték, feljogosítja őket arra, hogy mindenki másan „leverjék”, némi kivételezésben részesítve az egymásra talált sorstársakat. Ennek a felfogásnak legszembetűnőbb megnyilvánulása a nyilvánvaló felelőtlen magatartás. Látszólag „nekik minden mindegy” alapon.

Aztán jött egy olyan időpillanat az életükben, amikor rádöbbenek, hogy őket az isten is egymásnak teremtette. Egymás vállára borulva naphosszat nyaldosták saját és egymás sebeit, és kölcsönösen szapulták a másik és saját szüleiket. Az csak természetes, hogy kihasználva a szülők hagyományos érzelemvilágát (esetleg lelkiismeret-furdalásukat?), úgy fejték őket, ahogyan csak lehetséges volt, a hálaérzet legcsekélyebb megjelenése nélkül. Mint már írtam, lelkük mélyén sosem a hála jelentkezett, hanem az öngratuláció, „milyen ügyesek vagyunk, hogy ezt is meg tudtuk szerezni tőlük.”

Ez azonban messze nem volt elég számukra. Ha kellett, ha nem, becsaptak fűt-fát, átverték mindenkit, akit lehetett, nem tiszteltek törvényt és előírást, megszegtek szerződéseket, és tökéletesen helyénvalónak tartották, hogy magas szintű, sőt túlzottan pazarló, értékeket semmibe vevő, feleslegesen pusztító magatartásuk minden költségét másokra, esetleg az egész társadalomra ruházzák rá.

Zoltán és Cili gyakorlatilag egy húron pendültek, de volt egyetlenegy aspektus, amiben különböztek. Míg Cili az esetek jelentős részében szélsősé-

ges agresszióval, fenyegetéssel érte el azt, amit akart („majd én megmutatom, hogy nekem nem lehet ellentmondani”), addig Zoltán kisfiús charme-jával operált. Felelőtlen életmódjuk fenntartásához szükséges anyagi fedezet előteremtésében totálisan gátlástalanok voltak. Ennek következtében egy történelmileg szerencsés intervallumot teljesen elpazaroltak, ami után kifogyni látszottak a kihasználható szituációk és emberek száma.

Igen, egy húron pendültek, de a mélyen bennük ülő önzés egymás ellen is irányult. Az emberi természet nem szelektál, vagy csak nagyon kicsit. Aki zokszó nélkül becsap idegeneket, az adott esetben becsapja a testvérét is, amire Zoltán és Katrina esetében számtalan példa adódott. Az más kérdés, hogy egymásnak gyorsan megbocsátanak, hiszen ismerik a motivációt és a jövőben is szükségük lesz egymásra. Ez a fundamentuma a „Zoltán doktrínának” (családon belül a kölcsönt nem kell visszafizetni, illetve nem „illik” visszakérni).

Ott tartottam, hogy a házaspárok keresztbecserélték magukat, ami után Cili beköltözött a házamba, pontosabban Zoltán lakrészébe. Az életmód, amit folytattak, az orrom előtt zajlott, és nagyon nem nyerte el tetszésem, de nem az a fajta vagyok, aki beleszól felnőtt gyerkeinek az életvitelébe. Szélsőséges esetekben el szoktam volt mondani a véleményem, de inkább lelkiismeretem megnyugtatója, mintsem a változtatás reményében. Persze ez így felületesen említve nem jelent semmit, nézzünk tehát néhány pontosító körülírást.

Zoltán életében ekkor volt a hüllőkorszak. A ház harmadik szintjén több tucat terráriumban (ennek látványától kapott frászt Radics Katalin) mindenfajta hüllő iparkodtak szaporodni a tervnek megfelelően, ami önmagában legfeljebb némi felesleges bűzt jelentett. Azonban a hüllők táplálására létrehozta még egy tücsökszaporító egységet is. A lárvákból kifejlődő tücskök nem voltak hermetikusan elzárva, következésképpen a kifejlődött tücskök egy jó része a házban szanaszét mászkált és persze ciripelt éjjel, ciripelt nappal. Az egész ház zengett a tücsökciripeléstől (elköltözésük után, még több hónapon keresztül).

Érdeklődési körük itt nem ért végett. Hamarosan egy mosómedve is a ház lakója lett. A mosómedve egy aranyos kis állat, és elképesztően okos, valamint bámulatba ejtően ügyes. Egy mosómedvének a kilincs használata, vagy egy szekrény kinyitása, a legkisebb gondot se okozza. A szóban forgó mosómedve a házban szabadon mászkált az emeletek között le és fel, valamint evett meg mindent, amire rátalált. Egy ízben Évára ráhozta a frászt, mert zuhanyozás után, törülközés közben, ráugrott a pucér vállára, és farkaszemet nézett vele. Aztán az első mosómedvét további három követte. A ház szép lassan kezdett állatkertté változni.

Nem akarok leragadni ennél a témánál. Lényeg az, hogy hamarosan jött két husky kutya, egy borz, egy jak, egy kecske, egy szarvas, további négy kutya minden fajta elkerített részekbe, ketrecekbe. Ezt a látványos gyarapodást fel lehetne fogni humorosan is. Pláne amikor a borz elkapta a szomszéd macskáját és egyetlen harapással végzett vele. Csak hát a szükséges gondozás és gondoskodás hiányzott. A kutyák és a patások együtt trágyázták az utcai front egy részét, ami a legyek iszonyatos elszaporodásával járt. A szomszédok őrjöngtek, és persze feljelentettek, természetesen engem és nem Zoltánt.

Amikor kedvük szottyant, a négy kutyát megsétáltatták, magyarul kiengették az utcára, hadd futkossanak. Ekkor volt alkalmam először meglátni Cili igazi arcát. A szemben lakó 70 feletti Szűcs néni éppen hazafelé tartott a szomszédolásból, amikor a kutyák elhúztak mellette. Az idős hölgy egészen biztos kénytelen volt bugyit váltani, de előbb odaszólt a kb. 20 méterre lévő Cilinek „kedveském, ne engedje ki a kutyáit az utcára, mert én félek tőlük.” Erre Cili felvett a földről egy fél téglát és Szűcsné felé dobta a következő magyarázó szöveggel: „Mocskos, vén kurva, fogd be a pofádat vagy beverem”. Mivel értek a szóból, könnyedén megállapítottam, ez a nő tudja, hogy mit akar, és amit akar, azt el is éri, nem válogatva az eszközök között.

Aztán egy szép napon Cili nagymamája meghalt, felszabadítva ezzel egy olyan házat, ami Cili nevéen volt az édesanyja haszonélvezete mellett. Ezt azonnal pénzzé akarták tenni, de útban volt a haszonélvezet. Nem gond! Cili először kért, majd az elutasítás után a szülei házának ablakán bedobott egy téglát, az édesanyja gépkocsijának benzintankjába cukrot öntött.

Aki nem tudná, ettől a forgó részek be szoktak sülni, és a kitisztítás meg-
lehetősen fáradságos és költséges munka.

Majd a végén fizikailag is bántalmazta szülőanyját, aki ezek után lemondott a haszonélvezetről. (Nem megmondtam, hogy amit akar, azt el is éri!) A házat messze a forgalmi értéke alatt adták el, igaz azonnali készpénzfizetés ellenében. A kapott pénzt néhány hónap alatt „eltüntették”. A meggondolatlanul megvásárolt javakkal Csáki szalmajaként bántak. Legkirívóbb példa erre a megvásárolt, Üröm melletti hétvégi ház nyitott garázsajtaja elé leömlesztett transzportbetonrakás, ami – mivel nem dolgozták be – egy helyben megkötött, lehetetlenné téve a garázskapu becsukását, és szűkessé téve a beton feltörését és elhordását.

Értékes porcelántányérokat kint hagytak az udvaron, amikben összegyűlt az őszi eső. Aztán jött a tél, a víz megfagyott és szétrepesztette a porcelán étkészletet.

Amikor a megvásárolt fotel túl nagyra bizonyult, Zoltán egy fűrészszel kivágott 2x10 cm-es darabot az ajtófélfából, hogy beférjen a szobába. Nagy ívben fűtyülve rá, hogy a házat az apja 15 éven át saját kezével építette.

Mindenesetre a pénz birtokában kissé megváltozott az életvitelük. Jóval kevesebb idejük maradt az állatokra. Néha napokra is eltűntek. A mosómedvék például szomszár dögöltek a ketreceikben. A problémát – ha annak lehet nevezni – egyszerűen oldották meg. A kábé 15 kilós hullákat egyszerűen átdobták az erdő felőli kerítésen. Az elképesztő bűz nyomra vezetése után, a hullák végleges eltüntetéséről nekem kellett gondoskodni.

Érdekes epizód, hogy ilyen minőségű állatgondozás mellett, amikor a nem megfelelően táplált kecskék felpuffadt, majd megdögöltek, Cili azt feltételezte, hogy én nyírtam ki az állatot és a dögöt elvitte az Állatorvosi Egyetemre felboncoltatás, illetve az elhullás okának a kiderítése végett. Ha ezt feltételezte rólam, hasonló esetben ő maga nyilván töprengés nélkül meg tudta volna tenni. De miért költött pénzt arra, hogy feltételezésének helyességéről meggyőződjön? Cili nem az a nő, aki bármit is feleslegesen csinál. Ez nyilvánvalóan beleillett terjeszkedési tervébe. Ha én, Zoltán apja ilyen tetten vagyok rajtakapható, akkor van jogalap arra, hogy a fiamnál megfúrjon. Teljes mértékben ő akar mindenkit irányítani. Kit így, kit úgy.

Elayne három gyermeke közül Zoltán volt az egyetlen, aki képes volt tisztázni magában, hogy pszichés torzulásukért legfőképpen az anyjuk tehető felelőssé. Persze, engem is átvett, de elrejtőzve valahol benne voltam a szíve valamelyik sarkában, amivel Cili nagyon is tisztában volt, és komoly munkát végzett az állapot megszüntetése terén, be kell vallanom, hogy komoly sikerrel.

Aztán egy szép napon Cili ahogy jött, úgy el is tűnt, természetesen Zoltánnal együtt, egy romhalmazt, és jó néhány állatot hagyva maguk után. Gondolom, ezeket már nyugodtan megölhettem volna, mert nekik is útban álltak, nem vitték volna el boncolásra. A fent vázolt események alatt Katrína végig a házban lakott, így a nem kívánt állatokat végül ő helyezte el valahol.

Viszont érdekes jelenséget tapasztalhattam. Cili apján keresztül hamarosan visszajutott a fülembe, hogy Zoltán és Cili két meglepő dolgot híresztel rólam. Az egyik szerint én kergettem el őket a házból, amiből egy szó se igaz. A másik szerint én nem vagyok beszámítható. Erre nem fogom azt írni, hogy egy szó se igaz belőle, mert a részek is azt állítják magukról, hogy színjózsanok. Mindenesetre, amikor életemben először találkoz-

tam Jánosi Gyurival és Ilivel a beszélgetés kezdetén feltűnt nekem, hogy mintha felmérégetés alatt állnék. Már a második óra vége felé jártunk, amikor Gyuri elárulta, hogy kissé félve néztek a találkozó elé, mert Ciliék szerint nem vagyok beszámítható, aminek ők – biztosítottak róla – a legkisebb jelét se látják. Jót derültem az eseten. Mondjuk, azt megértem, hogy méregtől hajtva fűt-fát kitalálnak ellenem, de ügyelhetnének a cáfolhatatlanságra. Hogy nem rúgtam ki őket, az bizonyíthatatlan. Hogy nem vagyok beszámítható, az könnyen cáfolható. Ugyanis nem vagyok gondnokolt. ☺

Az már csak hab a tortán, hogy lelépésük előtt alig egy hónappal Cili még azzal gyözködte Zoltánt, miként lehetne Katrinától (és csecsemő gyermekétől) megszabadulni, hogy nekik több helyük legyen.

A lelépés után eltelt vagy három hónap, amikor egy szép napon Cili megjelent egy idegen férfival a házban, ahol Éva egyedül volt a csecsemő Csongorral, ami különben igen gyakran megesett. A gyerek sírt, Éva ölbe vette és érdeklődött, hogy a látogatók mi járatban vannak. Cili közölte, hogy itt felejtettek valamit és Évát félrelökve megindult fel a harmadik emeletre. Éva természetesen követte, ölében még mindig a lecsendesedett csecsemővel. A harmadik emeleten, a közben kissé átrendezett szobában, Cili elkezdett mindent felforgatni. Mivel nem találta, amit akart, elkezdte a félig kész falról lefeszégetni a felszögelt lambériát. Ekkor Éva arra kérte, hogy ne forgasson fel mindent, hanem várjon meg engem, hiszen hamarosan hazajövök. Erre Cili odament a 15 évvel idősebb Évához, aki két kézzel a csecsemőt fogta és lekevert neki egy hatalmas pofont „majd megtanulod, hogy az van, amit én akarok” felkiáltás mellett. Látva a helyzet abszolút elfogadhatatlanságát, a vadidegen férfi vonszolta el Cilit az Évától, majd hagyták el a házat. Amikor hazaérkeztem Éva még mindig sírt, miközben Csongort görcsösen magához szorította.

5. Találkozás dr. Kuruczcal

Annak ellenére, hogy Zoltán és Cili a házamban lehetetlen állapotokat teremtetek, nekem egy jajszavam se volt. Érdekes módon semmi jelét nem mutatták annak, hogy pontosan tudják, nincs az országban még egy olyan apa, aki ezeket a dolgokat szó nélkül hagyta volna. Gondolom, hogy aki megnyeri az ötös lottón a 2 milliárdot, egy héttel később természetesnek veszi, hogy ő nyert. Ez az emberi tulajdonság volt az alapja annak, hogy Zoltán közölje velem, a kert felét leválasztja és kábé 500 teknősbéka részére kialakít ott egy tenyésztőtelepet. Rendben van, álltam kötélnek. Ötszáz állattal több vagy kevesebb, már igazán nem számít. ☺

De nem ez történt. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak nem jöttek többet haza. Ekkor haltak szomjan a mosómedvék. Aztán néhány nap után jöttek, majd végképp eltűntek, visszahagyva irgalmatlan mennyiségű szemetet. Vártam egy hónapot, majd minden olyat, aminek még lehetett értéke, bepakoltam a hátrahagyott matuzsálem ARO gépkocsi-ba, amit átvontattam a már említett Üröm melletti telkükre (ekkor volt szerencsém látni a megkötött transzport betont).

Így tehát négyen maradtunk a házban. Éva és én, Katrina és Csongor. Az unalmas hétköznapiak egymást követték, mígnem Szisz harmincadik születés napján 1997. április elsején az ünnepelt (nem akarattal, de mégiscsak) felgyújtotta a házat. Egy elektromos hősugárzót felrakott a lambériával borított falra és ott hagyta. Reggel 8 körül mind a négyen bementünk a városba. Éva és én délután fél három körül érhattünk vissza, amikor már a ház tetőszerkezete alól ömlött a füst. Az egyik szomszéd azt hitte, hogy esetleg a 26 hónapos gyerek egyedül lett hagyva a házban, betörte a bejárati ajtót és felfutott az emeletre. Gyerek az nem volt, de a feltört ajtón át hatalmas mennyiségű levegő áramlott be a házba és ezzel a tűz tombolása elkezdődött. Mire a tűzoltók kiértek, már csak a tűz továbbterjedését tudták megakadályozni. A szomszéd ház tetejének „kanadai cserép” névre hallgató bitumen borítása így is megolvadt. Mire a sokkból felébredtünk eltelt legalább egy teljes nap. Éva és én helyet kaptunk a közvetlen szomszédnál. Katrina gyermekével megpróbált ideiglenes szállást kapni a három szobában egyedül élő anyjánál, de nem járt szerencsével. Az édesanya nem kívánt lányával és unokájával élni egy fedél alatt, még ideiglenes jelleggel sem.

A tüzet követő második nap Szisz azzal a hülye ötlettel állt elő, hogy a tűz-
eset Zoltán műve, ő gyújtotta fel a házat bosszúból. Hogy pontosan mit bossz-
szult volna meg, arra nem kaptam magyarázatot. Lehet, hogy Katrina házból
való kiüldözésének sikertelenségét? Esetleg, hogy minden eszközzel meg-
próbálta a kennel megépítését megakadályozni, de nem sikerült neki?
(Ugyanis abban az időben Zoltán és Katrina élesen szembeálltak egymással,
mindkét félnek olyan tervei voltak a házzal, amiben a másiknak nem jutott sze-
repe.) Ki tudja! Mindenesetre el kellett takarítani a romokat, amiben Sziszó
annyiban vett részt, hogy a törmelék alatt megpróbálta megtalálni a kutyákkal
nyert serlegeket, és ha közben olyan – még használható – tárgy akadt a kezébe,
ami nem az övé volt, azt flegmán visszadobta a szemét közé. Katrinának nem
volt erős oldala a családi együttműködés. Aztán, néhány nappal később az élet-
ben maradt kutyákat ellopta, eladta és neki a hírért se hallottuk többé. Mi pedig
a biztosítónak bejelentettük a káresetet, ami külön mégér egy misét.

A házam négyszintes volt, de ebből mi csak az alsó két szintet használtuk.
A gyermekeim, illetve most már csak Katrina és Csongor a felső két szint-
et lakták. Ezért én csak az alsó két szintet biztosítottam be, gondoltam, ami-
ben laknak, azt biztosítsák be ők. Nem tették. Ezért a biztosító csak az alsó
két szintért fizetett volna, de Zoltán eléje vágott a dolgoknak. Azon az ala-
pon, hogy az ingatlan (pontosítok, a telek) tulajdonjoga négy gyerek nevé-
n van, megpróbálta felvenni a biztosítási pénzt. Akkor még nem tudott a „ked-
vezményezett” kifejezés fogalmáról (azóta megtanulta). De nem adta fel.

Érdekes módon a különben (erősen megjátszott) moralista anyjuknak, El-
ayne-nek se jutott eszébe, hogy felemelje szavát az eljárás ellen, jöllehet az
egész karrierjét nekem köszönheti, de különben is, hogy nézheti az egyik
szülő tétlenül, hogy a másikat a közös gyerekek a híd alá akarják kergetni?
Hogy nézheti? Nevetve, cinkos módon összekacsintva velük.

Na, most a tulajdonjog. A kb. 2000 m²-es telket 1973-ban vettem és 4
éven belül elajándékoztam az akkor 10 év körüli gyermekeimnek. A szülők
nagy része ezt teszi, hogy a majdani hatalmas örökösödési illetéket meg-
spórolja gyermekeinek. Nézzük mi történt! A saját pénzemről vett, de a kis-
korú gyerekeknek elajándékozott telekre, saját kezemmel 15 éven át épített
házra, a saját nevemben kötött biztosítási pénz kézhezvétele után (ami
napok alatt megtörtént) azonnal elkezdtem az újjáépítést.

Tartozok annak beismerésével, hogy tapasztalatom szerint a tisztességes
károsultnak a biztosító iparkodik minél gyorsabba rendezni a kárt, va-
gyis fizetni. Nem tesz feljelentést, nem húzza az időt, ahogy azt Dr. Ku-
rucz nyolc évvel később állította.

Mígnem egyik nap kaptam egy levelet egy bizonyos dr. Kurucz Györgytől, aki a Judit nevű árnyékfeleségemnek volt „igen közeli”, Magyarországon praktizáló barátja, de Judit kérésére szívesen állt Zoltán fiam és Katrina lányom szolgálatába is. Az aljasságra mindig kész dr. Kurucz pedig készségesen vállalta a tőlem és Évától való „megszabadulást”. Az első találkozásom dr. Kuruczcal nem személyes volt, írásos formában történt. Ugyanis dr. Kurucz György ügyvéd 1093 Budapest, IX. Lónyai utca 11. küldött nekem egymás után két levelet.

„Antalffy Zoltán és Katrina ügyfeleim megbízásából az alábbiakra hívom fel a figyelmét. Ők a borosjenői ingatlan tulajdonostársai. Tudomásukra került, hogy Ön ezen az ingatlanon bontási-építési munkát végez. Felhívom a figyelmét arra, hogy Ön se nem tulajdonosa, sem pedig hasznélvezője az ingatlandnak. Ügyfeleim semmilyen építési munkálathoz nem járultak hozzá. A folyamatban lévő munkálatok ellen tiltakoznak, mely álláspontjukat az önkormányzat felé is jelezték. Ügyfeleim megfontolás tárgyává teszik, hogy feljelentést tegyenek-e ismeretlen tettes ellen.”

Egyenes beszéd. A nyomaték kedvéért Zoltán felkereste a pilisborosjenői önkormányzatot, és személyes varázsát igénybe véve felkérte az építésügyi előadónőt, hogy intézkedjen.

Az teljesen nyilvánvaló, hogy Zoltán és Katrina el akarták adni a telket, és venni egy-egy terepjárót a kapott pénzen. Hogy én, az apjuk, hol fogok lakni, hogy 25 éves munkám kárba veszése milyen lelki állapotot eredményez, az tökéletesen hidegen hagyta őket. Lényeg az, hogy találtak egy olyan ügyvédet, aki jó pénzért bármit elvállalt. Nekem nem maradt más választásom, mint a bírósághoz fordulni és valahogy visszacsinálni azt a meg gondolatlan hülyeséget, amit 1977-ben, merő szülői szeretetből elkövettem. A tárgyalások folyamán volt szerencsém néhányszor találkozni ezzel a rendkívülien antipatikus ügyvéddel, illetve hallani cinikus megnyilvánulásait. Íme néhány gyöngyszem dr. Kuruczról:

„Nem ismerem az Önök családi kapcsolatait, bevallom nem is érdekel, így nem vagyok hivatva eldönteni, ki mire érdemtelen a családban. (A saját véleményemmel nem kívánom megsérteni.)
A hiányzó jogcímet az arrogancia nem pótolja, sem ügyvédek, sem hatóságok, de különösen nem a Bíróság előtt.”

Ezen utolsó mondat természetesen nekem szólt, de hat évvel később alkalmazható dr. Kuruczra is. A biztosítók arrogáns megtámadása, feljelentése és a médiában történő felháborodott szereplés nem pótolja azt a csekélységet, hogy holtnak deklarált ügyfele áldásos ügyvédi tevékenysége alatt életben volt.

Az idézet rész másik érdekessége, hogy sunyi célzást tesz a család belső életére, amit nem kíván véleményezni. Ez csak azért érdekes, mert tizenegy évvel később „jogutódja”, dr. Simonyi is ehhez az eszközhöz nyúlt. Sunyi célzás a családi ügyekre, mintha egy család belső ügyének lenne valami köze a joggyakorlathoz.

Dr. Kurucz minden ügyeskedése ellenére – és leleményességben nem szenvedett hiányt – összesen tizenhárom tárgyalás után a pert megnyertem. A bíróság visszaállította az eredeti állapotot, vagyis Elayne és én lettünk újból a tulajdonosok, mert az ingatlan, az én keresetem szerint is, közös szerzeménynek számított. Mivel azonban az évek folyamán én jelentős értéknövelő beruházásokat is végrehajtottam, Elayne-nek 3,5 millió forintot kellett volna fizetnie részemre. Csakhogy Zoltán az anyjának megtette azt az apró szívességet, hogy az elsőfokú ítélethirdetés előtt fogta magát és belefutott a tengerbe. Aminek jogi következménye, hogy a peres eljárás Zoltán halálának pillanatában, vagyis az elsőfokú ítélet meghozatala előtt megállt. Ha Zoltán nem támad fel, akkor az elsőfokú ítélet olyan, mintha sose történt volna.

6. Kronológia I.

Leégett házam építése közben Katrina nem maradhatott a szomszédságban, bár az egyik szomszéd neki is felajánlott egy ideiglenes lakhelyet, egyfelől mert ki akart lakoltatni, és nem volt pofája a környékemen maradni, másfelől pedig ellopta azokat a kutyákat, amelyekért én fizettem. Anyja nem engedte magához költözni, Thomas bátyja nem állt vele szóba, Zoltán egy lakásban élt egy hiúzzal (is) és Katrina rettenetesen allergiás a macskaszőrre, Csongor apja néhány nap után gyerekével együtt kirúgta a lakásból, mert Katrina összeveszett az „anyósával” (két dudás egy csárdában). Végül Szeged környékén húzta meg magát egy tanyán valami ismerősénél, akivel kutyaügyben jött össze. Amikor aztán minden pénzét felélte, beleértve az ellopott kutyák eladásából és annak a gépkocsinak az eladásából származót is, aminek vételárába 300 000 forinttal beszálltam, visszafanyalodott az őszre elkészült házamba. Ennek természetesen az volt a feltétele, hogy a fél évvel korábban elindított perben, mint alperes, a keresetemmel szemben ne éljen kifogással. Ezt követve Katrina nagy kegyesen megengedte, hogy megvegyem neki az általa kiválasztott bútorokat, és hogy gyerekével együtt újra elartsam, sőt vegyek neki egy állateledelboltot Ürömön, ami „mind-össze” kétmillió forint volt (1999). A tisztesség kedvéért tegyük hozzá, hogy ezt a megbocsátást és erőn felüli költekezést Éva egyetlen megjegyzés nélkül tűrte.

De ezzel még nem volt vége a dolognak, mert Csongor apja – „elfelejtve” a kirúgást, meg azokat a csekélységeket, hogy sose voltak házások, és a hároméves gyerek összesen egy hetet töltött a lakásában – pert indított, hogy a gyerek nála legyen elhelyezve. Az csak természetes, hogy én kerestem ügyvédet, én álltam az ügyvédi költséget, én biztosítottam Csongor részére egy gyerekszobát, a gyermek rendezett életkörülményeinek a demonstrálására. Aztán szép csendben teltek az évek.

Már negyedik éve folyt a bírósági herce-húrca annak érdekében, hogy a saját tulajdonomnak érzett telkem és házam papíron is az enyém legyen, amikor 2001 tavaszán Zoltán fiam bedobta a törölközőt, vagyis bejelentette a bíróságon, hogy az apja keresetét megalapozottnak tartja és nem él elmentmondással. Ez a nem várt, hirtelen fordulat nagy meglepetéssel szolgált,

elvégre ő nem kívánt visszaköltözni a házamba. Persze, amilyen hülye egy apa tud lenni, arra gondoltam, hogy a tékozló lány után megtért a tékozló fiú is.

A tékozló fiú.

A kétezzer éves európai kultúra morális bázisa a Bibliában található Ó- és Újszövetség. Ma már az emberek nagyobbik többsége nem vallásos, de a társadalmi moralitás ennek ellenére nem változott meg, hiszen erkölcs nélkül nem létezhet megnyugtatóan működő társadalom. A Bibliában – sok minden más között – számtalan „példabeszéd” található, melyekből kitűnik, hogy ezer évekkkel ezelőtt is a közösségi jelenségek, kilengések megegyeztek a maiakkal. Más szavakkal szólva, ezek a példabeszédek érvényességüket nem veszítették el. Vegyük például Lukács evangéliumából a tékozló fiú példabeszédét, ami így szól: Egy embernek volt két fia. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre az apa szétszította köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát. Amikor már mindenét elpazarolta, elment és elszegődött egy ottani gazdához. A gazda kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. A fiú örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Apám házában a sok nap-számos bővelkedik kenyérben, én meg éhen halok itt. Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem! Gondolatát tett követte és útra kelt, visszatért apjához. Apjának megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. Erre a fiú megszólalt: Apám, vétkeztem, nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezs, csak béreseid közé fogadj be. Az apa odaszólt a szolgáknak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut. Vigadjunk, hisz fiam elveszett és megkerült.

Mint látható nagylelkűségemre volt már példa, nem én találtam fel a spanyolviaszt. Aztán, a nagy fordulatot követően, Zoltán néhány héten belül elhozta szeme fényét, az 5 éves kislányát, Michelt, akit még életemben nem láttam. Megdöbbenő volt mennyire hasonlított Zoltánra, akihez nagy félenken úgy bújtt, mint egy kiscica. Apai-nagyapai szemeimnek jó volt látni, mennyire szeretik egymást.

Néhány héttel később, augusztus elején Zoltán találkozni akart velem egy „semleges helyen”, ami a végén az ő gépkocsija lett, valahol a külső Ke-

repesi úton, ha a helyszínre jól emlékszem. Itt mindjárt a tárgyra tért. Előadta, hogy bebiztosította az életét, szeptemberben kimennek a Cili szülei vel együtt Görögországba és ő ott a tengerbe fog fulladni. Az első pillanatban azt hittem, nem hallok jól, de amint magamhoz tértem a nem mindennapi meglepetésből, azonnal heves vitába kezdtünk:

– Hogy akarsz a tengerbe fulladni?

– Kimegyek szőrfőzni és belefordulok a vízbe, a lábam beakad a deszkába és kész.

– Hogy akarsz életben maradni?

– Úgy, hogy nem akad be a lábam és kiúszok a partra.

– Te meg vagy bolondulva!

– Dehogy vagyok. A technikai részletek pontosan ki vannak dolgozva.

– Zoltán! A biztosítók nem hülyék, nem fognak fizetni, évekre el fogják húzni az eljárást.

– Nem fogják. Van egy haverom az egyik biztosítónál. Ő mondta, hogy a biztosítók nem szaroznak, ha minden papír megvan, fizetnek, mint a köles.

– Szerintem a biztosítóknak van saját magánnyomozójuk és rászállnak a témára. Egyszerűen nem engedhetik meg maguknak, hogy ilyen könnyen lehessen pénzt kihúzni belőlük. Ha az eseted elterjed az alvilágban, egyik pasi a másik után fog életbiztosítást kötni. A biztosítók nem tudják kiszűrni melyik a csaló. Ez a forgalmuk rovására megy. Ezek a vállalkozások milliórdok felett diszponálnak, te egy kicsi pont vagy hozzájuk képest. Zoltán! Ez kapitalizmus, nem nyerhetsz a hatalmasságokkal szemben.

– Nyugodj meg Dedi! Cilivel fent voltunk a Kurucznál, ötleteket is adott, szerinte menni fog.

– Annak a gátlástalan csibésznek egyetlen szavát se hinném el. Neki nincs vesztenivalója. Mennyit adsz neki?

– Tíz százalékot.

– Te vállalod a rizikót, te vagy a kivitelező és te fogsz lebukni, de ha nem, akkor ő kap 10 százalékot. Lásd be, hogy neki mindegy. Persze, hogy biztat, ő csak nyerhet az ügyön. Te meg vagy nyersz, vagy vesztesz, de inkább csak vesztesz. Még akkor is vesztesz, ha a pénzt kifizetik.

– Én bízom a Kuruczban.

– Oké, tapasztaltam milyen gátlástalan csibész, de nehogy azt hidd, hogy veled szemben nem lenne pont olyan gátlástalan, mint velem szemben volt.

– Persze egy dörzsölt vagány, de tudja, mit beszél.

– Az lehet, de a másik oldalon egy tucat jogász van és hatalmas tőke. A tőkével szemben nem harcolhatsz.

– Most már mindegy, nem tudom visszacsínálni, ha akarom se. Egy éve fizetem a biztosítási díjat. Ezenkívül, meg akarok szabadulni a Cilitől is.

– Hálaistennek, de a Cilitől egyszerűbben is megszabadulhatsz.

– Akkor te nem ismered a Cilit.

– Zoltán! Én már akkor ismertem, amikor neked még fogalmad se volt, mire képes. Te is ott voltál, amikor a Szűcsnét le vén kurvázta, mert meg merte kérni, hogy a kutyákat ne engedje ki. Évát úgy pofozta fel, hogy kezében tartott egy csecsemőt. Saját anyjának a fejét verte a magas sarkú cipő sarkával. Ez a nő az akaratát minden körülmények között keresztülviszi. Nem ismer se embert, se istent.

– Ez semmi, én ennél sokkal többet tudok róla. Éppen ezért akarok így lelépni, mert ha pénzhez jut, akkor nem jön utánam.

– Ez akkor is örülség!

Ez így ment egy fél órán keresztül. Zoltán hajthatatlan maradt. Aztán elmondta, hogy azért mennek Görögországba, mert Cili apjának ott ragyogó kapcsolatai vannak, ami majd jól jön az ügy hivatalos lerendezésénél. Megy velük még egy baráti házaspár, a fiú lesz a tanú, aki majd látja a vízbe fulladást. Abban a hitben ringatta magát, hogy az egész lezajlik néhány hónap alatt. De nem adtam fel!

– Rendben van, kifizetik a pénzt a Cilinek. Hogy fogod megkapni a részed?

– Megvannak az embereim. Ha a Cili nem fizet, akkor azok majd rá szállnak.

– Ez egy hülyeség. Ha egyszer Cili bankszámláján van a pénz, azt onnan senki nem tudja kivenni. Nem látom be, hogy bárki, bármivel rá tudja a Cilit kényszeríteni, hogy fizessen.

– Legrosszabb esetben nem fizet, de akkor is legalább megszabadulok tőle.

– De milyen áron, Zoltán, Milyen áron? Tíz évig nem jöhetsz Magyarországra. Mire hazajöhetsz, már öregember vagy. Michelt elveszíted, új családot nem tudsz alapítani. Ez szerintem nincs végiggondolva.

– Michellel majd találkozok, amikor tinédzser lesz.

– És miből fogsz megélni, amíg bujkálnod kell.

– Van egy menő haverom, Zoli, ő minden hónapban befizet egy bizonyos összeget a bankszámlámra, amihez van egy kártyám.

– És ha nem fizet?

– Fizetni fog.

– Miért fog fizetni? Duplán adod neki vissza?

– Nem, de utálja Cilit, és ez neki nem egy nagy összeg.

– Ne haragudj, de ez megint egy gyenge pont. Akármilyen jóindulatú és bármennyire haver ez a Zoli, mégiscsak ki vagy téve az ő kényének-kedvének. Mi van, ha tönkremegy, megunja, 120-szal nekimegy egy beton-oszlopnak?

– Csak pár hónapról van szó.

– Ebből a pár hónapból lehet akár tíz év is.

– Majd keresek valami munkát.

– És hová fogsz menni?

– Még nem tudom.

– Menj Erdélybe, ott legalább magyarul beszélnek, rendezetlenek a viszonyok, iszonyatos káosz van, ráadásul virágzik a korrupció, pénzért bármit el lehet intézni, és nagyon olcsó az élet.

– Majd meglátom hova megyek.

– Majd meglátod? Szerintem ezt előre ki kellene dolgozni.

Mindent mondtam, csak azt nem, hogy van egy hatodik érzékem, mert gyerekkorom óta utáltam azt a női kifogást, hogy „van egy olyan érzésem”. Ennek ellenére, most nekem is volt egy érzésem, hogy ez nem sikerülhet, pedig Zoltán az összeget el se árulta. Igaz, én se kérdeztem. Különben is kifejtette, hogy minél kevesebbet tudok a dologról, annál jobb. Cilivel is megbeszélte, hogy nem fogja tudatni vele, hol van.

– Na, erről jut eszembe, mi lesz a szex-szel?

– Cilivel megbeszéltem, hogy ezen a téren nincs semmi tilalom, amíg nem kerülünk megint össze.

– Ez minimum tíz év – vágtam közbe.

– Szóval, amíg nem kerülünk megint össze, addig mindenki szabad. Azt természetesen nem mondtam neki, hogy soha a bűdös életben nem fogunk összejönni.

A vitánk úgy ért véget, hogy egyikünk se tudta meggyőzni a másikat. Ebből viszont az következik, hogy Zoltán nem tanácskérés végett avatott be a tervébe. De akkor meg miért? Csakhogy, ez a kérdés nekem akkor eszembe se jutott.

Az igazi ok azóta se derült ki, talán maga Zoltán se tudja. Valami azonban számomra teljesen megvilágosodott. Ugyan Zoltán a tervét nekem nagyvonalúan feltárta, de ennek ellenére se akarta tudtomra hozni a döntéshozás fontos háttereit.

Hogy meg akart szabadulni Cilitől, ami védekezésének egyik sarkköve, minden kétséget kizárva ambivalensen igaz (egyik nap igen, amikor a józan

esze dominál, a másik nap nem, amikor érzelmei kerülnek túlsúlyba), de a közöttük kialakult kölcsönös bizalom sokkal nagyobb volt, mint azt meta kommunikálta, illetve utalt rá. Túl sok vagányságot, túl sok „disznóságot” követtek el együtt, és túl sok közös tényező volt közös gyermekkorukban ahhoz, hogy ne forrtak volna össze. Az persze más lapra tartozik, hogy Zoltán nem kívánta Cilivel leélni a teljes életét. Zoltánnak tehát volt „jogalapja” feltételezni, hogy Cili nem fogja átverni, legfeljebb azzal nem számolt, hogy az évek múlása megteszi a hatását.

Nekem például arról számolt be, hogy Cilivel megbeszéltek mindent, és úgy gondolták, hogy nem csak a kapcsolatot nem tartják egymással, de a Cili nem is fogja tudni, hogy Zoltán hol tartózkodik, mert ez „így biztonságos”. A valóságban viszont állandó internetkapcsolatban voltak egymással (és Zoltán kiprintelt minden Cili levelet, hogy a rendőrségnek legyen mit lefoglalni). És amikor egy témával kapcsolatban „bevallotta” hogy a Cilitől kapott egy 10 oldalas beszámolót (lásd: 9. Kronológia II), felém azt a látszatot keltette, mintha a levelet Miltényi Csaba vitte volna ki hozzá.

Zoltán, velem kapcsolatban, egyetlenegy előkészületet tett. Nevezetesen, valami link névre és címre vett egy feltölthető mobiltelefont, aminek feljegyezte a számát és azt mondta, ne használjam semmire, a számát ne adjam meg senkinek. Ő fog rajta jelentkezni. Ez lesz az egyetlen kapocs közöttünk, és persze egy olyan kapocs, amit csak ő tud igénybe venni, hiszen nekem nem adott felhívható számot.

Ezután más már nem akadt, mint észlelni a napok múlását. Teljesen véletlenségből, Évával be voltunk fizetve egy görög körutazásra, ami nagyvonalakban egybeesett Zoltánék nyaralásával. Megadtam a Lutraki címünket, ahonnan minden nap kiindultunk valahová, azzal, hogyha ideje engedi, ugorjon át hozzánk. Hónapokkal később tudtam meg, hogy állítólag keresett is minket, de akkor éppen nem voltunk ott.

Szóval eltelt néhány hét és hazudnék, ha azt állítanám, hogy állandóan Zoltánra gondoltam. Az igazság az, hogy egy kicsit ki is ment a fejemből, mígnem egy délután Szisz alig, hogy hazaért, mint egy örült rohant fel hozzánk, és már a lépcsőn kiáltotta, hogy Zoltán meghalt. Ekkor döbbsentem rá, hogy milyen furcsán működik az emberi agy.

Amikor Szisz a halálhírért közölte, egy pillanatra megállt a szívverésem. Pontosan úgy reagáltam, ahogy bármelyik apa reagált volna. Egy lesújtó, megsemmisülést okozó érzés, ami csak ezredmásodpercekig tartott, amikor is beugrott, hát persze, Zoltán végrehajtotta azt, amit tervezett. Közben, Szisz rohant fel a lépcsőn, és közben láttam az arcán azt a tehetetlen kétségbeesést, amit én csak néhány ezredmásodpercig éreztem. Tudtam, hogy Katrinának Zoltán elvesztése szörnyűbb érzés lehetett, mint bárki másnak.

Közöttük csak egy év korkülönbség volt. Gyakorlatilag együtt nőttek fel, együtt hajtottak végre különböző csínytevéseket (például háztetőkön mászkálást a Margit körúton), együtt iparkodtak átvészelni az anyai szeretet nélkül való felnövést. Olyan volt ez, mint amikor két ikertestvér közül az egyik meghal, a másik félig holtnak érzi magát.

Szisz felért a lépcsőn, ott állt velem szemtől szembe, és döbbenetén tapasztalta, hogy a bejelentése alig van rám hatással. Megszólaltam – nyugodj meg, Zoltán nem halt meg. Szisz értetlenül állt velem szemben, elvégre ő hallotta a hírt, akkor meg miről beszélek. Aztán szép sorban elmondtam neki, amit Éva is végighallgatott.

A következő napok élénk vitákkal teltek. Jobban mondva, alig vitatkoztunk, mert mind a hárman egyetértettünk abban, hogy Zoltán örületségre vállalkozott, és aligha lesz belőle pénze, viszont sötét napoknak néz elébe.

A közös nyaraláson részt vevő társaság, mínusz egy fő, hamarosan haзаérkezett. Jánosi Gyuri első dolga volt egy telefonbejelentkezés, ami után átjött hozzánk, hogy elmondja a történeteket, pontosan úgy, ahogy az később a híradásokban is szerepelt. Gyuri nem említette a biztosítás tényét, abban viszont megegyeztünk, hogy mivel Michelnek én is a nagyapja vagyok, a jövőben ő fogja időnként áthozni hozzánk, hogy az unokámmal legyen valami kapcsolatom.

Arról Jánosi természetesen (akkor) elfelejtett beszámolni, hogy voltak „furcsa jelek” (és mind a mai napig nem vallotta be – és soha nem is fogja – hogy hatodik érzékszerv nélkül is tudta, mi a valós ábra). Vagyis, Zoltán nevén lévő gépkocsi a határon Attila útlevelébe lett beütve, ami nagymértékben megkönnyítette a kocsi kivitelét az országból. Az eltűnési nap ebédje után egyik fiú se ivott bort, amire korábban nem volt példa. A fiúk fürdözése alatt Attila felesége kocsival bement a városba, hogy vegyen valamit, de visszatértekor kiderült, hogy nem vett semmit. Az eset után Attila és Cili komoran sétáltak a ház körül. Cilit egyáltalán nem rázta meg férje halála. A szülőkkel való együtt nyaralást szokatlan módon Cili forszírozta, amire előtte soha nem volt példa, sőt, ha tehette kerülte a szüleit.

Néhány hónappal később Gyuri újból jelentkezett, és Michelt hozta is magával. Mivel az unokám korábban csak egyszer találkozott velem, felesélyezve érezte magát, de mert Elayne nagymamánál elég gyakran találkozott Csongorral, csakhamar élénk játszásba kezdtek, mi pedig elbeszélgettünk vagy két órát.

Második alkalommal Gyuri elmondta, hogy az ügy lezárása érdekében minden görögországi kapcsolatát igénybe vett, és arról is említést tett, hogy 250 milliós életbiztosítás is létezik. Erre én úgy reagáltam, hogy akkor ez a vízbe fulladás egy megjátszott csalás. Gyuri arra volt kíváncsi, hogy mire

építem ezt az álláspontomat. Mondtam neki, hogy hullát nem találtak, és az összeg gyanúra okot adóan nagy.

Jánosi Gyuri alapvetően kellemes beszélgető partner, értelmes, ám nagyon lassú megfontolás után ad valamire választ. Azt a benyomást kelti bennem, hogy minden szót megrág, nem siet el semmit, és feltétlenül szavahihetőnek akar feltűnni. Legerősebb érve az volt, hogy Zoltán imádta Michelt, semmi pénzért nem mondott volna le róla. Semmi pénzért? – tettem fel neki a kérdést. – Még 250 millióért sem? Erre Gyuri úgy tett, mintha elgondolkozna rajta. Valójában, azon járt az agya, vajon én csak következtetek, vagy tudom is az igazságot, de nem tudta eldönteni magában.

Mindeközben Thomas nagy boldogságában, hogy megszabadult az öcsésétől, pontosabban az öccse által megtestesített konkurenciától, úgy döntött, hogy rendeztet egy pompás (pénz nem számít), szimbolikus temetést. Ilyen már volt Magyarországon, a dolgot nem ő találta ki. Temettek vagy újratemettek egy-két nagy magyar államférfit, földi maradvány nélkül. Ott áll a fél nemzet egy emlékmű körül és a Himnusszal kezdve, a Szózáttal befejezve, elhangzik néhány méltató, történelemmel dúsan fűszerezett beszéd, amiből idővel érettségi tétel is lehet. A dolog tehát addig stimmel, hogy hullára semmi szükség, de Zoltán – na jó, nem minősítem csalónak –, de hol van ő egy államférfiúságtól? Nem értettem Thomas motivációját. Ha nem is tudta biztosan, de 99 százaléban sejthette, hogy az egész egy nagy átverés, és csak arra ad nekem alkalmat, hogy a szertartásos megemlékezés közepette elröhögjem magam. Üzentem neki, hogy a Zoltán temetésére szánt pénzt költse másra, és hagyjon fel a babonával, gondolja, ha eltemeti, biztos nem jön vissza? A woodoo módszer nem működik!

Jánosival később volt harmadik és negyedik találkozó is, melyeket Gyuri részéről kizárólag az előző dilemma megoldása motiválta, vajon be vagyok-e avatva? De a további találkozók előtt, más esemény jött közbe. 2002. január elején, az eltűnés után közel négy hónappal, egyik este az íróasztalom felett elhelyezett és állandóan feltöltött állapotban tartott mobil megszólalt. Úgy hatott, mint derült égből a villámcsapás, vagy inkább egy rég elfelejtett kriptából kiszóló hang. Izgatottan vettem fel a készüléket, a másik oldalon pedig megszólalt Zoltán ismert hangja.

A beszélgetést roppant rövidre fogtuk, meg kell mondani, hogy teljesen feleslegesen, a lehallgatás teljességgel kizárt volt. Zoltán rövid úton közölte velem, hogy 16-án reggel megadott időben szálljak fel egy Prágába induló vonatra, ő várni fog rám a prágai pályaudvaron. Majd kinyomta a mobilját, én pedig a saját telefonommal a kezemben, percekre megmereztem.

Miért nem hívott 4 hónapon át? Miért nem hívott az eltűnés után 2-3 nappal, hogy közölje velem, minden rendben. Most miért kell Prágába utaznom? – Mindegy, nincs mit tenni, utazom.

A jelzett szerelvény olyan volt, mint az Orient Express, csak alig volt benne utas. Az étkezőkocsiban minden asztalon csipkemintás hangulatlámpa, de sehol egy vendég. A belépésemre láthatóan meglepődő pincércseh, de beszélt minden nyelven, kivéve magyarul. Ettem egy ham & eggset, amiért fizethettem forinttal is. Prágáig összesen 3 vagy 4 helyen álltunk meg, ahol néhány szlovák vagy cseh leszállt, illetve felszállt. Vissza a 30-as évekbe! Esküszöm, hogy ha Zoltán miatt nem idegeskedek, kifejezetten élveztem volna, és mindez összesen 13 000 forintért (igaz 2002-ben).

Aztán kezdtünk közelíteni Prágához. Vén fejjel elfogott egy gyerekes izgalom. A vonattal való megérkezés, mélyen szunnyadó ifjúkori emlékeket idézett fel bennem. Pont azt éreztem, mint amikor 23 évesen az ausztrál menekülttáborból – saját szakállamra – felutaztam az 1000 km-re lévő Sydney-be „szerencsét próbálni”. Teljesen ismeretlen város, egyetlen távoli ismerőssel, vajon fog-e várni (nem várt)? A különbség mindössze annyi, hogy hajdanvolt nem tudtam angolul, és csak néhány font volt a zsebemben. Most viszont, mégiscsak beszéltem egy világnyelvet, és ki volt tömve a pénztárcám. Igaz, eltelt közben 50 év.

Lassított a szerelvény, már látszott a tábla „Praha (Holovice)”. Tehát itt vagyunk. A Holovicéről azt hittem, olyasmi, mint nálunk a „Budapest (Nyugati)”. De azért, itt most álljunk meg egy pillanatra!

A legtöbb világvárosban egyetlen központi pályaudvar van. Londonban, Melbourne-ben a „Victoria”, New Yorkban a „Central”, és így tovább. Budapest egy kicsit kivételes. A Nyugati és a Keleti között láthatóan semmi különbség és a Déli is alig marad el. Budapesten tulajdonképpen 3 központi pályaudvar van, de én ehhez hasonlót egy ismeretlen nagyvárosnál nem feltételezhettem, mert az ember sohase a kivételre gondol, ami – mint tudjuk – erősíti a szabályt.

Úgy képzeltem el, hogy befutunk egy nyugatiszerű pályaudvarba, és majd a hatalmas tömegben keresgélhetjük egymást. Nahát, pontosan ez az, ami nem történt meg. A Praha (Holovice) olyasmi volt, mint nálunk a Kőbánya Felső. Két sín pár, közöttük egy járdasziget és a sínek láthatóan folytatódtak a nagy messzeségbe. A vonat pedig 5 perc várakozás után ment tovább, Németország felé.

Lementem a lépcsőkhöz, és ha húsz ember jött velem szembe, akkor sokat

mondok. Zoltán sehol. Lődörögtem vagy negyed órát, hátha késik, de semmi. Mivel nem tudtam a telefonszámát, illetve az égvilágon semmit se tudtam, csak azt, hogy várni fog, elkezdtem megkeresni a vonatok indulási és érkezési tábláját. Nem volt könnyű. Az mindenesetre kiderült számomra, hogy „Kőbánya Felsőn” vagyok, valahol Prága szélén. Most már csak azt kellett kiderítenem, hogy mikor és honnan megy vissza vonat Budapestre. Egy óra múlva a központi pályaudvarról. Az egyik bazárosnál vettem egy Prága térképet és belőttem rajta, hol vagyok és hová kell eljutnom egy órán belül.

Pesten nem lett volna probléma Kőbánya Felsőről eljutnom a Nyugatiba jóval hamarabb, mint egy óra, de Prágát nem ismertem. Térképen ragyogóan kiismerem magam, éppen elég világvárosban jártam már, de a villamosok, autóbuszok járatai egy egészen más dolog. Az eltévedést nem engedhettem meg magamnak, mert a következő vonat csak hajnalban indult. Mi a fenét csinálhatnék addig, és ugye ne feledjük, hogy január volt. Ezért aztán a térkép szerinti gyaloglás mellett döntöttem, ami hosszú volt és fáradtságos, de biztos. Szerencsére Prága közel se akkora, mint Budapest.

Gyaloglás közben a térkép és a táj figyelése mellett azon törtem a fejem, hogy mi lehet Zoltánnal? Mi jöhetett közbe? De semmi okos nem jutott az eszembe. Végül megérkeztem a központi pályaudvarra, éppen időben, mert 5 perc volt az indulásig. Gyorsan vettem egy *Time* magazint, hogy legyen mit olvasnom visszafelé és megkerestem a IV. platformot, ahol a vonatom már bent állt. Felszálltam és leültem. A visszafelé tartó szerelvény minősége tökéletesen megegyezett a délelőttivel, állapítottam meg magamban, aztán kényelembe helyezkedtem. Legalább elmondhatom magamról, hogy voltam már Prágában is, igaz mindössze másfél órára és 13 000 forintért.

Ekkor hirtelen megszólalt a mobiltelefonom valamelyik zsebemben, de az izgalomtól összevissza kapkodtam. Nem Zoltán hívása hozott lázba, hanem az indulási idő, mert már csak egyetlenegy perc volt hátra. Halló! – Zoltán szava. – Hol vagy? – Hogy-hogy hol vagyok? Ülök a vonaton és azonnal indul vissza Budapestre. Te hol vagy? – Itt várlak a pályaudvaron. – Melyiken? – de akkor már kapkodtam össze a holmimat. – Hát a központon – OK, én is ott vagyok, és már ugrottam is le a Pullman kocsiról, ami abban a pillanatban megrándult. Ha csak 5 másodpercet kések, nem tudom kinyitni az ajtót, mert menet közben bereteszeli.

Még fél perc és már látom is Zoltán sudár alakját a tömegben, mosolyogva jön felém. Összeölelkeztünk, láthatóan fel se fogta a helyzet tragikusságát. Hogy nem találkozunk, hogy kidobtam az ablakon egy csomó pénzt, hogy fogalmam se volt, mi történhetett vele. Ezek nem igazán fon-

tos kérdések, de ha ilyen felületesen szervezett meg mindent, ha ennyire nem terjed ki a figyelme még jelentősebb dolgokra se, akkor mi az ördög lesz vele?

Arról nem is beszélve, hogy úgy nézett ki, mint egy hajléktalan (bizonyos értelemben az is volt), borotvátlanul, hosszú hajjal, kétes tisztaságú nadrágban és pulóverben, praktikus, de messze nem elegáns strapabakancsban, jó néhány kilót lefogyva. Teljesen úgy nézett ki, mint egy űzött vad.

Hát, akkor mi van veled? – tettem fel neki az első kérdést. – Látod, megvagyok. – Természetesen láttam, de nem mertem kiejteni a számon, hogy „de milyen állapotban?” Aztán kimentünk az utcára és elkezdtünk bolyongani, tudniillik valahol kell lenni estig, mert ahol alszik, ott nemigen lehet nappal lenni. Bolyongtunk és beszélgettünk. Estig legyalogoltunk vagy 15 kilométert. – Sebaj, már vagy 30 éve nem volt izomlázam, most majd lesz. – Közben kérdeztem a részleteket.

Zoltán azt mondta, hogy miután kiúszott a tengerből, egyenesen egy kompra szállt, – nem említve, hogy bárki várta volna a parton –, ami Olaszországba vitte. Így aztán, nem volt útlevélproblémája, mert egyik schengeni országból egy másik schengeni országba utazott. Ez akkor elfogadható volt, csak a lebukása után tűnt fel nekem, hogy a beszámolók szerint hetekig Görögországban maradt, majd Kréta szigetén töltött néhány hetet. Nem láttam semmi logikus okot arra, hogy akkor és ott, nekem miért hazudott volna. Esetleg, nem merte bevallani, hogy nem volt semmi előzetes terv? Lehet, hogy a fiam ekkora fasz? Vagy Kréta szigetét a magyar sajtó találta ki?

Olaszországból átmenni Ausztriába, szintén nem lehetett probléma. A cseh határon való átjutásról nem beszéltünk. Hiszen itt van a fiam, láthatom saját szememmel. Hol laksz? Miből élsz? Tettem fel néhány praktikus kérdést. Kiderült, hogy IBUSZ-szerű magánszálláson, mert az a legolcsóbb, de még így is túl drága. Aztán, van egy bankkártyája, amire a megbeszélésnek megfelelően Zoli havonta tényleg betesz egy bizonyos összeget. Az összeget nem nevezte meg, én meg nem kérdeztem rá. De a Zoli nevű barátira igen. – Miért finanszírozza a kalandodat? – Mert utálja a Cilit. – Igen, emlékszem, ezt már mondtad, de nem tartom túl meggyőzőnek, mert én nem tudnék úgy utálni egy nőt, akihez mellesleg semmi közöm, hogy havi tízezer forintokat dobjak ki az ablakon, pláne beláthatatlan ideig – de nem feszegettem tovább a dolgot, gondoltam ez is egy része az üzletnek, és mint ilyen, üzleti titok. Különben is én, mint apa voltam jelen, az egészhez semmi közöm, annyit és azt mond el, amit akar.

Már több mint egy órája beszélgettünk (és meneteltünk a Vencel téren körbe-körbe), amikor nem tudta már tovább tartani magát. A megjátszott vi-

dámság köddé vált arcáról, a mindig jelenlévő mosoly eltűnt. Tudtam, hogy szörnyű lehet neki teljesen egyedül, egy idegen városban, hamis papírokkal a zsebében, cél nélkül, nem ismerve a helyi nyelvet, figyelemelterelő munkalehetőségtől megfosztva. Tudtam, mert magam is éltem át hasonló helyzetet, csak hát nekem nem kellett tartanom semmilyen lebukástól. Megkérdeztem tőle, ha másfél évvel visszamehetnénk a múltba, újból neki váгна? Ekkor megkeményedtek a vonásai, és azt mondta, természetesen. Hosszú csend ült be közénk. Olyan volt ez, mint azok az utolsó hónapok, amikor még együtt laktunk a családi házban. Nem szóltam egy szót se, de ő pontosan tudta, hogy nem helyeslem, amit tesz.

Hirtelen elkezdett a Ciliről beszélni, akitől másképp nem tudott megszabadulni. Nem szóltam közbe, vártam a folytatást. – Az a nő bármire képes, ha bosszút akar állni, képes lenne megölni saját gyermekét is, csak hogy nekem fájdalmat okozzon, mert tudta mennyire szeretem Bít (Bí volt Michel beceneve). – Ez a kifacsart logika egy kicsit sok volt nekem, és utat engedtem az állandóan bennem bujkáló racionalitásnak. – Ha most nem láthatod 10-15 évig, az olyan mintha meghalt volna. Erre nem válaszolt. Ez volt az utolsó alkalom, amikor Bí téma lehetett közöttünk. A későbbi találkozók és levelezések alkalmából, ha írtam valamit Bíről, vagy küldtem róla új fényképet, Zoltán egyszerűen nem reagált. Amit írtam azt elolvasta, a fényképet eltette, de egy árva szót se szólt. Nem vitás, amit felvállalt, azt csak olyan fiatalon és annyi lelki és testi energiával lehet végrehajtani, amivel ő rendelkezett.

Aztán elmeséltem a legújabb otthoni eseményeket, amiket tudomásul vett, de nehéz volt eldönteni, hogy örül-e nekik, vagy irritálja a vágyakozás. Végül a régi, gyermekkorához kapcsolódó dolgokról beszélgettünk, amiben végre feloldódott. Ebben a témában otthon érezte magát. – Emlékszel, amikor jöttél haza Borosjenőről és a kocsiból láttad, hogy Szisz meg én egy kölcsönként kiskocsin hatalmas hullámpapírhegyet toltunk a MÉH felé? – Persze, hogy emlékszem. – Kiugrottál a kocsiból, mi meg otthagytuk a hullámpapírhegyet és rohantunk fel a dombon a Tanács felé. – Aha, de csak tízévesek voltatok és én gyorsabban futottam, mint ti. – Kurvára be voltunk szarva, de aztán nem történt semmi...

Beszélgetés közben kiderült, hogy rajtam kívül Miltényi Csaba és Kenéz Lajos is tudnak a csalásról. Az viszont komikus volt, amikor elmesélte, hogy Cili viszont nem tudja, hogy Csaba tudja, és mert a szörfdeszka a Csabáé volt, el kellett mennie érte. Cili szarul érezte magát, mert a papírforma szerint neki Csaba előtt játszani kellett a szeretett férj elvesztését, ami nem nagyon sikerült. Csaba is szarul érezte magát, mert neki meg nem volt szabad észrevenni, hogy Cili valójában nem sirat senkit. Persze fél évvel később

a dolog tisztázódott, sőt évekkel később már Csaba volt az összekötő közöttük, de erről majd csak később írok.

Végül egy internetkávéházban Zoltán lekért nekem egy hotmail címet, elmagyarázta, hogyan kell használni és megbeszéltük, hogy minden hétfőn 15 óra után kinyitom a levélfiókom, és válaszolok rá. Aztán lefeküdtünk a nyomortanyáján, beszélgettünk még a sötétben, és másnap visszaindultam Budapestre.

Hazaérve első dolgom volt, hogy Évának beszámoljak Zoltán szörnyű életkörülményeiről, majd kerestem egy internetes helyet a Visegrádi utcában, és megindult a levelezés. De annyira zöldfülű voltam, hogy az első levelem elküldése után nem léptem ki, csak lezártam a hotmail ablakot. Egy héttel később Zoltán levelét úgy kellett kibányászni a kb. 200 spam közül. Kénytelen voltam címet változtatni.

Zoltán állapotára való tekintettel javasoltam Évának, hogy menjünk el mind a ketten Prágába, de minél hamarabb. Találkozhat Zoltánnal, akinek gyerekeim közül (csak az isten tudja miért) a legjobban sikerült belopnia magát a szívébe, és részt vehet egy igazi nosztalgiautazáson, igaz nem gőzmozdony vontatotton, de mégis.

A következő utazás, amit Zoltánnal e-mailben lefixáltunk, április 25–28. közé esett. Addigra már tavasz lett és hárman együtt Prágában turistákká váltunk. Zoltánnak volt ideje megismerni a várost, tehát ő volt az idegenvezető. Fényképeztünk, beültünk cukrászdákba, megnéztük az érdekességeket, ettünk-ittunk és három napra sikerült elfelejtetni Zoltánnal, hogy mibe is mászott bele. Igaz, már nélkülünk se volt olyan elhanyagolt és reménytelennek tűnő helyzetben. Kezdett megedződni. Igen ám, de most már 7 hónap telt el az eltűnés óta, és ugye, a „tervek” szerint legkésőbb 6 hónapon belül fizetnek. Szóvá is tettem, és jó adag tapintatlansággal meg is jegyeztem, hogy előre megmondtam a 8-10 évet. – Ki fognak éhezteni – fakadtam ki – nem fizetnek, elhúzzák, ameddig tudják, és egy tucat magánynyomozót állítanak az ügyre. – Zoltán csak legyintett. Szerinte a Jánosi már mindent elintézett és hamarosan fizetnek. Ahá, szóval nem csak velem tartja az e-mail kapcsolatot!

A nap folyamán kiderült, hogy Zoltán tulajdonképpen csak miattunk jött fel Prágába, mert a „székhelyét” áttette Krumlovba, ami egy híres cseh üdülőlőhely. Ott még télen is több tucat amerikai, angol, ausztrál stb. fiatal lödörög, csak úgy töltik az időt, mert olcsó az élet, és jó a társaság. Pici a város, és minden második ház vagy hostel, azaz olcsó panzió, vagy pedig vendéglő, aminek a közepén, hatalmas szabadtűzön sütik az ételeket.

Aztán Zoltánnak eszébe jutott, hogy ha legközelebb jövünk, akkor hozzak neki ilyen meg olyan bűvészeszközt, amit a Bartók Béla úton lehet

kapni egy speciális üzletben. Hát igen, gondoltam, ha társaságot akar kialakítani maga körül, akkor nyújtani kell valamit. Ezért aztán hazautazásunk után első dolgom volt, hogy beszerezsem a kellékeket. Nem volt könnyű, mert a bolt megtalálása volt az első feladat, de a Bartók Béla út akkor éppen teljesen fel volt túrva, és kényelmes sétálás helyett sóderhegyeken és körakásokon kellett átmásznom, ráadásul az üzlet nem volt nyitva. Nem részletezem, háromszor jöttem be Borosjenőről a Bartók Béla útra, mire meg lett minden, ami kellett.

A következő utazás július 20–23. között volt, de akkor már kocsival mentünk, és természetesen Krumlovba. Zoltán megírta, hogy keressem meg a 4-es parkolót, ott fog várni. Krumlov nem egy nagy település, de egy patak kanyarog benne összevissza és az ember nehezen igazodik ki benne. Összesen 7 számozott parkolója van, amiből hatra rátaláltunk, de pont a 4-est nem találtuk meg. Aztán a vége az lett a dolognak, hogy megint csöngött a „forródrót”, én megmondtam, hogy hol vagyunk, Zoltán pedig közölte, hogy 10 perc múlva ott lesz. Megérkezett, beszállt a kocsiba és elindultunk egy 8 km-re lévő parasztházhoz, amit havi 8000 koronáért, vagyis 64 000 forintért bérelt.

Kocsival igen hamar megérkeztünk a házhoz, ami az erdő közepén áthaladó keskeny, kibitumenezett út szélén állt, összesen öt vagy hat másik parasztház szomszédságában. Mivel most gépkocsival jöttünk (közel 600 km), a csomagtartó teli volt pakolva kolbásszal, szalonnával, sajttal, pirospaprikával, friss zöldségekkel plusz előző nap Éva tortát sütött, aprósüteményt és pogácsát készített, szóval Mikulást játszottunk a nyár közepén. Két napig folyt a dínomdánom, és persze beutaztuk a környéket. Zoltán kijelentette, hogy feltétlenül be kell mennünk egy ilyen pincekocsmába, ahol ezek a hatalmas nyitott tűzhelyek vannak. Be is ültünk, és megvártuk, amíg a nekünk szánt hatalmas adag sertésdarabok megsültek. Kajálás közben eszembe jutott, hogy megkérdezzem, milyen gyakran jön be Krumlovba, hol vásárol be stb. Kiderült, hogy gyakorlatilag minden nap bent van, és természetesen gyalog megy be és vissza, néha egy nap kétszer is. – Ehhez jól jönne egy kocsi, nem? – Tettem fel a kérdést, amit Zoltán elhárított azzal, hogy egyfelől nincs pénze, másfelől a hátralévő kevéske időre kibírja kocsi nélkül is. – Tudod mit? – szakítottam félbe. – Legközelebb hozok neked egy kis Polskit, mert ez a hátralévő kis időcske jó néhány év lesz.

2002 környékén még futkostak 10 évnél idősebb kis Polskik a magyar utakon, és 100-120 ezreket kértek értük. Első dolgom volt, hogy néhány meghirdetett kocsit megnéztem és kiválasztottam egyet, amiből kinéztem, meg tud tenni 600 km anélkül, hogy valami elállítódna rajta, mert az osztrák autópályán nem kívántam gépkocsit szerelni.

Közben az hotmailen keresztül megtudtam, hogy Zoltán csapja a szelet egy angolul kicsit makogó cseh csajnak, az egyik hostelben, és jó lenne, ha vinnék magammal egy oroszlán ábrázoló jigsaw-puzzlet, legalább 1000 darabosat. A csajnak ugyanis oroszlán a kedvence (vagy csak azt az egy álnévet tudta angolul) és a jigsaw kirakása órákig eltart, közben be lehet fűzni a csajt. Ne is mondjam, a lábam lejártam, amíg találtam egy ilyen oroszlanos jigsaw-t, arról nem is beszélve, hogy 5000 forintomba került, és persze nem én fogok dugni érte. Ami azt illeti, Zoltán se dugott, szerinte azért, mert a csaj alig tudott angolul. Ez rendben van, de egyelőre a kis Polski és az oroszlán jigsaw még Pesten van.

2002. 10. 05. Hatalmas fohászkodás után a hajnali sötétségben, az előző este telipakolt kis Polskival elindultam a távoli Csehország felé. Szerettem volna estére megérkezni. Utazósebességem 80 km/ó, ha nem emelkedőn haladok. Sajnos az autópályák az építési költségek alacsonyan tartása miatt követik a terep domborulatait, amit egy „normális” kocsival nemigen lehet észrevenni, mert felfelé menet egy kicsit jobban kell nyomni a gázt, és kész. Sajnos ez a P-126-ra nem érvényes. Hegyeshalomnál 2002-ben még nem szűröztek, és az osztrák határőrnek szeme se rebbent, így aztán vidáman baktattam tovább az A4-en, és fogalmam se volt arról, hogy kellett volna vennem egy osztrák matricát.

Bécsen átvergődtem magam, ami azért számított művészetnek, mert az utak átépítés, szélesítés stb. alatt álltak. Sávok le voltak zárva, ide-oda voltunk terelve, nekem nem volt helyismeretem, és ez a nyomorult kocsni nem gyorsult. Minden pénzben le merném fogadni, ha az osztrák átok fogna, én és a P-126 sose érkezett volna meg a csehekhez. Izgultam is eleget. A meredekebb lejtőkön van egy szélső, kapaszkodósáv, naná, hogy azokat használtam, miközben hatalmas kamionok hagytak le vigyorgó sofőrökkel a volán mögött. De ha nem volt kapaszkodósáv, akkor bezzeg nem vigyorogtak, hanem őrlöngtek a méregtől, mert le kellett előzniük, és ehhez át kellett menniük a belső sávba, ahol meg ők voltak útjukban a 160-180-nal száguldóknak.

Na, ez legyen a legnagyobb baj, csak a kocsni kitarson még 200 kilométert, mert akkor már a cseheknél vagyok és ott már Zoltán segíthet a szerelésben. Arra természetesen vigyáztam, hogy sose menjek padlógázzal, mert azt a kis Polski tényleg nem szereti. Lassabban, de biztosabban! Aztán megérkeztem az osztrák–cseh határhoz Linz felett, Wulowitz-nél. Na, végre, csehonban vagyok. Sose hittem volna, hogy valaha is ér ekkora boldogság, pusztán azért, mert cseh földet érezhetek a talpam alatt. Végül is sötétben indultam, és farkas éhesen, sötétben érkeztem. Egy 12 éves kis Polskival egyhuzamban levezettem majd’ 600 kilométert, gyakorlatilag megállás nélkül, és ugye 70 éves koromban.

Zoltán természetesen hatalmas vigyorral vette tudomásul, hogy megérkeztünk, mármint én és a P-126. Kajálás és szövegelés. Valahogy összefutott egy szlovákiai magyarral, és gyorsan összehaverkodtak. A pasi természetesen egyből rájött, hogy Zoltán ki van neki szolgáltatva a nyelvtudása miatt, és alaposan ki is használta. Egyszerűen nem értettem. Zoltán annyi csibésztséget csinált addigi életében, és akkor jön egy csirkefogó, és úgy hagyja magát átdobni, mint szart a palánkon. Meglépett 10 000 koronájával, aztán eltűnt, és a végén kiderült, hogy körözi a rendőrség. – Mind ezt olyan felháborodottan mesélte, mintha őt nem körözné a rendőrség. Élt még benne a szocialista beidegződés, egy másik embert becsapni bűn, de az államot, gyárat, intézményt, vállalkozást becsapni az becsület és dicsőség dolga.

Másnap Zoltán átvizsgálta a kocsit, nem ez volt az első P-126 az életében, sőt még a Szilvi idejében, kis Polskival nekivágott Egyiptomnak is, persze egy nagy rakás pótalkatrésszel és szerszámosládával. A típust úgy ismerte, mint a tenyerét. Szóval átvizsgálta és úgy találta, hogy nyugodtan felvihet vele Prágába a vonathoz, és még haza is fog vele érni. Így is történt.

A következő látogatásig csak 5 hét telt el. November elsején Évával újra felkerekedtünk. Addigra kiderült, hogy az oroszlán jigsaw a hozzáfűzött reményeket nem váltotta be, a szomszéd parasztnak van egy 16 éves lánya, de túl fiatal, nem áll kötélnek, és Zoltán a cölibátust már marhára unja. Mondjuk nőt azt nem tudtam neki vinni, de vittünk neki egy parabolaantennát, műholdváltó szerelvényt, és egy beltéri egységet. A Duna TV biztos bejön neki, aztán még vagy 60 tévéállomás. Atyai jó tanács, szex helyett tévé.

Nem oda Buda. Zoltán kikérte a véleményem (ilyenre se nagyon emlékszem), van itt egy svéd nő, az egyik hostelben mosogat, amiért ingyen lakik, és gyönyörűem beszél angolul (öt évet élt együtt egy angol pasival Londonban). – Na, és mi van vele? – kérdeztem. – Ajánlkozott, hogy ideköltözik hozzám, és akkor megosztjuk a költségeket. – Hát ez óriási – lelkendeztem –, ez így olcsóbb lesz, és dughatsz is, mert gondolom, tudod, hogy ez szinte természetes. – Hát persze – válaszolta Zoltán –, de van egy kis bibi. – Mi az? – Ronda, mint a halál. Viszont azzal tisztában volt, hogy helyzete nem engedi meg a válogatást. Az persze csak később derült ki, hogy költség megosztásról szó se lehetett, mert a nőnek nem volt pénze. Pontosabban volt pénze Svédországban, de ahhoz nem nyúlt.

Következő alkalommal volt szerencsém a hölgygel személyesen megismerkedni, és be kell vallanom, Zoltán véleményét csak aláhúzni tudom, de minimum háromszor. Erről a nőről meg lehetett volna mintázni a bányarémelek szobrát. Láthatatlanban viszont elhülyéskedtem a dolgot, közöltem a fiammal, hogy ad 1 le lehet oltani a lámpát, ad 2 rakjon a fejére egy tö-

rölközött, ad 3 mindent meg lehet szokni. A háború alatt kávé helyett cikóriát ittunk, tea helyett plantát, és túléltek (a bombákat nem mindenki). Persze könnyű helyzetben voltam, elvégre nem mellém feküdt be az ágyba.

Különben, komolyra fordítva a szót, kifejtettem neki, hogy a magány lélekölő, pláne most, hogy jön a tél, hiszen négykor már sötét van, és a lefekvésig csak a négy fal veszi körül. De hát, ez a véleménykikérés csak egy álca volt, amikor kérdezte, már rég eldöntötte, hogy a csaj jöhet.

Visszautazásunk után, mindjárt az első hotmailben közölte, hogy a költözés megtörtént. Na, legalább a második karácsonyát nem kell egyedül töltenie idegenben, de azért írtam neki egy kissé szentimentális karácsonyi levelet, hogy tartsam benne a lelket. Az időzítés tökéletes volt. Utólag visszatekintve, ez volt az összesen hat év mélypontja. Már elég régen volt távol tőlünk, de még nem szokta meg a különélést. A levél pedig így szólt:

Karácsonyi levél otthonról

A kilencvenes évek elején volt egy rövid beszélgetésünk fent a második emeleten, ott, ahol éppen akkor próbáltál kialakítani egy bárhelyiséget. Te álltál a bárpult mögött, én álltam a pult előtt, és mind a ketten rátámaszkodtunk a pultra. Azt mondtam neked, ha így folytatod nem lesz hosszú az életed. Erre te azt válaszoltad, hogy „Dedi, én nem hosszú életet akarok, hanem érdekeset.” Ha te akkor ezt a választ egy jó poénnak tartottad, vagy éppen séggel bosszantani akartál volna vele, akkor el tudtam volna intézni a dolgot egy vállrándítással, vagy éppen egy jóízű felnevetéssel, de mivel szemedből láttam az abszolút meggyőződést, rettenetesen fáj a válaszod.

A múltkoriban mondtam neked, hogy a világ legfájdalmasabb dolga az, amikor az apa temeti el a fiát, mert teljességgel természetellenes. De nem csak az! Mindenki életében eljön az idő, amikor már jóval kevesebb van előtte, mint amennyi a háta mögött, úgy is mondhatnám, hogy megcsapja a halál szele. Rádöbben, lehetek gazdag, okos vagy sikeres, teljesen mindegy, hamarosan itt kell hagyni a földi küzdőteret és akkor csak egy vigasz marad az öntudatra ébredt, ámde nagyon is halandó embernek, és pedig az, hogy utódot, utódokat hagy maga után. „Hej, te halál, nem fogtál ki rajtam, engem elvihetsz, de helyembe lép folytatásom, akinek majd az ő folytatása lép a helyébe. Győzelmed felettem látod pirruszi, hiszen hosszú távon mi diadal-maskodunk te feletted.” De mi van akkor, ha a halál az utódot viszi el előbb? Kétségbeejtő sivárság, céltalan és értelmetlen tengődés, a legyőzöttség megsemmisítő, és alig elviselhető tudata. Ennek ellenére nem az rettentett meg, hogy a fentiekben vázolt sors lehet az osztályrészem, sokkal inkább az, hogy

minden útmutatásom, példamutatásom ellenére nem sikerült neked átadnom az értelmes élet utáni igényt, és annak hozadéka feletti örömet.

Ez persze rég volt, közben rengeteg víz folyt le a Dunán (meg a Visztulán), te is szereztél némi tapasztalatot, és biztos vagyok benne, hogy egészen másképp látod ma a világot, mint akkor. Ennek ellenére a dolog elgondolkodtat, elsősorban azért, mert most harmincöt évesen újfent olyan helyzetben vagy, amikor döntésed hosszú távra megszabja életed menetét és ez aggodalomra ad okot. Felteheted nekem a kérdést, miért? Nos, ahogy én látom a dolgokat az a következő. Az ember élete folyamán vannak események, amiket a sors szab rá, aligha függ önmagától. Ezekre nem érdemes szót vesztegetni, mert ha lesz is kellemetlen kihatása, lelki megviselést nem von maga után, hisz nincs miért hibáztatni magad. Vannak azonban olyan dolgok, amik kizárólagosan az egyén saját független döntéséből fakadnak és ezek, ha balul sülnek el, bizony nemcsak fizikai kellemetlenséggel, de jelentős lelki megrázkódtatással is járnak, még akkor is, ha erről az egyén látványosan nem szerez tudomást. Ez így rendben is van, és nem lenne értelme sok szót vesztegetni rá, elvégre ki akarhat magának rosszat. Csakhogy itt el van ásva egy kutya a következő paradoxonban. Az ember élete folyamán, más-más életkorban mást és mást tart kíváncsúnak. Ha például egy nő húszas-harmincas éveiben úgy gondolja, hogy a kellemes élet nem más, mint egy művelt, érett, huszonöt évvel idősebb férfival való folyamatos, nagyvárosi szórakozás, akkor ezt minden különösebb erőfeszítés nélkül meg tudja valósítani, és kielégült boldogságában telhetnek az évei. Ha azonban, ezen bizonyos évek múltával, úgy ötven után egyszeriben szívesebben töltené a hétvégeit néhány unokájának a társaságában, egy hűs fa árnyékában, csokoládés kuglóf majszolásával társított gyerekcevegeést hallgatva, akkor bizony ki fog derülni, hogy ez a vágya nem teljesíthető, mert harminc évvel korábban kiment a fejéből megtenni az ehhez szükséges lépéseket. Ilyen feledékeny lett volna? Áh, dehogy, mindössze az történt, fel se fogta, hogy igényei változékonyak, ötvenévesen nem az, mint harmincévesen. Leszögezhető, a te korodban, vagy kimagasló bölcsességre van szükség, vagy az idősebb szülők meghallgatására. Tegyem mindjárt hozzá, ezt nem azért írtam le, mintha nagyfokú makacsságot tapasztalnék részetről. Szó sincs róla. Kifejezetten megfontoltnak tartalak (ma már), csak hát a múltad meglehetősen szűk kényszerpályát szab számodra, nekem meg apai jogom, hogy aggódjak érted. (És akkor hadd szúrjam közbe, Szisz azt mondta, hogy a mami eszeveszetten tiltakozik az ellen, hogy elmenjen takarítónőnek. Én pedig színlelt ártatlansággal megkérdeztem tőle, „Szerinted a Mami miért nem akarja, hogy takaríts?” Képzeld el, tudta a választ.)

A karácsonyi levél másik témájához értünk. Bár utolsó hotmailedben halvány remények bújtak elő, én magam nemigen adok több esélyt terved sikerére, mint 50-50%. Az egészben a legmegdöbbentőbb számomra, hogy nem is tudom, melyik 50 százalék lenne a kívánatosabb (természetesen nem nekem, hanem neked). Hogy te melyik 50-et választanád, azt persze tudom. Azonban, ha a másik 50 jön be, ne tartsd tragédiának. Annyi pénzem és erőm még évekig lesz, hogy a ház tetőterét beépítsük egy elfogadható, többszobás lakássá, ahol rezsi nélkül élhetsz, családot alapíthatsz és nyugodtan, megfontoltan és korrekt módon vállalkozhatsz, megteremtheted életed utolsó szakaszának és utódaid jövőjének az alapjait.

Végezetül, a régi karácsonyokra emlékezve kívánunk neked erőt és kitartást terveid végrehajtásához és biztosítunk arról, hogy lélekben veled vagyunk és veled leszünk legnehezebb pillanataidban is.

Ölelünk, és sokszor csókolunk.

Dedi, Éva, Szisz és Csongor

A levélre Zoltán nem válaszolt, de hónapokkal később, az első tavaszi látogatáskor megjegyezte, bárhogya alakuljon is az élete, a borosjenői házra nem tart igényt.

Időközben szörnyen meguntam, hogy ha esik az eső, ha süt a Nap, nekem minden hétfő délben be kell mennem az internet miatt. Nagy lélegzetvétel után vettem egy számítógépet, és ezzel megoldódott a bemászkálás, ami a közelgő tél miatt nagyon jól jött.

Közben a borosjenői vagyoni jogi pert első fokon megnyertem (erről már volt szó), ami a körülmények ismeretében várható volt, de Elayne fellebbezett. Az igazság az, hogy 1997-től 2002-ig összesen 13 tárgyalás volt, amelyeken Elayne egyetlen alkalommal se jelent meg, senkivel nem képviseltette magát, és ki se mentette magát. Mindössze átvette az idézést, és fűtyült az egészre. Ez a magatartás különben jellemző rá. Végül is azért nyertem meg a pert, mert két alperes visszalépett, a harmadik pedig sose jelent meg. A keresetemet egyszerűen nem ellenezte senki.

Elképzelhető, mekkora volt a meglepetésem, amikor kiderült, hogy az ítélet ellen Elayne fellebbezett. Egy másodfokú per csak a költségeket emelte volna, az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem volt semmi esély, elvégre új tény az ítélet óta nem következett be, akkor meg mit fog a bíróság tárgyalni. Minek alapján változtatják meg a rendkívülien megalapozott ítéletet (egy viszonylag fiatal bíró semmi körülmények között nem akart hibázni).

Ami azt illeti, nem is Elayne fellebbezett, hanem Thomas, illetve Thomas barátja, egy bizonyos dr. Simonyi T. Cs. Csaba, méghozzá Elayne

„megbízásából”. Mivel Thomas az elsőfokú eljárásba nem avatkozott be, pedig megtehetette volna, és mivel már hosszú évek óta nem láttuk egymást, ezenkívül tudtommal semmi harag nem volt közöttünk, csak éppen nem kívánt látni, az egész eléggé misztikus volt. A misztikum viszont azonnal eloszlott, amint a másodfokú eljárás elkezdődött. Dr. Simonyi azzal nyitott, hogy az egyik alperes, nevezetesen Antalfy Zoltán Rex, időközben meghalt, amit a felperes nem jelentett be. A bírónő az ügyvédemre nézett, az ügyvédem rám. Ugye, én meg azt mondhattam volna, hogy azért nem jelentettem be Zoltán halálát, mert Zoltán él. Ezt viszont nem mondhattam, csak bámulhattam dr. Simonyi kaján képébe. Végül közöltem, hogy Zoltán mindössze eltűnt, a holtta nyilvánítást a biztosítók megtámadták. Ezenkívül nemcsak visszalépett a pertől, de tulajdonhányadát az ítélelethozatal előtt el is adta, következésképpen nem is lehet alperes, mert egyszerűen nem érdekelt az ügyben. Nincs a nevén semmi. Ilyen alapon Budapest 2 millió lakosa közül bárkit meglehetne nevezni, mert azok se rendelkeznek tulajdonhányaddal. Ezzel az okoskodással csak egy baj van. A jogszabályokat nem racionálisan gondolkodó, a természettudományokon felnövő emberek hozzák.

Végeredményben, a háromfős bírói testület úgy döntött, hogy az elsőfokú per abban a pillanatban leállt, amikor Zoltán hivatalosan kilehelte a lelkét. Az ügy tehát visszakerült az első fokra, és várták, hogy Zoltán örököse belépjen a helyére. Megkérem az olvasót, legyen egy kis türelemmel, mert én még ezen rágódom egy kicsit. Tehát, Zoltán örökösének be kellett lépni a perbe. Nekem ezzel az a problémám, hogy Zoltán örököse, vagyis Michel az apjától nem örökölt semmit (a vonásain kívül), mert Zoltánnak nem volt tulajdona, egyszerűen nem birtokolt semmit. Az ügy mégis megakadt, de nem azért, amit leírtam, hanem azért, mert még nem volt hagyatéki tárgyalás. Amíg nincs hagyatéki tárgyalás, addig nincs örökös se. Vagyis, az örökléshez ingatlantulajdon nem szükséges, lehet valaki úgy is örökös, hogy nem örököl semmit, de hagyatéki tárgyalás nélkül semmiképpen nem lehet valaki örökös, még akkor sem, ha az örökhagyónak volt ingatlana.

Hülyéskedek itt összevissza, de végül is Zoltán ezzel a stiklivel, nekem is alaposan betett. Hat év után megnyerek egy pert és kiderül, nem nyertem semmit, mert Zoltán közben meghalt. Ha a pert újratárgyalják kicsi az esélyem, hogy 10 éven belül megnyerem, miközben ott kuporogok majd Szent Péter lábainál. Na, jó!

2003-ban a kiutazgatás rutinszerűvé vált. Zoltán és Asa kisasszony átnyergeltek az eredeti parasztháztól 200-300 méterre lévő, sok száz éves, tetemes méretű gazdasági épületre, amit egy holland házaspár vett meg, és

szükségük volt egy egész évben ott tartózkodó gondnokra. A hatalmas házban ragyogóan berendezkedtek. A hollandok csak ritkán jöttek, és mindössze néhány napra. Az elrendezés főnyereménynek számított. Nemcsak azért, mert megszűnt a lakbérfizetés, de még pénz is állt a házhoz, mert Zoltánt megbízták mindenfajta munkálatok elvégzésével, például a teljes tetőrendszer felújításával. Ez utóbbi hónapokat vett igénybe, és mert nem tartozott Zoltán szakterületéhez (mellesleg semmi sem), csak intelligenciájának volt köszönhető és műszaki érzékének, hogy meg tudott birkózni a feladattal.

Így aztán érthető, hogy Zoltán szabályos időközönként kért valami szakkönyvet, mindig olyat, amivel éppen foglalkozott: faipari ismeretek, bútorgyártás, elektrotechnika stb. Munka közben jött rá arra, hogy középiskolás éveit alatt nem ártott volna egy kicsit jobban odafigyelni a matekra, meg a fizikára.

A holland tulajdonosok mellett szorgalmasan látogatta őket Lajos is, Csaba is. Katrina a nyári szabadságait Krumlovban töltötte. Egyszóval, Zoltán napjai egyre kellemesebben teltek. Asával nagy természetbarátokká léptek elő. Gombát, erdei gyümölcsöket szedtek, dzsemet készítettek, én meg hordtam a kaját, ami belefért. Asa kisasszony ugyanis művészlélek volt és szabadidejében főleg csak festegetett. Szabadideje pedig volt bőven, mert nem járt dolgozni, Zoltán főzött és ellátta a ház körüli munkákat. Én is ilyen hülye voltam, tőlem tanulta. A hozott ételt pedig, testvériesen elfelezték. Azaz, immáron két embert ettettem, és Zoltánnak két embert kellett eltartani egy „fizetésből”. Na, igen, Zoli pénzátutalási lelkesedése egyre hanyatlott, jól jött egy kis kiegészítés.

Nagyon furcsának találtam, hogy étkezéskor rituálisan mindent megfeleleztek. Úgy értem, egy adott ételt az egyik kétfelé vágta, a másik pedig választott a két fél közül. Ez a hülye játék ment egy pár hónapig, aztán Zoltán besokkolt és felrúgta az egészet. Mindenki annyit evett, amennyit akart, illetve amennyi jutott.

Aztán jött a 2004 és egyre kevesebb szó esett az egész „projektről”. Mindenki úgy tett, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy Zoltán Krumlovban él, asztalokat, székeket, lépcsőket készít (és kap értük némi pénzt – amikor nem verik át) és nagyokat álmodnak hozzá.

Egyszer már nem bírtam tovább, és megkérdeztem, hogy mit tud Asa az ügyről? – Nem sokat – jött a válasz. – De mégis, mit mondasz neki, hogy miért nem mész el vele Linzbe, miért nem mész haza látogatóba, ahelyett, hogy téged látogatnak? Erre Zoltán azt mondta, hogy „mondtam neki van egy zűrös adóügyem Magyarországon”. Ez nem volt túl meggyőző, de végül is ez az ő ügye, másszon belőle ki ő. Csak nekem vala-

hogy nem állt össze a kép. Az idő egyre csak ment, őt nyilván informálták a dolgok állásáról, de nekem egy szót se szólt. Időnként megjelent nálam vagy a rendőrség, vagy egy-egy roppant udvarias magánnyomozó és feltettek kérdéseket. Általában azt válaszoltam, hogy szerintem Zoltán él, de persze nem tudok róla semmit, mindössze a körülmények alakítják ki az álláspontomat. Ezzel persze nem mentek semmire, mert, hogy Zoltán él, azt ők is tudták, vagy legalábbis erősen sejtették. Mint ahogy minden épeszű ember sejtette, csak Jánosi tartott ki az álláspontja mellett, ami már szerfölött gyanús volt nekem. Mint évekkel később kiderült, nem alaptalanul.

Zoltánt láthatóan egyre hosszabb távra kezdett berendezkedni, amihez ahol tudtam, segítettem. Volt otthon egy felfújható gumicsónak, azt elvittem neki. A Krumlovot átszelő, gyorsodrású hegyi patakban nyáron százával eveztek le a turisták, hadd evezzenek ők is. Aztán télen Zoltán visszatért eredeti hobbijához, a hüllőtartáshoz. Akkor vittem neki egy tojáskeltető gépet, hadd szaporodjanak a hüllők. Katrina bevezette, hogy két heteket töltött Zoltánnál és kirekesztésem mellett már közös terveket szőttek. Leányom faipari gépkatalógusokat vitt magával, amiből arra következtettem, hogy valami közös vállalkozáson töri a fejét, ami minden bizonnyal valahol Svédországban működne. Erre az ötletre a holland papa inspirálta őket, aki szerint a Zoltán által gyártott egyedi székek és asztalok mesés áron lennének értékesíthetők Hollandiában. Mit is írt Katrina 2006 januárjában a volt árnyékfeleségemnek?

„A munkám az biztos, csak azért váltottam olyan sok helyett, mert sehol sem érzem jól magam és mindenhol volt egy genyó főnök. Ezen a mostani helyen nagyon szeretek lenni, és sikerült a régi emberek közül kipasszírozni azokat, akik nem illettek bele a csapatba. (Persze az *én elképzelésem* szerinti csapatba.)”

Bizony, bizony, Katrina a nagy szervező. Amikor meglátja valamiben a lehetőséget, azonnal elkezdi szervezkedni, és minden „régiből kipasszíroz”, aki nem illik be az általa elképzelt csapatba. A bútorgyártó csapatba, mint „régiből” semmiképpen nem illetem volna bele, mert lopott pénzből, hamis azonossággal egy olyan rendezett jogállamban, mint Svédország, nem lehet legális üzleti tevékenységet folytatni, és erre természetesen fel is hívtam a figyelmüket.

7. Beszéljünk a piszkos anyagiakról

Természetesen nem akarom játszani az álszentet, de nem kívánok átesni a ló másik oldalára sem. Ezenkívül macska se vagyok, aki kerülgeti a forró kását. A korábban leírt (és a még következő) tevékenységeim pénzbe, súlyos pénzbe kerültek, amire már rég nem lehet ráfogni, hogy szülői kötelesség, hiszen Zoltán ötlete harminchárom éves korában született.

Nem kívánok tanácsokba bocsátkozni, „Hogyan kövessünk el logikusan bűncselekményeket” címen, de azért azt mindenképpen marhaságnak tartom, hogy egy ilyen nagy kaliberű svindli nincs részleteiben kidolgozva, gyakran van szükség improvizálásra, és nincs megteremtve hozzá az anyagi bázis. Persze Zoltán talpraesett, intelligens és minden körülmények között feltalálja magát, de csodákat a Földön utoljára Jézus művelt, és az is 2000 éve történt, ha egyáltalán.

Biblia: János 2,1 – 12.

A csodálatos kenyérszaporítás – Keresztelő Szent János kivégzése után, Jézus tanítványaival a pusztába ment imádkozni. A nép azonban megtudta, hogy hol van, és hatalmas tömeg tódult utána. Jézusnak megesett a szíve a tömegen, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok.

Tanította őket és meggyógyította betegeiket. Estefelé a tanítványok figyelmeztették Jézust: Későre jár. Bocsásd el a népet, hogy ennivalót vehessenek maguknak. Jézus azonban másképp akarta. Adjatok ti nekik enni – felelte. Csak öt kenyérünk van, és két halunk – válaszolták a tanítványok. Sőt az egyik hozzátette: Ennyi embernek kétszáz dénár áru kenyér sem lenne elég. Jézus ekkor megparancsolta: Hozzátok ide az öt kenyeret és a két halat! A népet pedig telepítsétek le ötvenes-százas csoportokban.

Miután odavitték elé a kenyereket és a halakat, a nép pedig helyet foglalt, Jézus az égre nézett, imádkozott és megáldotta az ennivalót. Azután a kenyereket és a halakat a tanítványoknak adta, azok pedig kiosztották a nép között. Mindenki evett és jóllakott. A gyerekeken és az asszonyokon kívül a férfiak mintegy ötezen voltak. Evés után még tizenkét kosár maradékot is összeszedtek.

Aki nem tud kenyeret és halat szaporítani – és feltételezéseim szerint Zoltán nem tud –, az kénytelen pénzhez jutni, hogy megvegye magának. A fiamnak volt rá harminchárom éve, hogy megtanulja, sohase volt úgy, hogy valahogy ne lett volna. Azonban a „sohase volt úgy”-ban sohase volt benne egy negyedmilliárdos biztosítási csalás.

Hát igen! Minden alkalommal 15-20 000 forint értékű élelmiszert vittem magammal. A leszállított gépkocsiról már tettem említést, de nem részleteztem, hogy annak volt átíratási költsége, kötelező biztosítása, amit évente meg kellett újítani, zöldkártya-vizsgálata. Zoltán rendelt a kocsihoz alkatrészeket, például egy új benzintankot, hátsó ablakot, két új felnit, gumikkal, mert hátul dupla kerekeket akart a téli havas és sáros utak miatt, meg néhány apróságot. Majd minden alkalommal vittem magammal olyan szakkönyvet, nyelvtankönyvet, amit levélben kért; videókazettákat, amin Heti-hetes vagy Irigy Hónaljmirigy-felvételek voltak; újságok, folyóiratok kötegszámra; vagy olyan dolgok, amiket a nyelvismeret hiányában nem tudott megvenni, például kézmosó pasztát olajos kezekhez, vagy hézagmérő szerszámot, bélyegző-készítő készletet, fóliahegesztőt; és még ki tudja mennyi minden. Az meg már tényleg egy non plus ultra, hogy Asa részére én szállítottam Magyarországról a fogamzásgátló tablettákat. De ugye, Zoltán fiam pusztá seggel lépett le Görögországból és 6 évet töltött a cseheknél. A folyamatos életvitelre be kell rendezkedni. De, különleges helyzetéből adódóan életvitele ott drágább volt, mint idehaza lett volna, aminek nem voltak meg az anyagi feltételei. Például, egyszer csak bejelentette, hogy a régi jogosítványa lejárt, adjak át Lajosnak 30 rongyot, majd hoz neki egy újat.

Lényeg az, hogy ezek az apróságok szép lassan csúsztak a 2 millió felé. Oké, egy apa segíti a fiát minden körülmények között, még akkor is, ha törvénytelen a fia az érvényben lévő jogszabályok szerint egy bűnöző. De valahogy ez egy különleges eset volt, legalábbis én úgy éreztem. Ugyanis, Zoltán nem lötte le szerelemfáltésból a feleségét, nem gázolt valakit halálra, és nem kapták el pedofiliáért. Ilyen esetekben az elítélt, amikor kiszabadul, vagy a bujdosó, amikor tette elévül és előjön, szegény, mint a templom egere. Zoltán esetében azonban egy „gazdasági vállalkozásról” volt szó, aminek a sikeres lecsengése után csak úgy ömlött volna a zsozsó.

Szóval, fel kell tennem a kérdést, a projektum megvalósításának járulékos költségeit miért löcsölték rám? Miközben Cili fényűző életet élt, az a Cili, aki – ha minden jól megy – végül is megkapta volna a nagy halom stegót. Miért nem állta Cili ezeket az (előre nem látott?), és így nem várt kiadásokat? Vagy, miért nem jött ki Zoltán száján, hogy „Figyelj, Dedi, majd ha vége lesz ennek az egésznek, megadom, amit rám költöttél.” Tudom én, hogy nem sok esélye volt az ígéret betartásának, de legalább a szándékról

biztosíthatott volna. Még azzal a cinikus fogással se élt, hogy „Sose voltam olyan szegény, hogy bármit is meg nem ígértem volna”.

Nem, nem! Zoltán hozta a megszokott formáját (ugye emlékszünk a Zoltán-doktrínára? „Családon belül nem illik visszakérni a kölcsönt.”) Félidőben közölte velem – természetesen hotmailben –, hogy a régi (hamis) személyi igazolványa lejárt, tehát szüksége van egy újra, ami plasztikból lesz és 300 000 forintba kerül, de már meg van reá a pénze. Tehát, adjam át Lajosnak a 300 rongyot, és amikor legközelebb jövök, ő megadja nekem euróban. A bonyolítás megtörtént, én leadtam a 300 rongyot, Lajos pedig leszállította a plasztikigazolványt. A következő találkozásunkkor, jó két hónappal később, kiderült, hogy most csak 100 000-et tud adni, mert csak ennyi gyűlt össze, a többit majd később kapom meg. Na és mit válaszol erre egy apa? „Felejsd el Zoty, van neked itt elég bajod.”

Az igazság az volt, hogy nekem több volt a bajom, mint neki. 2005-ig Katrinát és Csongort még mindig én tartottam el (akkor jelentettem be neki, hogy most már harminchét évesen elkezdhetne hozzájárulni a fenntartási költségünkhöz) Zoltán is elég szépen vitte a pénzt, de a legbosszantóbb az volt, hogy a megnyert követelésem (ami kamatokkal együtt immáron 8 millió lett) nem érvényesíthettem, mert Zoltán „halála” miatt a pert visszadobták első fokra.

Ekkor fogtam magam és átmentem a Jánosiékhez egy kinyomtatott „ál-lásponttal”. Elmondhattam volna szavakkal is, ami kikíváncozott belőlem, de a leírt szöveget jobban szeretem. Később nincs vita, hogy mit is mondtam, mert arra mindenki – érdekeinek megfelelően – másképp emlékszik.

LEVELEM JÁNOSINAK

1997-ben polgári keresetett nyújtottam be a borosjenői házamhoz tartozó telekingatlan tárgyában. Ezt a pert első fokon 2002. 09. 04-én megnyertem, aminek következtében mára már 8 millió forintos követelésem lenne Elayne-nel szemben, de Zoltán halála miatt ez az ítélet semmis. Ebből az következik, hogy egyértelmű érdekem Zoltán csalásának a kiderülése, aminek van egy morális aspektusa. A 252 milliós projektnek én se kiötlője, se haszonélvezője, se kedvezményezettje nem vagyok, vagyok viszont nem várt kárvallottja. Következésképpen, mivel szükségem van rá, 8 millió forintot kérek tőletek kölcsön, megismétlem kölcsön, visszafizetési határidő nélkül, szabványos elismervény ellenében, amit a fentiekben vázolt peres eljárás befejezése után visszafizetek. Viszonzásképpen együttműködésemre továbbiakban is számíthatok, ami különben eddig kétmillió forintomat emésztett fel. Ezt nem érvként hoztam fel, mivel saját szuverén döntésem eredménye.

Ünnepélyesen beismerem, hogy a fogalmazás nagyon rafinált. Ki lehet belőle olvasni, hogy ez a ti közös üzletetek, amiről tudok, és nem kényszerülök feldobni, ha megkapom a kölcsönt. A nyomaték kedvéért letettem az asztalra egy fényképet, ahol Zoltán és én voltunk láthatóak Prágában, néhány évvel a vízbe fulladás után. Nem mondtam ki, csak gondoltam, évenként át meg akartad tudni, hogy tudom-e, most megtudhatod.

Jánosi Györgyöt a levél és a fénykép úgy érte, mint a villámcsapás. Ahogy Cili nem tudott kellően átélni egy férj hirtelen halálát. Úgy Gyuri se tudta átélni és megjátszani egy vő hirtelen „feltámadását” követő örömmámort. Oké, ne járjon örömtáncot, elvégre jó nagy szarra kellett rádöbennie: át lett verve, kompromittálta magát, lánya részese egy csalásnak, lánya bigámiában él stb. Meglepődni azonban illetett volna, de ez elmaradt. Ez alkalommal nem gondolkodott, hanem beugrott az elhárító tisztitanfolyamon belévert doktrína, és megszólalt: „Persze ez a 8 millió forint tulajdonképpen zsarolás, és ha meg is kapnád, három hónap múlva újra zsarolhatnál.”

Hoppá! Hibázni tetszett kedves Gyuri. Hogy lehet zsarolni azt, aki ártatlan és nincs vaj a fején? Nyilvánvalóan sehogy. Beigazolódott, amit mindig is sejtettem, hogy Jánosi buzgolkodása nem pusztá szülői odafigyelés. Mindegy a szavak elhangzottak, visszaszívni már nem lehetett, szótlantul farkasszemet néztünk egymással. Végül Gyuri szólalt meg: „Ezek szerint el kell fogadnom, hogy Zoltán él, és tovább már nem exponálhatom magam, mert az már bűnpártolás lenne.”

Nem akarok cinikus lenni, de nekem úgy tűnt, hogy a Jánosi szülők állandó versenyben vannak egymással, még a hülyeségben is. Miután Gyuri elszólta magát, a felesége se akart lemaradni, odafordult hozzám és szóról szóra a következőket mondta: „Cili az első perctől kezdve ellenezte, ebbe betegedett bele egy évvel korábban, emlékszel Gyuri?” Értem én, menteni akarta a lányát, csak hát....

Egy ilyen mondat után mindössze két dologra lehet következtetni, amelyek közül az egyik egészen biztos igaz. 1. Cili azt a tényt, hogy első perctől ellenezte, csak az elkövetés után árulta el az anyjának, és az anyja nem tett semmit, viszont végig asszisztálta, hogy a férje igen aktívan közreműködik, ami bűnrészessé teszi. 2. Ennél is rosszabb. Cili a tervet és annak ellenzését még a végrehajtás előtt feltárta az anyjának, aki nem tett kísérletet a kivitelezés megakadályozására.

Erre azt lehet válaszolni, hogy akkor mi van velem? Ezeket rám is el lehet mondani! Szó sincs róla. Én ugyan előre tudtam a tervről, de a végrehajtásnál nem segédkeztem, és az ügy sikerességéért egy lépést se tettem, nem vettem igénybe kapcsolatot, semmilyen módon nem exponáltam

magam. Én ugyan előre tudtam a tervről, de nekem nem olyan résztvevőt kellett (volna) lebeszélnem, aki az első perctől kezdve ellenezte, mert ha Zoltán ellenezte volna Cili tervét, én Zoltán mellé álltam volna, és sikeresen le tudtam volna őt beszélni, erről az oltári nagy marhaságról.

Aztán eljött a búcsú pillanata. Cili anyjától, Ilitől elbúcsúztam, Gyuri kikísért a kocsihoz, de Ili jött utána. A kaputól harminc méterre parkoltam, de mind a ketten ott maradtak addig, amíg be nem szálltam a kocsiba. Nyilvánvaló volt, hogy Ili nem merte Gyurit egyedül hagyni velem. Pár nappal később Gyuri e-mailben átküldte Cili állásfoglalását:

GYURI LEVELE

Tegnap beszélünk Cilivel. Képtelennek tartja a történetet. Ellenérveket is hozott fel nekünk. Ha mégis így lenne, akkor az megdöbbenti és semmi köze az egészhez.”

Az senkit nem zavart, hogy a bemutatott fényképekre nem lehet ellenérveket felhozni. Nem kellett sokáig várni, 2005. 12. 08-án megérkezett Zoltán hotmailje:

(IDÉZET A LEVÉLBŐL)

„Ha engem megkérdezel, előre megmondtam volna, hogy a Jánosiékből nem tudsz pénzt kiszedni.”

Nyilvánvaló, Zoltán közölni akarta velem, hogy máris tud az eseményről. Máskülönben, nem történt semmi változás. Tovább folyt a levelezés, a látogatás, Cili részéről a pénzvárás. A tényleges lebukás csak két év múlva következett be, és addig még sok minden történt.

8. A rendőrség

Legyünk őszinték, szerte a világon a rendőrségek is elsősorban állami hivatalok. A görög rendőrség papírtologatása után a papírok átkerültek Magyarországra, ahol folytatódott a papírok tologatása.

Bár nem lenne tisztességes, ha nem említeném meg, hogy a görögök egy percig se hittek abba, hogy Zoltán lába beleszorult a „kengyelbe”. A szörfdeszkákat ugyanis úgy tervezik, hogy ilyen baleset ne következhesen be. [Ha mégis ez történt volna, akkor a szörfdeszka gyártó céget be lehetett volna perelni kártérítés címén, ami Dr. Kurucznak eszébe se jutott – és ez nem semmi.] És mivel a görögök Zoltán életbiztosításáról nem tudtak, logikusabbnak azt tűnt, hogy Gaál Attila barátját a nyílt tengeren egyszerűen eltette láb alól. A görögök az első perctől kezdve gyilkosságra gyanakodtak, aminek viszont nem volt motivációja. Zoltán halálából Gaál Attila nem profitált, hacsak nem szerelemfélétsről van szó. A nők viszont esküdtek, hogy erről szó se lehetett.

A „vízbe fulladás” 2001-ben történt, a biztosítók feljelentése alapján a magyarországi nyomozás 2003-ban indul be. Ebből én annyit észleltem, hogy egy napon három nyomozó (két férfi és egy női parancsnokuk) kijöttek a házamba és feltettek három tucat kérdést. Ezek közül a legértelmesebb az volt, hogy a fiam milyen életvitelt folytatott? Volt-e neki kellő jövedelme a fényűző életmódhoz. Természetesen, nekem azonnal leesett a húszfilléres, azt szerették volna megtudni, hogy indokolt volt-e a 252 milliós biztosítás és volt-e a biztosítási díj fizetésének fedezete.

Most felejtsük el azt, hogy rengeteg ember él fényűző módon, és nincs meg hozzá a megfelelő jövedelem. Ez napjainkban egy népbetegség. Az égvilágon nem jelent semmit, hacsak azt nem, hogy előbb vagy utóbb pénzügyi válságba kerülnek, és összecsap fejük felett a hullám. Azt viszont nyomozás nélkül is ki lehet találni, hogy 252 milliós életbiztosítás Magyarországon egyetlen ember esetében se indokolt, mert akinél indokolt lehetne, azt nyolc darab fegyveres, szekrényméretű testőr kíséri minden lépésnél, és még így is szitává löhetik, lásd Fenyő Jánost.

Érdekes módon az feltűnt a rendőrségnek, hogy Zoltán anyja ausztrál, és így Zoltánnak kellene lenni ausztrál rokonainak. Nekik kézenfekvő

volt, hogy ott bujkálhat. Már csak azért is, mert Zoltán rendelkezett Ausztrál útlevéllal, amit visszahagyott Cilinél, de erről a rendőrség nem tudhatott. Cilinek ezt az útlevelet a megbeszélés értelmében le kellett volna adni a rendőrségnek, amivel Zoltán halálát tudta volna elfogadhatóbbá tenni. Végül is, ha él és bujkál, akkor egy ausztrál útlevél nagyon is kapóra jön. Hogy Cilinek mi célja volt ezzel, az kideríthetetlen. Minden esetre Cili ötlete, hogy az ausztrál útlevelet Zoltán ne vigye magával, kizárólag Cili érdekét képviselte. Neki nem volt hosszú távú érdeke, hogy Zoltán szabadon mozoghasson szerte a világban. Véleményem szerint, Cili úgy gondoltra, nem árt, ha Zoltán könnyen utolérhető, legalábbis a részéről.

A Magyarországról értesített ausztrál rendőrség meggyőződött róla, hogy Ausztráliában Antalffy Zoltán Rex nincs. Ezzel aztán a magyar rendőrség részéről a nyomozás be is fejeződött. Tudom, a telefonomat nem hallgathatják le, nem is értek volna el vele semmit. Tudom, az internetes levelezésemben se nézhetnek be bírósági végzés nélkül, de 2003-ban, ezzel se értek volna el semmit.

Azonban azt feltételezhették volna, hogy ha él, akkor valakivel tartania kell a kapcsolatot. Ebből kiindulva, megnézhatték volna két legjobb barátjának, feleségének, nővérének, anyjának, és az én útleveletem. Eszükbe se jutott, pedig érdekes dolgot találtak volna.

Például, az én útlevelemben 4 hónaponként be volt pecsételve, hogy egy istenháta mögötti osztrák–cseh határállomáson – amerre a madár is ritkán jár – átmászkálok. De ez nem minden. Ugyanezen az eldugott határállomáson Miltényi Csaba is rendszeresen átmászkál, sőt Kenéz Lajos is, de nem velem együtt, hanem tőlem teljesen függetlenül. Micsoda egybeesés! Mi az ördögnek megyünk fúrton-fúrt át Wulowitz-nél a csehekhez? Nehéz lehetett volna megmagyarázni!

Éppen ezért a magam részéről, az Éva és saját útleveletem a házon belül úgy eldugtam, hogy azt egy esetleges házkutatás során se találhassák meg. Természetesen, ilyesmire sose került sor, nyilvánvalóan azért, mert a rendőrség a munkáját precízen szabályozott szolgálati utasításnak megfelelően végzi.

A magyar rendőrség nem túlzottan motivált az eredményességben, ami meg is látszik a munkáján. A munkakör egyszerű ellátásán kívül más nem érdekli őket. Legyünk őszinték, nem is érdekkelheti őket. A rendszerváltás után kialakított fene nagy szabadságot elsősre a bűnözésre hajlók használták ki. 1990 táján a gazdasági visszaélésekkel kezdődött. A rendőrség nem volt rá felkészülve. Például a bizományba átvett árut eladták, de a pénzzel nem számoltak el. Ez egyértelmű lopás, mert vagy ki kell fizetni, vagy az

árut vissza kell adni. A bizományba leadott áru, vagy ellenértéke a tulajdonosé, nem pedig az értékesítőé. Természetesen voltak ennél cifrább ügyek is. Csakhogy a gazdasági bűntények olyan nagy volumennel jelentek meg, hogy azokkal a rendőrség, igen jelentős létszámemelés nélkül, nem birkózhatott meg, és ez mind a mai napig fennáll.

A halálbüntetést ellenzők legfőbb érve, hogy az elrettentést nem a büntetés szigora, hanem a megúszhatóság minimálisra csökkentése biztosítja. Egyetértek! Viszont, ha a hétvégi házamat feltörik, és a feljelentésemre 30 nap után kapok egy nyomozást lezáró végzést, miközben egyetlen perc nyomozást se végeztek, akkor a lebukási esély 0%. Magyarul lehetetlen lebukni. Akkor pedig mi tartja vissza az elkövetés kitervezőjét? Semmi! Megoldás? Akinek van pénze az testőröket fogad, vagy magánnyomozókat bíz meg. Aki szegény az első alkalommal elmegy a rendőrségre, bejelentést tesz, majd 30 nap múlva kap egy értesítést, hogy az ügyet lezárták. Többé nem megy el a rendőrségre. Ily módon bűntények százezer számra még a statisztikákba se kerülnek be. A lakosság pedig azt tapasztalja, hogy a közbiztonság fokozatosan romlik, és akik tehetnének valamit ellene, azok nem tesznek semmit.

Kicsit messzire kalandoztam el, de kikívánczik belőlem. Napjainkban már tanárokat köpnek le, és vernek meg iskolaköteles suhancok. Ez már tényleg egyértelmű figyelmeztetés lenne, de aktív elhárítás helyett a tanárokat kiáltják ki alkalmatlanoknak és a televíziós felvételeken az elkövetőket gondosan kitakarják, nehogy láthatóvá válják, hogy az elkövető cigány.

Végeredményben, oda akarok kilyukadni, hogy a bűnözésért (és annak növekedéséért) nemcsak a bűnözők okolhatók, hanem a bűnüldözők magatartása és a jogszabályalkotók bűnös hanyagsága is, és apró betűkkel, igen nagy tisztelettel, hadd jelöljem meg a bíróságokat is, akik sokszor nevetéses ítéleteikkel csak olajt öntenek a garázda bűnözés tüzére.

9. Kronológia II.

A tervek szerint Cilinek le kellett volna adni Zoltán ausztrál útlevelét – ahogy ez az előző fejezet végén írtam –, és ausztrál születési anyakönyvi kivonatát, hiszen halál esetén ezek leadása nemzetközi szokás, meg különben is bizonyítja a halál ténszerűségét. Elvégre egy halottnak nincs szükség útlevélre. Cili azonban nemcsak nem adta le Zoltán útlevelét és ausztrál anyakönyvi kivonatát, de ezt a tényt Zoltán előtt titokban tartotta egészen Zoltán letartóztatásáig (miközben Zoltán feje éveken át azon főtt, hogyan tudhatna másik útlevelet szerezni).

Ez önmagában egy nagyon komoly figyelmeztető jel arra nézve, hogy Cili, ellentétben Zoltán elképzelésével és nagyon is egybehangzóan az én véleményemmel, nem játszik tisztességesen.

Amikor ezt megtudtam, akkor vált számomra világossá, miért avatott Zoltán engem be a dologba. Nem kellett neki tanács, hiszen már akkor mindent eldöntött. Biztonsági szelepnek szánt, vagy végső elbúcsúzásnak, attól függően mi jön be. Hiszen a tervek szerint, néhány hónapon belül, rengeteg pénz birtokában, valahol le kellett volna telepedni a világban. Illetve, ha ez nem jön be, akkor kell valaki, akitől segítséget lehet kérni. A sors úgy hozta, nem is hozhatta másképp, hogy az utóbbi jött be, miért?

Zoltánnak fogalma se volt arról, hogy egy ilyen szintű projekt tervezésénél azt is be kell számítani, hogy közbe jön valami előre nem látható akadály. Erre szokták kialakítani a „B tervet”, ami automatikusan az A terv helyébe lép. Az A terv nem jött be, eltelt a fél év, és mivel nem volt B terv, ezért helyette improvizálni kellett. Végeredményben hat év improvizálás következett. Lássunk egy ilyen esetet!

A 8 millió forintos látogatásom után, Jánosiné az otthagytott írásomba belefirkált, ellátta mindenféle megjegyzéssel, majd átadta a lányának. Cili ezt a papírt elküldte Zoltánnak, aki erre – mint már említettem – írt egy gúnyos levelet, aminek lényege, hogy Jánosiéktól pénzt szerezni egy reménytelen

vállalkozás. Csakhogy, innentől kezdve Cilinek figyelembe kellett venni, hogy én mindent tudok (pont ez volt a célom), nem tartotta lehetetlennek Zoltán esetleges megingását. Nyilván volt egy-két kedves szavuk egymáshoz, mármint Zoltán nekem miért mondta el az ügyet, de végül is Cili bevezelt, hiszen Zoltán kezében volt az én papírom, rajta anyjának a kézírásával, ami bizonyíték lehet arra, hogy bizony-bizony az apján keresztül nekem küldött állítás, hogy ő semmiről se tud, ezen bizonyíték miatt nem tartható, és ha Zoltán kiugrik, viszi őket magával.

Cili tehát megpróbálta ezt a kompromittáló papírt visszaszerezni. Ha lett volna neki esze, akkor feldobja az egész ügyet, és biztosítja önmagának a büntetlenséget (igaz, egyetlen forint se ütötte volna a markát). E helyett megkötötték az alkut Zoltánnal, a papírért cserébe visszaadja az anyakönyvi kivonatot, aminek segítségével Zoltán (elméletileg, de természetesen nem gyakorlatilag) tud kérni egy új ausztrál útlevelet. Közben fogalma se volt arról, hogy az útlevele Cili birtokában van.

Hogy is van ez? Felvállalok egy olyan stiklit, amiért akár 8 évet is kaphatok, de a részemre kialakított 50% átadása egy olyan nő kezében van, aki saját véleményem szerint nem riad vissza attól se, hogy megölje a gyermekem. Különböző ez a társtettes menet közben olyan megbízhatatlanságról tanúskodik, mint az igazolványaim visszatartása szögesen ellentétben a megbeszélésekkel. Aztán alkudozik, hogy ezt odaadom, ha te azt visszaadod, de nem árulja el, hogy az ausztrál útlevél még mindig a birtokában van. Vajon miért? Műgyűjtő lenne a drága? Esetleg szüvenir, hogy mindig rám gondoljon, ahányszor a kezébe akad az útvelem? Netán tán, azt akarja megakadályozni, hogy szabadon mozoghassak? De hát miért? Ő kapja meg a pénzt nem én. Nem tudok meglépni a pénzzel, akkor pedig miért ne utazgathassak, ahová csak akarok? Sőt utazzak minél messzebbre, annál biztosabb, hogy nem kapnak el. Vagy esetleg mégis az a jobb, ha egy helyhez vagyok kötve, ahol bármikor megtalálhat, vagy mást utánam küldhet? Hát persze, a markában akar tartani, ki tudja, mit lesz kénytelen tenni velem.

Érdekes módon a fenti gondolatok nem Zoltánnak jutottak az eszébe, hanem nekem. Zoltán végig abban ringatta magát, hogy (volt?) feleségét ismeri, és csak a fene tudja miért, de megbízott benne. Ez leginkább abból az alább ismertetett levélből tűnik ki, amit 2005 december 8-án küldött nekem.

Hát az idilli karácsonyok maminál nem tartottak sokáig, persze várható volt, hogy előbb vagy utóbb kiborul a bili²¹.

Cilivel kapcsolatban tévedsz. Nem írta le az Antalffyakat, csak azt a részét, amelyiket nem tud kezelni, vagy megítélése szerint hátrányosabb, mint hasznos Bibi részére²². Amúgy megkeresésemre kaptam tőle egy tíz oldalas, mindenre kiterjedő helyzetbeszámolót, stb. (Ha engem megkérdezel előre megmondtam volna, hogy a Jánosiékból nem tudsz pénzt kiszedni....) Ez egy hosszú téma és nem akarom begépelni a részleteket. A lényeg, hogy valamikor a közeljövőben (néhány hónap) valószínűleg leülünk mindahányan egy újraegyeztetés végett. Ha van valami jó ötleted, vagy elképzelésed, írd meg légy szíves. Ölelek mindenkit.

Aztán 2006 tavaszán rendeztek egy összejövetel Krumlovban, ahol „minden érdekelt fél” jelen volt. Az „értekezleten” azt vitatták meg, hogyan tovább? Legalábbis Zoltán erről értesített, de nem részletezte a dolgokat. Nem mondta meg, hogy Cili ott volt-e vagy sem, és azt se mondta meg, hogy milyen döntés született.

Az elején csak az képezte közöttünk vita tárgyát, hogy a biztosítási csalás kivitelezhető-e vagy sem, és mennyi ideig fog elhúzódni. Mondjuk az elhúzódásban nekem lett igazam. A kivitelezhetőségben is, de az csak jóval később derült ki. 2006-tól pedig arról vitáztunk, hogy életveszélyben van-e, vagy sem. Szerintem, egészen a lebukásig életveszélyben volt. Ha a biztosítók fizettek volna, akkor meg pláne. Most már, természetesen nincs.

De ha jól belegondolunk itt valami nem stimmel. Zoltán nem hülye, de én se. Ha tehát valami nem stimmel, akkor az csak úgy lehetséges, hogy Zoltán tud valamit, amit én nem tudok. Rá kell tehát döbbernem, hogy Zoltán, bár tanácsokat kér tőlem, valójában jó néhány dolgot nem mond el. Tehát nem láthatok tisztán, nem is akarja, hogy tisztán lássak. Vajon mi lehet az?

Bár Zoltán nekem azt mondta, hogy Cilinek fogalma sincs hol van, és azt beszélték meg, hogy a biztonság kedvéért semmiféle kapcsolatot se tartanak egymással, valójában aktív Hotmail váltás folyt közöttük. Ráadásul a

²¹ Elayne tüntetően nagy méretű közös karácsony estét rendezett, aminek az volt a lényege, hogy mindenkit összeverbuvált, kivélve engem, demonstrálva ezzel az elszigeteltségemet.

²² Cili néhány hete írt egy 8 oldalas levelet Thomas feleségének, Anitának, amiben alaposan megmondta a véleményét a rongyrazással kapcsolatban. A levél néhány érdemben idevágó részét a fejezet végén ismertetem.

kapott leveleket Zoltán ki is printelte, amiket azután a cseh rendőrség szép szorgalmasan össze is szedett, és átküldött a magyar kollegáknak.

Ez az aktív levélváltás lett volna a biztosíték Zoltán részére, hogy megkapja a részét? Feltételezése szerint nem. A közös gyermekkorban átélt traumák nagyon szoros kapcsolatot alakított ki közöttük. Amikor a kifizetés jóval tovább húzódott, mint előre tervezték, Cili megtudakolta, hogy most hogyan is lesz további sorsuk?

Zoltán közölte vele, hogy útjaik elváltak és az életüket egymás nélkül kell folytatniuk. Cili csak ez után állt össze leendő új férjével, és ezt követve szülte gyermekeit. Zoltán tehát jogosan érezte úgy, hogy bár egymástól külön fogják leélni további életüket, a korábban kialakult vagány becsület összetartja őket.

Tiszteletreméltó gondolatmenet, de egy kissé naiv. Zoltán még nem tudta, hogy az idő vasfoga mindent kikezd, még a vagánybecsületet is. Neki azt a kérdést kellett volna feltenni magának: lehet-e úgy élni, hogy az ember 40 éven keresztül minden nap úgy ébred fel, „jaj csak Zoltán elő ne kerüljön, mert ha börtönbe nem is kerülök (elévülés) az 500 milliót kamatokkal együtt vissza kell fizetnem.

KIVONAT CILI LEVELÉBŐL, AMIT ANITÁNAK KÜLDÖTT

Érdekes megfigyelés, ahogy örültök a másik kárának, vagy sikertelenségének. Tisztán emlékszem például arra a karácsonyra, amikor a Sis anynyira szarul állt, hogy nem volt kocsija, – amikor ezt megelőzőleg az apja rágyújtotta a házat²³ – és egyetlen lehetősége az volt, hogy Pilisborosjenőről ne BKV-val kelljen jönnie a Csongival, hogy kölcsön kért egy lószállító kocsit. A Töm ott állt az ablakban a Mamcsónál, és nézett kifelé. Amikor meglátta, hogy a Sis begördül a Mechwart-ra a lószállítóval, elkezdett csillogó szemekkel kuncogni. (Én nem tudtam miért nevet, és rámosolyogtam). Erre ő odaintett az ablakhoz, és kibökött az ujjával az utcára. – „Nézd, Cili, a Sis lószállítóval érkezik!” – mondta és tovább nevetgélt, várva, hogy én is csatlakozzak. Teljesen megdöbbenem. Kommentár nélkül sarkon fordultam, és átmentem a szoba másik végébe – szórakozzon ő egyedül ezen a mulatságos elemen, hogy a testvére nincstelen, akármilyen okból is vált azzá. Ilyen és hasonló storykból tucatjával tudnék feleleveníteni, például amikor jó pár évvel ezelőtt álltunk a Mamcsóval a konyhában fényes nappal

²³ Ez természetesen nem igaz, de Szisz menekülni akart a felelősség alól és a hátam mögött mindenkinek ezt a verziót adta elő.

a Zoty, a Tom, a Mamcsó és én, és akkor befutott Sis. Mit csináltak a jövő héten? – kérdésre – a Tórnak azt válaszolta, hogy „Kiugrunk New Yorkba megünnepelni az Anita születését.” Majd a Sishez fordult, és megkérdezte: - „Nem jöttök?” Lazának tettett természetességgel, mintha mi mid, kezdve a mamcsót, mi, és főleg a Sis – vastag milliomosok volnánk, és jó dolgunkban semmi egyéb nem szórakoznánk – carpe diem! ... Rengeteg alkalom volt rá, hogy megmutassatok, mennyire komolyan gondoltátok a családot. Én például meg voltam lepve, amikor Sista a Tórnak egyetlen forinttal sem segítette, amikor leégett – SZÓ SZERINT – mindegy! Bár gondolom volna pénze rá a mellényzsebében, ha kitoráskodik egy kicsit.

Ugyanígy, ahogy a Tórnak bevonta a Zoltánt az Amtelbe – azt hiszem, ennek te csak azt a verzióját ismered, amit a Tórnak talált-, nem volt benne köszönet. Én erről nem írok neked semmit, mert akármit írok, nem fogod akarni elhinni. A Tórnak minden esetre azt üzenem, hogy profin volt sunyi, és okos egyben, ahogy kicsinálta a testvérét 5 és fél hónap alatt.

A Kis herceg: Felelős vagyok a rózsámért, ismételte, hogy jól az emlékezetébe vesse.... Valószínűleg a Mamcsó nem ismételte ezt túl sokat – hogy jól az emlékezetébe vesse – hogy felelős volna azért, amit „megszelídített”. Soha, senkitől nem hallottam semmi pozitívumot, hogy a Mamcsó mennyit törődött volna a gyerekeivel, mennyi időt „vesztegetett” rájuk.

Valószínűleg nem úgy történt, hogy bement a Mamcsó a konyhába bekapni valamit és...látja ám, ott ül egy gólya az ablakban, és kopogtat a csőrével. KOPP-KOPP! Na, ez egy gólya – gondolja a Mamcsó, - milyen érdekes, és pont az én ablakomban, csak kinyitom, megkérdezem, mit akar!

Itt a te hülye gyereked, Mamcsó – mondja a gólya, úgy hívják, hogy Sis – és a kezébe ad egy batyut, benne egy óbégató csecsemővel. Akármit is csinál, ez tök hülye lesz. Ha állást talál neki, kirúgatja magát, normális párkapcsolatra képtelen lesz, és 13 évesen már nem fog iskolába járni, hanem egy lovardába fog járni Dunaharasztra. Na Astalavista, baby! – és ezzel sarkon fordul, és szárnyakat bont délnek.

És így tovább....Kopogtatnak az ablakon....KOPP-KOPP! – Nini, itt egy gólya! Mondja a Mamcsó, kinyitom má’, megnézem, mit akar! – Itt a te zseni gyereked, Mamcsó! Úgy hívják Tórnak! Milliomos lesz, már kisgyerekkorában irigy lesz, mint az állat, 20 matricából nem fog adni senkinek egyet sem, és a biciklijét se fogja odaadni a testvérenek.

Na buenos notches! Ezzel megvolnánk. – mondja a gólya, megigazítja a micisapkáját, sarkon fordul, és szárnyakat bont délnek.

Szerencsétlen Mamcsó csak úgy kapja a „kész” gyerekeket, ZÉRÓ felelősség – hisz mindegyik olyan – amilyen, a sorson nem lehet változtatni, nem kell a gyerekeknek angol, észre se vesszük, ha hónapokig nem jár iskolába, hogy 20 évesen még ágyba vizek, csak nehogy kelljen tenni valamit. Őneki nincsen semmihez semmi köze, semmiről nem tehet semmit, semmiben sincs felelőssége. Végül is Csak a gyerekei anyja. Mellékes körülmény.

Veletek ellentétben én sajnós azt gondolom, hogy a Mamcsó igenis elhanyagolta a gyerekeit, nem gondolt a jövőjükre, és nem próbálta kellő módszerekkel és kellő intenzitással befolyásolni az életüket akkor, amikor a kezében volt az irányítás.

Az évszázad biztosítási csalásának Cili nem kifejezetten pozitív hőse, és kapcsolatunkat nehezen nevezhetnénk barátinak. Levél részlete pontosan ezért figyelemreméltó. Ha ő, aki lassan már 15 éve a „családhoz” tartozik, ilyen vaskos kritikákkal illeti sógorát és anyósát, akkor az általam hosszasan ecsetelt analízis nagy valószínűséggel megállja a helyét.

10. A skalpvadász közbelép

Kit neveznek skalpvadásznak? Skalpvadász az, aki felkutat olyan bűnözőket, akiknek jutalom van kitűzve a fejükre. Vagy olyan személyeket, akik szándékosan tűnnek el egy megunt házasságból, vagy bármilyen okból kifolyólag, és a hoppon maradt társ elég gazdag ahhoz, hogy megfizessen egy skalpvadászt.

Nem szoktunk még hozzá, de Magyarországon is vannak már igazi skalpvadászok. Legjobb ismereteim szerint Doszpot Péternek például egy egész cége is van skalpvadász profillal. A legmenőbb skalpvadászok viszont magányos farkasok, beszélnek néhány nyelvet, értenek az elektronikához, jól bánnak a fényképezőgéppel és top berendezésük van, összeköttetések kitűnőek itt is, ott is, de ami a legfontosabb, az átlagosnál jóval magasabb az intelligenciájuk. Lásd még a 13. fejezetet.

Amikor dr. Kurucz türelme 2003 őszén elfogyott és kapcsolatait igénybe véve a média elkezdett foglalkozni a szegény özvegygel és a kegyetlen, zsugori és szerződésszegő biztosítókkal, elkövetett egy hatalmas hibát. Megnevezte a biztosítási összeget, azaz a 252 000 000 forintot, ami már akkor se 252 millió volt, hanem a kamatok miatt körülbelül 350 millió, és az összeg hónapról hónapra növekedett. Dr. Kurucz egy kegyetlenül jó, és piszkosul rámenős ügyvéd, de csapnivaló pszichológus. A 252 milliós díj közlése társadalmi nyomásgyakorlásra se jó, mert ki az Isten fog sajnálni egy olyan nőt, aki 252 milliót követel. A média röhögve működött közre, mert szenzációnak kitűnő volt, de szimpátiakeltésre nem. Viszont sikerült vele felkelteni bizonyos emberek figyelmét, ami végül a bukáshoz vezetett.

Elképzelésem szerint skalpvadász János „ez igen” felkiáltással megnyalta a szája szélét, ez már döfi, erre érdemes rátépni.

Skalpvadász János azzal kezdte, hogy felkutatta Cili, majd Zoltán hátterét. Hogyan ismerkedtek meg, kik a szülők, kik a barátok, kikkel tartottak kapcsolatot. Több tucat emberrel futott „véletlenül” össze és csak úgy mellékesen rákérdezett erre-arra. A nyomozás egyre könnyebb lett, mert, ahogy gyűltek az anyagok, úgy tűnt egyre közelebb állónak az érdeklődés

tárgyát képező személyhez. „Te hallottál arról, hogy Zoli aranyport csempészett haza egy kivájt afrikai szoborban?” Ilyen esetben két lehetőség volt, az illető vagy hallott róla, vagy nem. Viszont az a kép mindenképpen kialakult benne, hogy Skalpvadász János jól ismeri Zoltánt. A feltett kérdésre pedig különféle válaszok adódtak.

Például:

- ♦ Erről nem hallottam, de arról igen, amikor a teknősökkel lebukott.
- ♦ Persze, de nem ez volt a legnagyobb dobása. Persányi 3 millió után fut, és nem tud tenni ellene semmit.
- ♦ Hát, ha már a legnagyobb dobásáról beszélünk, akkor ez az utolsó az igazi.
- ♦ Mire gondolsz? A vízbe fulladásra?
- ♦ Hát persze. Miért, te elhiszed a sztorit.
- ♦ Frászt, csak arra vagyok kíváncsi Cili megkapja-e a manit.

De teljesítőkészsége ezzel koránt se merült ki. Ha valakiről volt adat a nemzetbiztonságiaknál, cégbíróságon, rendőrségen stb. akkor azok az adatok bekerültek Skalpvadász János dossziéjába. Hónapokat dolgozott az anyagon. Tudta, hogy Jánosinak mekkora az érdekeltsége a Piszkei Papírgyárban, ki a görög mentora, kikkel tart kapcsolatot, kik vannak neki lekötelezve, és a maffia kapcsolatok felvételéhez mindössze 1 centiméterre áll. Azt is tudta, hogy a Jánosiék komoly mértékben pénzelik a lányukat és azt is, hogy Jánosi tudja a valóságot.

Természetesen azt is tudta, mit csinál Zoltán anyja, kikkel tart kapcsolatot. Tudott a testvérekről is mindent, megtudta, kik voltak Zoltán barátai és mit csinálnak. Szóval tényleg mindent tudott, de Zoltán hollétéről még nem tudott semmit. Amikor aztán mindent feltérképezett, akkor azt próbálta kisakkozni, kikkel tarthatja Zoltán a kapcsolatot, mert, hogy valakivel tartja, az biztos. A rostán én is fennakadtam. Az e-mail címem megtudása nem volt nehéz, sőt a legkönnyebb dolog volt a világon. Ezután nem volt más dolga, mint a rendszergazdám szervereinél dolgozók közül valakit lefizetni, hogy printelje ki a hotmail forgalmamat, és NYERT.

Azon természetesen nem csodálkozott el, hogy én egyetlenegy személlyel levelezek csak és egymást a levelekben nem szólítjuk meg. Semmi „Drága kisfiam”, „Zoltánkám”, vagy hasonló. Rögtön a szöveg. Az se tűnt fel neki, hogy a levélváltás mindig hétfőn és csütörtökön van, hiszen így volt természetes. Azt viszont nagyra értékelte, hogy a levelek a Cseh Köztársaságból jöttek. Egyetlen baj csak az volt, hogy az egy elég nagy ország, rengeteg településsel, és a levelek szövegéből a lokalitást nem lehetett kitotózni. De Skalpvadász János türelmes volt, nála a türelem szakmai ár-

talomnak számított. Fizetett, és minden héten szorgalmasan elolvasta a leveleket. A végén már azt is tudta, mikor fíngottunk, de hogy Zoltán hol van, azt nem.

Aztán egy szép napon beütött a szerencse. A közel 10 éves Ticóval már nem mertem elindulni egy 1200 kilométeres útra, visszatértem a vonathoz. Először 2006 nyarán mentem megint vonattal. Az már korábban kialakult, hogy lehetőleg akkor mentem vagy mentünk, amikor Asa hazament Svédországba meglátogatni a szüleit, mert Éva nem beszél angolul az Asa pedig magyarul. Ezért aztán a négyes társalgás nehézkes volt és unalmas, vagy valaki mindig megsértődött. Ha pedig hárman voltunk, akkor angolul kellett beszélnem a saját fiamhoz is, ami groteszk volt, és nem voltam hozzászokva. Arról nem beszélve, hogy Asával nemigen volt közös témám, az örökös udvariaskodást pedig utálok. Sőt be kell vallanom, ahogy öregszem, egyre jobban irritál az angol társalgás. Hol vannak már azok a régi, szép idők, amikor néha álmodni is angolul álmodtam!

Az utazásnak meg volt a maga logikus logisztikája. Asa repülővel ment Svédországba, repülő pedig Prágából szállt fel, én meg Prágába érkeztem vonattal. Zoltán tehát Asát reggel felvitte Prágába, várt egy órát, én meg érkeztem és visszamentünk együtt Krumlovba. Ez a levelezésünkben így szerepelt: „Asa vasárnap utazik. Gyere a szokásos vonattal, mert Asát fel kell vinnem a fővárosba.”

Skalpvadász János a térdére csapott. Ez az! Zoltán vasárnap Prágában találkozok az apjával, mert ugye a Cseh Köztársaság fővárosa mi más lenne, mint Prága.

Skalpvadász János tehát szombaton gépkocsival elutazott Prágába, hogy másnap lesbe állhasson. Fényképpel rólam is Zoltánról is bőségesen rendelkezett, sőt nálam személyesen is járt, és jó volt az emlékezőképessége is. Semmi más dolga nem volt, mint diszkrét távolságból követni minket, hogy felvezessük a Cesky Krumlovtól nyolc kilométerre lévő Novosedly határában lévő „Muletin” nevű majorhoz. Itt készített néhány felvételt a házról, és mint aki jól végezte dolgát, hazament. Neki elég volt tudni, hogy Zoltán hol tartózkodik. Zoltánról, vagy kettőnkéről fényképet készíteni felesleges rizikó lett volna, mert a Muletin környékén, több száz méteres körzetben egy lélek sincs, és akkor nem beszéltünk a veszélyről, hogy én is felismerhetem őt.

Ezt követve elment a biztosítók „vezérhajójához”, amelyik összefogta az összes többi, hogy ne kelljen az ügyeiket külön-külön kezelni. Bejelentette magát a vezérigazgatóhoz és megtette az ajánlatát. És most itt lenne vége a mesének, ha ezen a földön minden úgy működne, ahogy kellene, de nem úgy működik. A vezérigazgató történetesen egy öreg róka volt, aki min-

den dörgést ismert. Pontosan tudta, hogy Skalpvadász János az adatokhoz nem legális úton jut. Ez ugyan őt nem zavarta túlzott mértékben, de nem akart belekeveredni az ügybe, mert mit lehet tudni. Neki megvolt az évi 100 milliója, a cégének a 6 milliárd tiszta évi nyeresége, neki jó volt minden úgy, ahogy volt.

Van ilyen, gondolta Skalpvadász János. Ebben a szakmában az ember néha nagyot kaszál, néha meg hónapokon át hiába dolgozik. A nyomozás ad akta, bekerült az íróasztalfiókba. Csakhogy ez a szuperintelligens Skalpvadász János se tud mindent, például nem tudta, hogy az életben van olyan intézmény, amit szerencsének hívnak. 2007 elején vezérigazgató-csere történt a cégnél. Az új seprűk pedig rendszerint jól sepernek. Az új vezérnek nincs kedve leperkálni 120 milliót, viszont iszonyúan fűlik a foga egy csaló elkapására. Eljött Skalpvadász János napja. Csak arra volt gondja, hogy felsrófolja saját árát. Viszont új keletű bizonyítékot kellett produkálni. Egyetlen címmel, ad hoc, nem állhatott elő.

Várt egy kicsit, hogy a 2006-os eset megismétlődjön. Idő volt bőségesen. A határidő november 14., előtte volt még az egész nyár. Aztán megint elkapott egy dátumot: 2007. 04. 17., pontosan megismétlődött a múlt évi forgatókönyv. Az adott napon felment Prágába és kiment a repülőtérre. A kocsiban ülő Zoltánt és Asát lefényképezte a forgatagban. Ez alkalommal a Muletinbe nem kellett eljönnie. Tépett haza, és a megbízónak letett az asztalára egy fényképekkel alátámasztott, sokoldalú jelentést és feltehetően bezsebelte érte a munkadíjat.

II. Jogi események

Annak ellenére, hogy Zoltánnal majd' hat éven keresztül állandó kapcsolatban voltam, az ügy menetéről jóformán semmit se tudtam, legfeljebb sejtettem. Ennek a fiam filozófiája volt az oka, mert szerinte minél kevesebbet tudnak, akik tudják az igazságot, annál kisebb a kockázat. Ebbe az elméletben sok az igazság, de bele is lehet kötni. Az én esetemben a részletek nem ismerete, vagy az ügy pillanatnyi állásának a nem ismerése elképzeléseim szerint nem hoz semmi előnyt, de adott esetben hátrányos lehet, ha meglepetésszerűen egy kényes helyzetbe kerülök, mint például egy házkutatás vagy rajtaütésszerű kihallgatás. Arról nem beszélve, ha valamelyik társa Zoltán ellen fordul – ami egy ilyen elhúzódo stiklinél nem kizárt – akkor ismereteim hiányában nem tudok helyes következtetésre jutni, és esetleg óvintézkedést foganatosítani. Oké, ez így nagy általánosságban nem jelent semmit, akkor konkretizálom.

Tegyük fel, tudomásomra jut, hogy Zoltán ausztrál útlevelét Cili nem adta le a magyar hatóságoknak.

Közbeszúrom, hogy a nemzetközi jog szerint az ausztrál útlevél az ausztrál állam tulajdona, a magyar hatóságoknak (ez esetben a rendőrségnek) egy jegyzőkönyvi rögzítés után, magát az útlevelet át kell adni az ausztrál követségnek.

Mivel Zoltán velem nem közölte, hogy a kettőjük között fennálló megállapodás szerint az útlevelet le kellett volna adni, nem ugrik be, hogy Cili megszegi a megállapodást. Ha Cili megszegi a megállapodás egyik pontját és azt nem jelenti be Zoltánnak, akkor az egyértelmű bizonyíték arra, hogy külön utakon jár. Ha Cili külön utakon jár, akkor annak beláthatatlan következményei is lehetnek, ami ellen ellenlépést kell tenni. Hogy mi jár a fejében? Hadd idézzek egy kínai közmondást, amit a Gyilkossági Csoporttól hallottam:

„Mikor marad titokban az a tény, amiről három ember is tud? Akkor, ha a három közül kettő halott.”

Amikor Jánositól 8 millió forintos kölcsönt kértem (és nem kaptam), akkor a Zoltán életben levőségét bizonyító fénykép asztalra tételének kisebbik oka volt a kölcsönkérés nyomatételése, jóval nagyobb oka volt a figyelemfelkeltés, hogy Zoltán „vízbe fulladása” után élt, olyan bizonyítékaim vannak, amiket hirtelen eltűnése esetén be tudok mutatni, és bizonyítani tudom, hogy egy Boros László néven nyilvántartott, ismeretlen krumlovi hulla, valójában Antalffy Zoltán Rex. Hogy kinek állt érdekében Antalffy megölése, azt majd a rendőrség kideríti.

A fenti bevezető után nézzük a jogi eseményeket!

- ♦ Zoltán a „vízbe fullad”. A balesetet a feleség jelenti a rendőrségnek.
- ♦ Azonnal hatalmas apparátussal keresni kezdik a vízbe fulladt férfit. Nem találják.
- ♦ Gaál Attila tanúvallomása szerint még látta az élettelen testet, de nem tudta megfogni, egy áramlat elvitte.
- ♦ A görög rendőrség nyomoz, felmerül a gyilkosság gyanúja is.
- ♦ Lezárják az ügye azzal, hogy Antalffy Zoltán Rex eltűnt.
- ♦ Az ügy átkerül a görög ügyészséghez.
- ♦ Egy évvel később az ügy átkerül a magyar hatóságokhoz.
- ♦ „Valakinek” a közbenjárására a II. és III. ker. bíróság hihetetlen gyorsan, 2003. 01. 03-án jogerősen holtta nyilvánítja Zoltánt, annak ellenére, hogy holtest nem volt.
- ♦ Az „özvegy” ügyvédet fogad, pont azt a dr. Kuruczot, akit ő (állítólag) még életében nem látott, sose hallott róla, viszont a „halott” férjének régi jó ismerőse, és kéri a pénz kifizetését.
- ♦ A biztosítók rájönnek, hogy összesen hat biztosítóval kötöttek életbiztosítást, ezért és más gyanús okok miatt, fizetés helyett feljelentést tesznek biztosítási csalás alapos gyanúja címen.
- ♦ A BRFK 2003 májusában nyomozni kezd.
- ♦ 2004. A BRFK a nyomozást lezárja, az ügyet átteszi az Ügyészséghez, ahol feltűnően sokáig ülnek rajta. Ezért Jánosi levelezésbe kezd az Ügyészséggel. Végül az ügy a Bíróság elé kerül.
- ♦ 2006. 06. Végzés születik a nyomozás megszüntetéséről.
- ♦ A Fővárosi Bíróság másodfokon jóváhagyja a holtta nyilvánítást.
- ♦ A biztosítótársaságok a Legfelső Bírósághoz fordulnak felülvizsgálati kérelemmel.

- ♦ A Legfelső Bíróság hatályon kívül helyezi a jogerős végzést, és a Buda környéki Bíróság illetékességével elrendeli egy új eljárás lefolytatását.
- ♦ 2007. 03. 07. A Buda környéki Bíróság „hirdetményt” küld ki az érdekelteknek, így nekem is. „A bíróság felhívja az eltűntet és mindazokat, akiknek az eltűnt életben létéről tudomásuk van, hogy az arra vonatkozó adataikat a bíróságnak 30 nap alatt jelentsék be. (Megjegyzem, én nem jelentkeztem, de Zoltán jelentkezhetett volna, tudta, hogy a biztosítók tarsolyában kell lenni valaminek, mert erre engem is figyelmeztetett.)
- ♦ 2007. 08. 23. Zoltánt a cseh rendőrség Krumlovban letartóztatja, majd két héttel később kiadja a Nemzeti Nyomozó Irodának.
- ♦ 2007. 08. 24. A magyar rendőrségtől idézést kapok.
- ♦ 2007. 09. 06. a magyar rendőrség a házamban házkutatást tart. Számítógépemből elviszik magukkal a merevlemezt.
- ♦ 2007. 09. 14. A Buda környéki Bíróság tanúként kihallgat, majd a bemutatott bizonyítékokra hivatkozva meghozza végzését, ami szerint, Antalffy Zoltán Rex halála tényét megállapító végzés hatálytalan.

12. Kronológia III.

Utolsó krumlovi látogatásomra 2007. április 17-én került sor. Zoltán előző napi hotmailje így szólt:

„Hullo, Természetesen a telefonszám megvan nekem is, de a biztonság kedvéért lecsekkoltam... Szóval akkor holnap várlak. Ölelek mindenkit.”

Én pedig másnap délben megérkeztem Prágába, ahol Zoltán, akit néhány héttel korábban az egyik biztosítónál dolgozó haverja arról értesített, hogy a biztosítók valamire készülnek, várt az állomáson. Óvatossá kellett tehát lennünk. Figyeltem az utasokat, majd együtt figyeltük, nem követ-e valaki minket kocsival. Semmi gyanúsat nem észleltünk.

Két nappal később hazafelé újra fel kellett mennünk Prágába a vonathoz, de akkor gépkocsi helyett busszal mentünk. Megérkeztem Pestre és folytattuk a heti kétszeri levélváltást. Közben Szisz készülődött, az éves szabadságát – a szokásnak megfelelően – az öccsénél eltölteni. Augusztus 15-én el is utazott hozzá. Nagy banzáj volt, amiről nekem „elfelejtettek említést tenni”. Gondolom „felesleges az öreget mindenbe beavatni” alapon. Ugyanis lent volt Miltényi Csaba is feleségestül.

Szisz 22-én, néhány nappal a tervezett időpontnál korábban, hazajött. Meglehetősen furcsán viselkedett. Zoltán visszaküldött 5 darab könyvet, amiket évekkorábban vittem ki olvasni. Ezeket Szisz rádobta az asztalomra, majd felemelte Zilahi Lajos „A lélek kialszik” című (emigrációellenes) könyvét és undorral a száján megszólalt: ezt háromszor is kiküldted neki (ami egyébként nem volt igaz). Nem egészen értettem a dolgot, ezeket a kiolvasott könyveket már tízszer is visszaküldhette volna. Miért pont most küldi őket. Azt természetesen nem tudtam, hogy már csak három hét volt a mindent eldöntő, legeslegutolsó bírósági meghallgatásig. Az indulás előtt ezt Szisz se tudhatta, mert Zoltánnak elvitt 50-60 db apró méretű befőttesüveget, amibe az ősszel szedett erdei gyümölcsökből készült dzsemeket rakják.

Ezek szerint Zoltán értesült a pénzkifizetés küszöbön állásáról, és megkezdte a készülődést a továbbállásra. A Csaba találkozó – gondolom – egy

búcsúféle volt, amiről természetesen Szisz is értesült, aki annak idején tőlem tudta meg, hogy az öccse él, de egyszeriben én lettem a „kipasszírozott”. Nekik lett olyan titkos tervük, amit velem nem kívántak megosztani.

Két nappal később, augusztus 24-én reggel megszólalt a kapucsengő. Én mentem le a kapuhoz, ahol két mosolygó férfi állt. Közölték, hogy engem keresnek, miközben bemutatták az igazolványaikat. Réti Ferenc alezredes parancsnoklása alatt kihallgatásra invitáltak, de előbb közölték velem, hogy Antalffy Zoltán Rex nevű fiamat a cseh rendőrség a tegnapi nap folyamán Cesky Krumlovban őrizetbe vette. Na hiszen, megfordult velem a világ, és miközben a kaputól felmentünk a 100 méterre lévő házba, azon törtem a fejem, hogy milyen taktikát válasszak. Azzal természetesen tisztában voltam, hogy mint közvetlen hozzátartozónak jogom van megtagadni a terhelő vallomás tételét. A kérdés, ha nem mondok semmit, az Zoltánnak helyzetét rontja-e vagy javítja? Szerencsére a kaputól a házig vagy 20 méter a szintkülönbség, és aki nincs hozzászokva, az a lihegéssel van elfoglalva. Így a két nyomozó nemigen beszélt a kaptatás alatt. Én meg arra gondoltam, a legokosabb, ha mindjárt az első perctől fogva pontosan azt mondom, amit tudok, és nem hallgatok el semmit. Ha önmagam hitelesnek bizonyulok, az csak segíthet Zoltánon, mert megerősíti az ő verzióját. Ugyanis az meg se fordult a fejemben, hogy Zoltán mások bőrét mentve, önmagát helyezi kedvezőtlenebb helyzetbe. Lehet, hogy az én logikámmal van, aki nem ért egyet, de én úgy gondoltam, amikor dr. Kurucz alkut kötött 25 millióra, Gaál Attila 10 millióra, Cili pedig a tiszta nyereség felére, akkor számot vetettek azzal, hogy esetleg lebuknak. Miért kellene Zoltánnak egyedül elvinni a balhét, amikor nem tette volna zsebre a teljes összeget, ha egyáltalán valamit zsebre tett volna.

Miután a két nyomozóval elbeszélgettem, abban állapodtunk meg, hogy a formális kihallgatásra és jegyzőkönyv felvételére hétfőn bemegyek az Aradi utcába.

A nyomozók távozása után felhívtam az ügyvédemet, és megbeszéltem vele egy soron kívüli találkozót, mert szakvéleményre volt szükségem. Az ügyvédem természetesen egyetértett a felfogásommal, és felhívta a figyelmet arra, hogy a bíró is ember, és mint ilyen, hatnak rá a külső tényezők. Ebből az következik, hogy az ő megfigyelései szerint sokkal kisebb büntetést kap egy olyan elsőrendű vádlott, aki mellett ott áll 8-10 további vádlott, „valahogy megoszlik a felelősség”. Ebből következik, hogy Zoltánnak érdeke minél több gyanúsított bevonása két okból kifolyólag is. Egyik, hogy ez az őszinte feltáráshoz hozzátartozik, másik, hogy többen fognak ülni a vádlottak padján. A másik fontos szempont a házi őrizet elnyerése.

Ugyanis óriási lélektani hatása van annak, hogy a vádlott az első tárgyaláson tisztán, elegánsan felöltözve jelenik meg a bíró előtt, nem pedig rabruhában, bilincsre verve.

Nézzük csak, miért döntöttem a vallomástétel mellett, és miért nem tagadtam meg azt? Sorozatos sikkasztásoknál, betöréses lopásnál, és hasonló bűncselekményeknél az elkövetők tehetnek mindenféle vallomást, amiknek az ellenkezőjét bizonyítani nehéz, vagy nem is lehet. Kapott elismervényt, nem kapott. Ide utalta, oda utalta, ezért meg azért. Feltételezte, úgy tudta, így tudta, ez kapta, azt kapta. Lehet keverni összevissza. Egy ilyen esetben, ha tudtam volna se szóltam volna bele, megtagadtam volna a vallomást. A vádlott boldoguljon, ahogy tud, és ügyeskedje magát agyon, ha úgy tetszik. Itt azonban más volt a helyzet. Zoltán megjátszotta saját halálát, miközben elfogták, tehát él. Annyira egyszerű az eset, hogy nincs miről beszélni. Előre megfontolt szándékkal, pontosan kitervezve csalt és kész. A legolcsóbban úgy úszhatja meg, ha mindenre kiterjedő, részletes, őszinte, beismerő vallomást tesz, és megbánó magatartást tanúsít.

Én tehát elmondtam mindent, amit tudtam, amiről jegyzőkönyvet vettek fel, és közölték velem, hogy Zoltán egyelőre kiadatás alatt van, de várhatóan egy hónapon belül átadják. Réti alezredes azzal biztatott, ha Zoltán mindent bevall, akkor a kihallgatással hamar végeznek (ami alatt 1-2 hónapot kell érteni) és a maga részéről javasolni fogja, hogy a bűnvádi per megkezdéséig engedélyezzék, hogy az én házamban lehessen házi őrizetben. (Ehhez képest Zoltán az első alkalommal közöltre Réti alezredes úrral, hogy csak ügyvédje jelenlétében hajlandó beszélni. Ehhez természetesen joga volt, de emberileg marhaság. Ugyanis akarva-akaratlanul azt implikálja, hogy eszem ágában sincs olyasmit elmondani, amit nem muszáj. Ezt a magatartást viszont nem szokás díjazni. Éppen ezért ilyen tanácsokat csak a fontoskodó és kizárólag a saját zsebeikre gondoló ügyvédek adnak.)

A kihallgatás után első dolgom volt, hogy Asa Erikssonnal felvettem az e-mail kapcsolatot. Váltottunk 4-5 levelet, de be kell vallanom, hogy az eredményben mélységesen csalódtam. Az derült ki, hogy Zoltán megközelíthetetlen, de ő már két ügyvédet is megbízott. Az egyik, magyarul is beszélő ügyvéd, a védelmét arra akarja felépíteni, hogy Zoltán önmaga feladásán gondolkodott, és már-már majdnem jelentkezett a követség.

Különben ő természetesen semmi részletet nem ismert, nem is érdekelte, ő csak szereti Zoltánt, és semmiféle üzenet átadásával nem akarja veszélyeztetni láthatását. Hiába próbáltam rábeszélni, hogy Zoltánnak feltétlenül mondja meg, hogy mindent pontosan mondjon el, tegyen részletes és őszinte vallomást. Miss Eriksson csak fújta a magáét. Mindössze annyit árult el, hogy a letartóztatásnál Csaba is ott volt, akik meghívták őt, lak-

jon náluk, amíg Zoltán ügye nem zárul le. Tettem egy utolsó kísérletet, és közöltem vele, hogy a kihallgatás során a rákérdésekből arra következtem, hogy a rendőrségnél dr. Kuruczot jól ismerhetik, és tényleges szerepére sokkal kíváncsiabbak, mint Zoltánéra. Elvégre Zoltán egy sima eset. Következésképpen Zoltánnak be kellene vallani – amit nekem annak idején elmondott –, hogy Kurucz előzetesen tanácsokkal látta el őket. Körülbelül ennél a résznél szakadt meg a levelezés, Miss Eriksson nem válaszolt.

Időközben Miltényi Csaba megérkezett és szétkürtölte a hírt. Gondolom, Cili első dolga volt, hogy rohant dr. Kuruczhoz, hogy most mi legyen. Dr. Kurucz egyből kitalálta, hogy én vagyok a besúgó és az csak természetes, hogy tanácsai önérdekűek voltak. Ha pedig én vagyok a besúgó, amiért nyilván jól megfizettek, akkor pont az ellenkezőjét kell tenni annak, amit én mondok. Kezdték az események felgyorsulni.

Telefonon felhívott a biztosítók ügyvédje, és közölte velem, hogy szeptember 14-én lesz egy bírósági meghallgatás, ahová meg vagyok idézve.

Katrinának megmondtam, hogy Zoltán letartóztatták, aki a válla fölött azt vágta vissza, hogy „tudom, te honnan tudod?” Kérdése jogos volt, hiszen se Csaba, se ő nem mondott semmit. Következésképpen nekem nem lett volna szabad tudnom róla, hiszen fogalmuk se volt arról, hogy két nyomozó kint volt nálam. A légkör fagyossá vált, és – amire még nem volt példa – szóváltásba keveredtünk. A lányom a pofámba vágta, hogy 40 éve mindenkinek elbasztam az életét, és Zoltánt is én buktattam le. Amire azt válaszoltam, hogy nyilván befigyeltek az internetforgalmamba, amit kurtán azzal intézett el, hogy „annak is te vagy az oka”. Ugyanis ő úgy tartotta Zoltánnal a kapcsolatot, hogy időnként vett egy telefonkártyát és nyilvános készülékről felhívta az öccsét.

És mit ad isten, Jánosi Györgynek is eszébe jutottam. Gondolta, ha már én vagyok a besúgó, akkor jó lesz velem jóba lenni, ugyanis felébredtek benne a pártállami reflexek, és visszaemlékezett rá, mekkora hatalma volt egy hivatásos besúgónak. Hallható szavai természetesen egészen másról szóltak. Kifejtette, hogy hát tényleg nekem lett igazam, és ezt sose gondolta volna. Meg vagyunk mi áldva a gyerekeinkkel. Na, ebben egyetértettem vele, viszont abban nem, hogy az ügyet hasonlóképpen kezeltük volna.

Aztán feltette nekem a kérdést, hogy most tulajdonképpen mit lehet csinálni? – Hogy-hogy mit lehet csinálni? Nekünk semmit. Mondd meg a lánynak, hogy most az egyszer hagyja abba az okoskodást és a ravaszkodást, mert azzal nem megy semmire, csak a saját helyzetét rontja. Ezen kívül hozzon fel minden mentőkörülményt. – Mire gondolsz? – kérdezte Gyuri. Erre kifejtettem a véleményem, hogy szerintem dr. Kurucz vállalt hatalmas felelősség nyomja. Ha ő, mint jogász, azt tanácsolta volna ennek

a két hülyének, hogy ne fogjanak bele ebbe az örütségbe, úgy ahogy én megpróbáltam, akkor most nem lennék ebben a helyzetben. De, ha egy jogász azt mondja, hogy így meg így megvalósítható, akkor én pofázhatok, ami belefér.

Ezzel Gyuri egyetértett, különösen azért, mert Cili is beszámolt nekik a dr. Kuruczal folytatott megbeszélésről. – Na, látod – válaszoltam – például ez egy mentőkörülmény, ezt feltétlenül vegye be a vallomásába. Aztán mielőtt Gyuri búcsút intett volna, még elárulta, hogy „családi berkekben” az a hír járja, hogy én 30 milliót kaptam Zoltán beárulásáért. Látod Gyuri, ez jólesett. Erre Gyuri állt egy kicsit leesett és folytatta – én természetesen nem hiszek benne. Ez szép tőled – válaszoltam, de tudod miért esett jól? Eszembe juttatja a „Tanú” című filmet. Emlékszel még rá? – Na, ez egy hülye kérdés volt, majd pont ő nézte volna meg! – Szóval ebben a filmben szerepel egy Bástyá elvtárs – minden bizonnyal Rákosi Mátyás paródiája – akinek jelentették, hogy a Vidám Park igazgatója (Kállai Ferenc) nem tervezett ellene merényletet. Amire Bástyá elvtárs felfortyant: „Hát mi vagyok én, szar? Már meg se akarnak ölni?” – Gyuri csak nézett rám, hol itt a poén – én meg elkezdtem magyarázni: Nézd M. Kiss Csaba azt állította a Kékfényben, hogy egy nyavalyás 5 millióért köptem be a Zoltánt, de 30 millió az már szép pénz, ez ellen már nemigen lehet panaszom. – Sajnos Gyurinak nem volt humorérzéke. Lidérc álmában 5 év börtönt kapott, és ellenében velem, az ő markát nem ütötte 30 millió ☺.

Alig lettem túl Jánosi látogatásán, mint a derült égből a villámcsapás Réti alezredes harmadmagával november 7-én megtisztelt és vidáman (mint „rég” ismerősnek) bemutatottak egy házkutatási parancsot. – Uraim, legyen szerencsénk – viszonzottam a vidámságot. – Tulajdonképpen mit szeretnének megtalálni, mert én itthon vagyok, és egy kicsit jobban kiismerem magam. Kiderült, hogy nem ecstazyt, vagy speedet keresnek és nem is vadkendercsemetéket. Végeredményben nem keresnek semmit, de ha nem haragszom, az elhozott szakember most ki fogja szerelni a számítógépemből a winchestert. Hát, úgy nézek én ki, mint aki haragszik a magyar rendőrségre? Szedjék szét a gépet, vágják négyrétre. Két napja értesültem, hogy kaptam 30 milliót, majd veszek egy másikat.

Azt viszont meg kell mondanom, hogy a rendőrök rendkívül rendesek voltak, négy napon belül visszaadták a Winchestert. Hálát adtam az istennek, hogy a pedofil képeket máshol tartom. ☺ Ezt mondtam is nekik, de ők csak röhögtek rajtam.

Aztán aludtam egy párat és már mehettem is a bíróságra, ahol csodák csodájára se dr. Kurucz, se Cili nem jelentek meg, pedig hat éve fenték rá a fogukat. Ja, kérem, ember tervez, Isten végez! A meghallgatás rövid volt

és velős. Egy férfi a biztosítók ügyvédjének felhívására A4-es fényképeket mutatott a bírónak, aki megkérdezett engem, tudok-e arról, hogy Zoltán fiam él. Közöltem, hogy tudok és mindig is tudtam. Ekkor a bíró odaszólitott az asztalához, eléem tett egy fényképet, és megkérdezte, kit ismerek fel a képen. Mondtam neki, hogy egy gépkocsi szélvédőjén keresztül látható, hogy a fiam van a volán mögött és mellette élettársa, Asa Eriksson. Ezt követve a bíró eléem tett egy másik fényképet, hogy ez mit ábrázol. Mondtam, ez annak a háznak a fényképe, amiben a fiam és élettársa éltek. Megköszönték a részvételemet, majd mindenkit kiküldtek a teremből, ahol a felsorolt személyeken kívül hat vagy nyolc nő és férfi tartózkodott még, akik szemmel láthatóan jól ismerték egymást. Merő kíváncsiságból ott maradtam, és megvártam a döntést. Perceken belül a bíró meghozta a végzést, aminek értelmében a Zoltánt holtta nyilvánító határozatot hatályon kívül helyezték. Ettől a másodperctől kezdve Zoltán hivatalosan is életben volt.

Dr. Kurucz mindjárt másnap betépett a bíróságra, iratbetekintést hajtott végre és elolvasta azt, amit a fentiekben leírtam, és újfent megállapította, hogy én vagyok az áruló. Faludy György fordításában megjelent Villon balladák között a halálraítélt Villon így lamentál:

*Most, hogy a bitó árnyékában állok,
A parlament eszéhez apellálok.
Mert jogában áll minden férregnek, dögnek
Védekezni, ha életére törnek.
A kutya vonyít, a kígyó sziszeg,
A farkas üvölt, s ebben a hideg
Tetves ketrecben, ahová bezártak
Csak én, csak én fogjam be a pofámat?
Nem – a fejemben még több szalma lenne,
Mint amennyi szalma nőtt már eddig benne*

ha most, a végső leheletemig nem protestálnék. Zoltán és Asa egymás mellett ülnek és előrenéznek. Hogy lehet az, hogy nem látják a lefényképezőt? Miért van lefényképezve a ház, személyek nélkül? Miért következik ebből, hogy én vagyok a beköpő? Egyáltalán, miért fontos, hogy a rendőrség hogyan jutott az információhoz? Mit változtat ez az ügyön? Miért nem foglalkoznak a védelemmel? Hát ez az! Ez a védelem legfontosabb eleme, amint ez rögvést ki is derül.

Jánosi György újabb találkozót kér. Ennek a beszélgetésnek karaktere, hogy Gyuri soha nem látott őszinteséggel tár fel nekem minden olyan részt, amiről eddig nem tudtam. Vajon miért? Mert kér érte némi ellenszolgálda-

tást. Először is korrigált. A múltkor mondta, hogy Cili említette a dr. Kurucznál tett látogatást. Most viszont kiderült, hogy Cili nem volt a Kurucznál és ő – ha kikérdezik – nem fogja megemlíteni, hogy Cili mit mondott neki ezzel kapcsolatban. A képlet világos. Kurucz instrukciója az, hogy semmi felesleges dolgot ne valljanak be. Az ügy szempontjából, hogy nála voltak-e vagy sem, közömbös. Ne kövessék az én tanácsomat (ami az őszinte feltáráshoz vonatkozik), hiszen én plankoltam fel az egészet, én nem adhatok jó tanácsot. Különben is ő a jogász. Semmi olyat nem szabad mondani, ami máskülönben bizonyíthatatlan. Tehát azért köptem én be, mert dr. Kurucz menteni akarja a bőrét. Mellesleg, ezért nem jött ki Zoltán a vizsgálati fogságból 1-2 hónapon belül. Sőt most már nem is fog a tárgyalásig. A tárgyalóteremből pedig egyenesen a börtönbe fog menni. Így jár az, aki nem az apja tanácsát követi! Csak éppen nem értem a logikáját. Rendben van, fogadjuk el dr. Kurucz állítását. Én köptem be. Megkaptam a 30 milliót. Ez már a zsebemben van. Ez az ügy lecsenget. Mi a fene lehetne a céloim hülye tanácsadással? Kapok valakitől egy másik 30 milliót? Viszont dr. Kurucz részére az ügy nem csengett le, neki nem mindegy, hogy vallanak-e rá vagy sem! Hogy lehet az, hogy értelmes emberek ezt nem fogják fel? Hogy tudnak ilyen hülye, demagóg dumának bedőlni?

Térjünk vissza Jánosi missziójához, mert ez nem baráti látogatás volt, hanem misszió. Ugyanis, azt az utasítást kapta a lányától, hogy „szerezze vissza” azt az e-mail másolatot, ami az ő részére kompromittáló lenne. – Na, ez érdekes! Egyfelől a Winchesteremet elvitték, benne az összes E-mailemmel. Jó, ezt Cili nem tudhatta. Viszont az nyilvánvaló, hogy esze ágában sincs feltárási vallomást tenni, hiszen „kompromittáló” irományokat el akar tüntetni. Aztán a vicc kedvéért megemlítem, hogy Cilinek mázija van. A számítógépem úgy teli volt vírussal, hogy 3 hónappal korábban kénytelen voltam újra installálni. Következésképpen a rendőrök a Winchesterrel nem értek semmit. Csak Zoltán letartóztatását követő levelezést ismerhették meg, amit Asa Erikssonnal folytattam.

A társadalom nem érti, hogy egyik-másik bűnügy felgöngyölítése (kihallgatások sorozata) miért tart néha 2-3 évig. Hát ezért, mert az elkövetők mindent elkövetnek, hogy ne derüljön ki az igazság, ami persze a végén kiderül, csak rengeteg munka és rengeteg feleslegesen eltöltött idő árán. Az ember már csak ilyen. Én meg azon méláztam el. Mi a fenének akarom én segíteni a fiamnak? Meg se érdemli! Pont olyan hülye, mint mindenki más. A nyomozó is egy ember, neki is lehetnek indulatai, érzelmei stb. Nem mindegy, hogy egy vádlottat jóindulatúan kezel, vagy berág rá, amikor tizedszer próbálja megvezetni. A végén úgyis a nyomozó „nyer”, a bűnöző „veszt”, és nagyon nem mindegy, milyen mértékben.

Aztán Gyuri elkezdte a szerecsenmosdatást. Ő valójában nem lett bevonna a család végrehajtásába, de az elkövetés után egy-két nappal nyilvánvalóvá vált számára, hogy eszközként kívánják felhasználni. Azt természetesen nem tette hozzá, hogy hagyta magát (éveken keresztül), amit megítélésem szerint most nagyon bán. Hát igen, késő bánat, eb gondolat! Mindenesetre megpróbálta magát leánya áldozatának feltüntetni, amiben – azért – legyünk őszinték – jó adag igazság is volt, de akadt ott némi atyai cinkoskodás is. Mindenesetre egyre-másra kerültek elő ez ideig ismeretlen részletek.

Az évek alatt eljutottak hozzám bizonyos fülesek, de amit Gyuritól hallottam, az minden képzeletet felülmúlt. Egy Echardt Péter nevű pasi, akinek volt valamifajta kapcsolata Cilivel még a házassága előtti időkből, időközben igen jómódú üzletember lett. Ez a pasi, Zoltán eltűnése után, Cilinek havi 700 000 (a nullák száma nincs elütve) forint „segélyt” folyósít. (Miközben Cili a Blikknek arról sopánkodott, hogy mivel a biztosítók nem fizetnek, gyerekével valamelyik pesti híd alatt fog kikötni.) De ez nem minden, Gyuri csak most jött rá, hogy felesége minden hónapban odaadta a teljes fizetését Cilinek, vagyis 200 000 forintot. De ez se minden. Cili tökéletes hülyét csinált mindenkiből. Időnként, gyerekével együtt megjelent Zoltán anyjánál, és a kilakoltatás veszélyére hivatkozva, esetenként néhány tízezer forinttal távozott. Ilyen sikersorozat után nem csoda, ha elhitte magáról, hogy bármit el tud érnei, amit csak akar.

Gyuri szerint az utolsó, egy hete lezajlott családi összeszólalkozás azzal végződött, hogy Cili formálisan seggbe rúgta az anyját. Röhögnöm kell! Havi 200 000 forintot fizetni azért, hogy a saját lányom seggbe rúgjon, ez már bekerülhet a Guinness-rekordok könyvébe.

Mindenesetre a nők kiszámíthatatlanok, ez most is bebizonyosodott, mert 45 év eltelte után Elayne rádöbrent, hogy tulajdonképpen ő egy anya (vagy csak a kíváncsiság vitte rá), és bement a fogházba, hogy találkozzon hat éve nem látott fiával, aki „kifosztotta” és akivel kapcsolatban „az lenne a legrosszabb, ha élne”. A szemtanú szerint, amit látott az minden képzeletet felülmúlt. Ez a bizonyos szemtanú ugyanis sok száz esetben látta, amikor anya és bűnöző fia találkozik. Rendszerint összeölelkezve szorongatják egymást, miközben az anya hangosan felsír az örömtől, és a bánattól. Mindenesetre egy anyának a gyilkossággal vádolt fia is a fia. Elayne fia nem gyilkolt, csak jogtalanul próbált pénzhez jutni, tegyük hozzá, sikertelenül. Szóval álltak egymástól egy méterre és nézték egymást, az érzelmi megnyilvánulás legkisebb jele nélkül. A szemtanú a bevallása szerint azt hitte nem lát jól. Megnyugtattam, jól látta, és én előre borítékoltam volna, hogy mit fog látni.

Végül, de nem utolsósorban, kiderült, hogy Gyuri mégiscsak hisz abban, hogy nekem komoly kapcsolataim vannak a rendőri nyomozószervekkel (ez az, amit nem bánnék, ha igaz lenne), mert saját szerecsenjét tovább mosogatta: „annak idején, ő és a felesége mondták Cilinek, hogy kérjen bocsánatot Évától a felpofozás miatt, de persze Cili erre nem volt hajlandó.” Ennek a dörzsölődésnek az a szépséghibája, hogy „annak idején” (mert, hogy nekem, ha a feleségemet felpofozzák, egyszerűbe elefántmemóriám lesz) Ili nekem azt mondta, hogy az állítólagos pofozkodáson egyikünk se volt ott, és szerint az egész az Éva találta ki. Én pedig úgy gondolom, hogy ez elég messze van a bocsánatkéréstől.

Gyuri még azt is tudni vélte, hogy Thomas ügyvédje, dr. Simonyi úgy informálta az érdekelteket, hogy a tárgyalás kitűzése egy évnél hamarabb nem várható, és úgy tudja, hogy Zoltán nálam lesz házi őrizetben.

A legszomorúbb információ Bibivel kapcsolatos, elvégre 12 éves kislányról van szó, aki abszolút ártatlan, imádta az apját, hat év után is tisztán emlékszik rá. Megtudta, hogy halottnak vélt apja él és börtönben van. Sőt azt is tudja, hogy anyja is börtönbe fog kerülni. Még néhány év és rá fog döbbsenni, hogy amikor apja és anyja ezt az örültséget elhatározta, őt egyáltalán nem vették számításba. Vajon ez hogy fog hatni rá? Ő milyen anya lesz? Ő is szarni fog a gyerekére, ahogy a nagyanyja tette az anyjával, vagy a másik nagyanyja az apjával? Vagy lesz elég esze és képessége, hogy megtörje ezt az ördögi láncolatot? Vajon lehet-e érzelmek nélkül, ésszel szeretni? Vagy élete első hat évében az apjától kapott szeretet és további hosszú évek alatt az apja utáni sóvárgás elég lesz a szeretni tudás kialakulásához? Majd meglátjuk! Most mindenestre rettenetesen meg van riadva. Az anyja negyvenegy évesen 2008 márciusára újabb gyereket vár. Nevelőapjának anyja nélkül kell majd két saját gyereket nevelni. Mi lesz Michelle? A nagyszülők vállalnák Bibi nevelését, de Gyuri nem biztos, hogy a saccolt 5 év végét megéri (az egészsége tényleg nagyon gyenge lábakon áll).

Gyuri távozása után el kellett gondolkodnom a törtéteken. Lehet, hogy naiv vagyok, sőt egészen biztos, de engem meglep az általános közmorál. Most maradéktalan családi megvetés vesz körül, mert beköptem saját gyermekem, amit zokszó nélkül elhisznek rólam. (Ez természetesen egy fájó pont, de már megszoktam. Katonaszökevény fiam nem mert szólni, hogy Bécsbe megy, mert félt, hogy beköpöm. Húsz évig épített házamat én gyűjtöttem fel egy nyavalyás tizenegy millió forintért.) Rendben van, én köptem be, de ettől miért leszek én a bűnös, miért nem az, aki kitalálta és végrehajtotta? Zoltánt mindenki sajnálja (én is), de végül is ő követte el, nem én. Zoltánon és Cilin senki se háborodik fel. Cili éveken át havi 1 milliónak ver a seggére, ez természetes. A fukarságáról elhíresült Thomas most meg-

nyitja a bukszáját és fizet, mint egy katonatiszt. Zoltánnal kapcsolatban minden költséget ő áll. Viktor (a második férj a bigámiában) megtudja, hogy szeretett felesége miben vett részt, és a szeme se rebben. Engem megfojtának egy kanál vízben. Tessék mondani, feje tetejére állt a világ?

Ezután néhány nap csend következett, majd egy vasárnap éjszaka Szisz és Csongor megszöktek a házból. Csongor durván tizenhárom évet volt közöttünk, és most el se búcsúzhattunk tőlünk és mi tőle. Katrina ezt egy óriási büntetésnek szánta. Természetesen nekem. Hogy ez Csongor számára jóval nagyobb büntetés, mint Évának vagy nekem, azzal az anyai szív nem foglalkozik. Örjög, mert a hat éve várt milliókat már-már a zsebében érezte, és egyszeriben az egész köddé vált. Ezért valakinek bűnhődni kell! Féktelen gyűlöletében az apjába rúg, természetesen átvitt értelemben (egy enyhe árnyalattal tisztelettudóbb, mint Cili, bár ezt a jelzőt alkalmazni kissé groteszk), valóságban pedig néhány nappal később a cuccai elhordása közben a kerti faház ajtaját rúgta be, mert zárva találta az ajtót. A szobájának a hidegburkolatát pedig szándékosan összetörte pakolás közben. A falakról pedig mindent leszaggatott. Ez volt a végső fizetség azért, hogy húsz éven át ingyen lakhatott.

A teljesség kedvéért közlöm, hogy a gyámhatóságnál kezdeményeztem a nagyapai láthatás foganatosítását elsősorban Csongor kedvéért, aki nagyon erősen kötődik (kötődött?) hozzánk. Aztán kiderült, hogy isten malmai lassan örölnék, különösen akkor, ha Tar Olga, gyámhatósági előadót Dr. Simonyi kilóra megvesz Thomas pénzével. Minden esetre pszichológusnál már voltam, aki szerint Csongor erősen kötődik hozzám és Évához (ezek szerint Dr. Simonyi elfelejtette meglátogatni Ivicsics Editet?) és javasolta, hogy négy hetente egyszer láthassam. A javaslatot elfogadtam, de Pásztorné Tar Olga az istennek se akar határozatot hozni. Ez kérem egy olyan jogállam, ahol törvény írja elő a nagyapai láthatás jogát, de a megfelelő hatóság ennek érvényt 9 hónap alatt se tud szerezni. Nekem erről Lengyel László jut eszembe, aki még az Antall kormány idején azt mondta, minden állami hivatalnoknak meg van a maga tarifája. Erre Antall József kiborult és persze én is. Én olyan hülye vagyok, hogy nekem 15 év kellett ahhoz, hogy Lengyel László véleményét elhiggyem. Minden esetre a saját zseb megtömése fontosabbnak tűnik, mint az általános elv, azaz hogy legfontosabb a gyermek, és a gyermek érdeke. A gyámhatóságnál alkalmazott (mellesleg az én adóm is hozzájárul a fizetésükhöz) szakemberek, bocsnat, szakhölgyek arról valahogy nem tudnak, hogy a gyerek részére minden egyes nap büntetés, amikor nem láthat. Megy tehát a papírtologatás, aminek minden egyes lépésére 30 nap határidő van megszabva. Nem akarok politizálni, de tényleg itt lenne az ideje, hogy a közalkalmazotti létszámot csökkentsék néhány tízezerrel.

Szóval elkezdjük Évával várni, mikor láthatjuk Csongort, aki pont olyan ártatlan, mint Michel, és talán nem szenved annyira, de ő is szenved, természetesen a felnőttek miatt. Tehát vártunk-vártunk, már jól benne voltunk a 2008-ban, amikor dr. Simonyitól levél érkezett. Most mondja valaki, hogy van új a nap alatt!

Dr. Simonyi kb. arról értesített (Thomas és Katrina megbízásából), amiről annak idején dr. Kurucz, hogy menjek én onnan (saját házam) a francba. Illetve, nem feltétlenül kell elmennem a francba, ha megveszem az ő telekhányadukat. Tegyek rá árajánlatot. Ha nem, akkor a 46/1997 (XII. 29.) KTM rendelet 35. § (3) bekezdése értelmében az épületet lebontatják (persze az én költségemre) a telket elárvereztetik, és én majd kapok 5-6 milliót az Éva telekrészéért. Persze az is lehet, hogy majd ők veszik meg a házamtól megfosztott részt, az említett 5-6 millióért.

Első blikkre azt hittem, nem látok jól. Thomas? Nem láttam és nem beszéltem vele 13 éve. Utoljára a legnagyobb barátságban váltunk el. Aztán szart a fejemre, de ez nem változtat azon a tényen, hogy még vitánk se volt. Mi van? Ő is kapott volna az 500 millióból ☺? Aztán meg, 11 éve ezt már egyszer eljátszották, most újra kezdik? A levelet gyorsan megválaszoltam.

Tisztelt Dr. Simonyi Tunyogi Csapó Csaba!

2008. március 7-én kelt levelét nagy örömmel kaptam kézhez, aminek egyetlen oka e-mail címének a megismerése volt. Kedvelem ezt a műfajt, mert gyors és kényelmes.

Tulajdonképpen már rég, pontosabban február 4. óta szerettem volna Önnel közölni véleményem. Gondolom, kitalálta az M1 Kétfényéről, illetve védencének a biztosítási csalásáról van szó, amit a Rendőrségi Portál azon a napon hozott nyilvánosságra, és tartott sajtótájékoztatót, amiről valamennyi napilap, sőt a Vasárnapi Blikk is beszámolt. Az említett beszámolók közül egyetlenegy se állította, hogy A. Z. R.-t saját apja köpte be, mert nem tudott ellenállni az 5 millió forintos kitűzött jutalomnak. Egyetlen kivétel volt az M1 Kétfény műsora, ahol Ön személyesen is megjelent. Ebből következtek, hogy M. Kiss Csabát Ön informálta az „5 milliós beköpésről”.

Mivel az ügyet Antalffy Zoltán Rex nevének kiírásával az Ön elődje dr. Kurucz György igen széles körben publikálta, az ismeretségi körben mindenki pontosan tudta, hogy az A. Z. R. rövidítés kit takar, és természetesen azt is, hogy én vagyok az édesapja, csak úgy, mint a megbízásait finanszírozó Thomasnak. Ennek ellenére eszem ágában sincs rágalmazási pert indítani, meg hasonlók. Ez nem az én stílusom.

Azt viszont szeretném Önnel közölni, hogy információja téves, és mert a fiam lehetne, adok egy jó tanácsot, aminek, mint ügyvéd nagy hasznát veheti. Az információs társadalom korát éljük. Ha valamiben nincs hiány, akkor az információ, de ha valóban jól informált kíván lenni, okos dolog utánanézni az információforrás hitelességének is. Esetünkben Ön, védenca, valamint megbízója messze nincs birtokában az összes releváns információnak.

Védencének pedig, aki nem volt hajlandó szóba állni velem, adja át, hogy negyvenöt éven keresztül minden anyagi és szellemi erőforrásomat önzetlenül gyermekeim sikerességéért áldoztam fel, és ezen a tényen az se változtat, ha ők ezt ma nem így látják...

És akkor most rátérek levelének érdemi részére. Köszönöm, hogy oly lelkiismeretesen ismertette velem a 46/1997 (XII.29.) KTM-rendelet, valamint az 1997. évi LXXVIII. törvény egyes, Ön szerint rám vonatkozó, rendelkezéseit, valamint a Ptk. közös tulajdonnal kapcsolatos paragrafusait. Fáradozásai azonban feleslegesek voltak, mert valamennyivel tisztában vagyok jómagam is. Ennek ellenére még egyszer köszönöm szívességét.

Tájékoztatására közlöm, hogy a szóban forgó házra 1980-ban kértem és kaptam fennmaradási engedélyt. A ház tetőszerkezete 1997-ben leégett, miután egyik ügyfele gondatlanságból felgyújtotta azt, de az alapok és a falak változatlanul hagyása mellett, a kárt helyrehoztam még az év augusztusáig. Azaz a fent idézett KTM-rendelet hatályba lépése előtt. Ennyit erről.

Kérem, ne haragudjon, ha rámutatok, egyszerűbb lett volna simán közölni velem, hogy két gyermekem, nevezetesen Antalffy Thomas és Antalffy Katrina, tovább nem hajlandók túrni a közös tulajdont és annak megszüntetésére tesznek javaslatot.

Miután Ön volt oly kedves és ismertette az ügy jogi vonatkozásait, én most veszem magamnak a bátorságot és ismertetem az ügy emberi vonatkozásait. Közérthetően fogalmazva, én vettem egy ingatlant a saját pénzemen, majd ezt elajándékoztam a kiskorú gyermekeimnek, akik miután felnőttek, most újra meg akarják velem vetetni az elajándékozott ingatlant, majd várnak 4-5 évet, ami után megöröklük azt, majd újra pénzé tesznek egy olyan ingatlant, ami nekik egyetlen árva fillérjükbe se került, de kétszer is el tudták adni. Számomra ez minimum elgondolkodtató.

Valószínűleg tudja, de legalábbis sejti, hogy 76. életévemet taposom és van némi tapasztalatom. Nos, a helyzet az, hogy a fiatal ügyvédek legnagyobb hiányossága az emberi pszichének a nem kellő ismerete. Mert, ha ismerné, akkor előre kitálálhatta volna, hogy nincs olyan apa széles e világban, aki az Ön levelét egyáltalán megfontolás tárgyává tenné. Mondja meg ügyfeleinek, hogy cselekedjenek belátásuk szerint.

Dr. Simonyi válaszára csak egy hetet kellett várnom. Kurtán közölte velem azt, hogy ügyfelei nevében nem az apát szólította fel, hanem egy tulajdonostársat (gondolom, hogy a kettő egybeesik, az már csak az én pechem).

Különben mivel nem akarok minden lében kanál lenni, kissé félve jegyzem meg, hogy Dr. Simonyi polgári perekhez van szokva, a büntető ügyek egészen más jellegűek. Profi bűnözőknek eszükbe se jutna, hogy ne sztárüggyvédet bíz-
zanak meg (Thomasnak van rá pénze éppen elég). Dr. Simonyinak mindössze nevetséges ötletei vannak. Például azt tanácsolta Zoltánnak, hogy hivatkozzon arra, hogy Cili öngyilkossággal fenyegette meg, ha nem hajtja végre a csalást. Érdekes fejlemény! Mi van akkor, ha Cili pedig azzal áll elő, hogy Zoltán fenyegetőzött öngyilkossággal?

A másik nagy Simonyi ötlet Zoltán szabadlábra helyezésének kérése azon az alapon, hogy Erikssonnal gyereket szeretnének, amire 5 évig nem volt se alkal-
muk se lehetőségük ű. Az már csak hab a tortára, hogy Asanak volt egy korábbi közlekedési balesete, ahol olyan gerincsérülést kapott, ami a gyerekszülést ki-
zárja.

Az én ingyenes tanácsom nem kellett, inkább fizetnek a hülyeségekért jelen-
tős összegeket. Én garantáltam volna, hogy Zoltán megússza egy effektív 2 évvel. Simonyi már a 6 évnek is örülne.

Lám, hová vezet, ha valakinek nem sikerül 500 000 000 Ft-ot csalni. Minden-
esetre a történet eddig szól, mert a könyv (második kiadás) megjelenésének pil-
lanatában a büntetőper még hátravan. Amilyen jogi viszonyok ma Magyaror-
szágon vannak, még azt is el tudom képzelni, hogy Zoltánt és Cilit felmentik,
mert végül is szegények az 500 millióból egy árva forintot se kaptak, és külön
enyhítő körülménynek tekintik, hogy időben és pénzben komoly veszteségeik
voltak. Majd a felmentő ítélet után, Zoltán és Cili egy polgári peres eljárásban
sikeresen bizonyítják, hogy miattam estek el a pénztől, és az elsőfokú bíróság
kötelezni fog engem, hogy az okozott kárt térítsem meg, természetesen ka-
mataival együtt ☺.

13. Egy kis pszichológia

Zoltán 2000 novemberéig 250 millióra kötött életbiztosítást, majd tíz hónapon át szorgalmasan fizette a díjakat. Utólag kiderült, hogy az édesanyját kétmillióra vágta le.

2001 szeptemberében elindultak Görögországba, hogy kivitelezék a tervet, de az utolsó pillanatban Zoltán kötött még egy biztosítást kétmillió forintra. Miért?

Több értelmes, a témához némiképpen értő emberrel beszéltem, az általános vélemény szerint, amivel magam is egyetértek, „ez egy rosszul kivitelezett ragyogó ötlet volt”. Az egyik legnagyobb hibának a hat biztosítót tartották. A magyarországi holtta nyilvánítás után két biztosító belekezdett a kifizetési eljárásba, amikor az utolsó másodpercben a többiektől megkapták a fülest, hogy „leállni”.

A 250 millióhoz képest, ez a kétmillió már csak egy csepp volt a tengerbe, a teljes összeghez viszonyítva nem érte el még az egy százalékot se, csak a biztosítók létszámát, és a gyanúkeltés esélyét emelte két százalékkal. Miért kellett ezt az extra rizikót viszonylag ilyen csekély többletpénzért felvállalni?

Zoltán meg akart szabadulni a Cilitől (ami egészen biztos, hogy igaz), de vajon tudat alatt nem tiltakozott-e az ellen, hogy ekkora összeggel ajándékozza meg, saját szenvedése árán? Mert, amit tett, az nem életszerű. Az egymást megutáló, majd elváló házastársakra nem az jellemző, hogy nagyvonalúan átengednek jelentős vagyont a másoknak. Ami tipikus, hogy egymást megfojtanák egy kanál vízben és a végsőkéig harcolnak, hogy a másik alól a lehető legtöbbet húzzanak ki. Mert azért Zoltánnak azzal tisztában kellett lenni, hogy a pénzt (ha a biztosítók fizetnek) Cili biztos megkapja, de az ő része olyan, mint a kutya vacsorája.

Nem lehetséges, hogy a terv végrehajtásának sikerét akarta is, meg nem is? Erre vall az a tény, hogy hat éven át a csalárról legalább egy tucat ember tudott. Egyáltalán nem zavarta, hogy meglátogató barátai magukkal hozzák a mindenkori kapcsolataikat, akik korábban Zoltánt még csak nem is ismerték. Zoltán részéről ez egyenlő a „játék a tűzzel” vagánykodással, de mi az értelme? Hogyan is nyilatkozott Kántor Gerzson biztosítási kárszakértő a 168 órának?

„A színlelt halál ismert fortély, de kockázatos. Az életbiztosítási csalónak minden ismerősével meg kell szakítania a kapcsolatot. Ha csak egyetlen szálát nem vág el, lebukik. A legtöbb biztosító a gyanús ügyeket magánnyomozókra bízta.”

Zoltán lebukása után Asa Eriksson, az új élettárs, azt írta, hogy Zoltán már jó ideje azon vacillált, hogy feladja magát. Nem mentetetésnek szánta, szerettek volna már normális életet élni.

Hadd idézem fel Havlik Vratislav cseh rendőr őrnagy, a cseké budojevicei kerületi rendőrség bűnügyi osztályának nyomozóját, aki a letartóztatást végezte:

„Amikor A. Zoltán Rexet letartóztattuk, semmiféle ellenállást nem tanúsított. Mintha maga is várta volna már, hogy elkapják”.

Hazatoloncolása után lehetőséget kapott, hogy mindjárt a második nap, mindenki mást megelőzve, találkozhasson velem, de a lehetőséget kerek perec elutasította. Miért? Ez az elfordulás és dr. Kurucz utasításainak a pontos követése éveket fog jelenteni a számára! De miért? Bűnhődni akar? Lehet, de nem neki kellene.

Számomra mégis a legnagyobb talány, hogy a meghallgatásra megidézett tanú miért pont azon a napon készítette a fényképet, amikor én kimentem (2008. 04. 17). A gépkocsit Zoltán vezette 200 km-en át, és útközben megálltunk vásárolni. Ha valaki követett volna, akkor azt Zoltánnak észre kellett volna venni, pláne amikor sok kilométeren át elhagyott úton mentünk. Hogyan és mikor készült a fénykép a házról? Nyilvánvalóan nem akkor, hanem korábban. Ez csak úgy lett volna lehetséges, ha én (vagy valaki más) bemondja a címet. Illetve (ami ténylegesen történt) Zoltán gépkocsiját és benne engem, egy évvel korábban követtek a házig. Akkor pedig mi értelme volt a repülőtéren fényképezésnek? Zoltánról és Asáról a ház körül is lehetett volna fényképeket készíteni, elvégre őt egyikük se ismerte. Az április 17-i fényképezésnek csak akkor lett volna értelme, ha a képen én és Zoltán szerepelünk, de ilyen nem volt. Vagyis a skalpvadász azt akarta bizonyítani, hogy ő Zoltán hollétéről csak 2008. 04. 17-én szerzett tudomást és nem előbb. Az viszont biztos, hogy engem nem követett, mert a repülőgép előbb szállt fel, mint az én vonatom érkezése. Vagyis a skalpvadásznak Zoltán hollétéről már előbb tudnia kellett.

A fentiekre csak egy magyarázat van. A skalpvadász nem akarta felfedni, hogy a tényleges megbízatás időpontjában már birtokában volt a bizonyítéknak, és a bizonyíthatóságot személyemhez akarta kötni. Ebben pedig ki zárólag anyagi érdeke lehetett a motiváció.

Zoltán fel se figyelt az ügylet pszichológiai hátterére. Még csak nem is gondolt arra, hogy mennyi minden változhat meg hat év alatt. Az egyik legnagyobb hibának azt tartom, hogy Zoltánnak eszébe se jutott, mindenfajta közösen elkövetett stikli első és legfontosabb követelménye a résztvevők kölcsönös egymásba vetett bizalma, méghozzá százszázalékosan. Ebben az esetben erről szó sem volt. Zoltán és Cili ugyan sorstársnak érezték egymást, de közös sorsuk velejáróját, a „mindenki önmagáért” mélyen ülő attitűdöt nem tudták, nem akarták, és nem is vetették le. Az első perctől kezdve egymástól is tartottak, és egymást is kijátszották. Zoltán nem árulta el, hogy a bűdös életben nem akar a feleségéhez visszamenni. Cili nem árulta el, hogy a pénz birtokában meg vannak a saját elképzelései.

Ez azonban még nem garantálja a sikertelenséget. Akkor mivel támasz-
tom alá a beépített kudarcot?

1. Kapitalizmusban a tőke az egyetlen számottevő úr. Ezt a tételt én nagyon jól ismerem, Zoltán pedig nem. A tőke akkora úr, hogy alá van rendelve a törvényhozás, és a közigazgatás is. A kapitalizmusban a legnagyobb bűn a tőke megtámadása. A tőkésrend egyszerűen nem tűri, hogy érdemtelenül, csellel, csalással bárki felvegyen 500 milliót.

2. Az eset mellékkörülményeiből egyértelműen vált nyilvánvalóvá, hogy Zoltánt nem baleset érte, hanem közönséges biztosítási csalásról van szó. Ezt a tényt tudták a biztosítók, a rendőrség, újságírók és természetesen az ismerősök is. A laikusok részére mindössze az volt a kérdés, hogy Zoltánnak sikerül-e a trükk? A naivok, például a saját nővére, Csaba, Lajos hittek benne. Én magam egy percig se. A tévénézők, akik rengeteg bűnügyi filmet látnak (Rex, Columbo stb.) sok esetben találkoznak bűnözőkkel, akik a rendőr pofájába röhögnek azon az alapon, hogy nem tudnak bizonyítani. Ez egy fontos téma. Ugyanis, ha a megfelelő szerv meg van győződve arról, hogy ezt vagy azt valaki elkövette, akkor addig nem nyugszik, amíg nem buktatja le az elkövetőt. (A tévéfilmekben ez is a végkifejlet). Az, hogy egy bűntényt pillanatnyilag nem tudnak bizonyítani, még nem jelent egyértelmű sikert a bűnöző részére, amiről Kurucz György is meg-
feledkezett.

3. Zoltán és társai által elkövetett bűntény a lehető legkönnyebben felderíthető. Nincs boncolás, nincs újlennyomat, nincs DNS-vizsgálat, nem kell bűnelkövető eszköz, nincs alibi, nincs egymásra mutogatás stb. Egyetlen dolog van, meg kell találni a feltámadt hullát.

4. Zoltán nem tudott mértéket tartani. Sokaknak egyezik meg a véleménye abban, ha Zoltán egyetlen biztosítóval köt hatvanmilliós biztosítást, simán megkapta volna az összeget. Az egyik látogatásom alkalmából fel is vettem neki a kérdést, miért nem elégedtél meg 60 millióval, minek kellett neked a 250 millió? Azt válaszolta, hatvanmillió nem lett volna elég. Ettől egy kicsit kiborultam. Én eladtam egy telket tizenkétfióért és még úgy is maradt belőle, hogy nagy részét elosztogattam neki és nővérének. Számításai szerint dr. Kurucz és Gaál Attila kifizetése, majd a maradék megfizetése után a maradék oly csekély lett volna, hogy külföldön azzal már nem ment volna semmire. Ez utóbbi mondatot készségesen elfogadom, de..., ha én egy autóversenyt csak úgy tudok megnyerni, hogy az utolsó kanyart háromszázzal veszem be, akkor nemcsak versenyt, de az életemet is elveszíthetem. Ha nem elég a hatvanmillió, akkor nem kell csinálni.

Máskülönben Zoltán megcsípésén négy különböző intézmény munkálkodott: a) rendőrség, b) magánnyomozók, c) skalpvadászok, d) ismeretlen erők.

a) A rendőrségről már megemlékeztem a 8. fejezetben.

b) A magánnyomozókat mindig az bízza meg, aki olyasmire szeretne rájönni, amivel a rendőrség nem foglalkozik, vagy nem megfelelően. A magánnyomozó költségterítés és órabérre dolgozik. Ritkán ér el jó eredményt, de kitűnő megélhetése van, mert nem az eredményt, hanem az idejét fizetik meg. Ha mégis produkál eredményt, azt ráérzéses alapon, egy-egy beavatott, vagy ismeretekkel rendelkező ember megnyerésével éri el. Zoltán esetében úgy tűnt, senkit nem lehetett megnyerni, aki tudott hollétéről. Vagy talán meg se próbálták, mert például nekem senki semmit nem kínált fel, egy esetleges hasznos információért. Többek között ezért se értettem a 2008. 02. 04-én közzétett hírt, miszerint a biztosítók ötmillió jutalmat tűztek ki, aminek a Kétfény riportere (M. Kiss Csaba) szerint nem tudtam ellenállni. Ugyanis, ha a biztosítók valóban kitűztek volna jutalmat, akkor nagy mulasztás volt erről az „érdekelt” feleket nem értesíteni, például, amikor az egyik magánnyomozó felkeresett, négyszemközt felkínálhatta volna az 5 milliót, de ilyen nem történt. Mert mi van akkor, ha én alig várom, hogy feladjam a fiamat, de történetesen nem olvasom a Népszabadságot, vagy a Heti választ, ahol megjelentetik a felhívást?

A megvesztegetés természetesen olyan eszköz, amit a rendőrség nem alkalmazhat, már csak azért sem, mert azt finanszírozni kell. Igaz, időnként tűznek ki jutalmat, de nem gazdasági bűncselekmények esetén. „Fizessenek a károsultak!” jelszó alatt. Zoltán ügyére is állítottak magánnyomo-

zókat, akik engem is meglátogattak, és egy jegyzék alapján feltettek kérdéseket, majd távoztak. Ezekből a válaszokból írtak egy-egy jelentést, közölték a véleményüket, és felvették a tiszteletdíjakat. A jelentésekben fel lehettek sorakoztatva azok a személyek, akikről feltételezhető, hogy tudnak Zoltánról. Azonban konkrét felderítés nem történt.

c) A skalpvadászokról már írtam a 10. fejezetben. Tipikus kapitalista jelenség. A skalpvadászt senki se bízza meg, semmivel – éppen úgy, mint egy paparazzit – saját szakállára dolgozik. Óriási előnye a rendőrséggel szemben, hogy minden illegális eszközt bevethet, mert eredményessége esetén, mint tanú, nem köteles bevallani, miként jutott eredményre, mert a törvények szerint senki se kötelezhető, hogy önmagára nézve terhelő vallomást tegyen. Ha például egy gyanúsítotthoz álkulccsal betör, iratokat fényképez le és azokat bemutatja a bíróságon, senki nem teszi fel neki a kérdést, hogyan jutott hozzá, mert a kérdésre nem lenne köteles válaszolni, akkor pedig felesleges kérdezni.

d) Vannak más haszonélvezők is. Vízzy András oknyomozó riporterként egész könyvet írt a biztosítási csalásokról, ahol Zoltán esete eminens helyen szerepelt, természetesen nevek nélkül. Vízzy András nem rejtette véka alá három évvel Zoltán lebukása előtt, hogy a vízbe fulladásos balesetet se a szakma, se a nyomozó hatóságok nem hiszik el. Implicit módon maga dr. Kurucz is beismerte, amikor cinikus pofával az RTL KLUB kamerájába kajánul bement: „Attól nem lesz törvénytelen egy biztosítási követelés, mert az összeg szokatlanul magas” és közben már markában érezte a tízszázalékos részesedést. Hát nem, de dr. Kurucz nem számolt azzal, hogy megjegyzése sok emberben érdekes gondolatokat ébreszt, akiket kollektíven nevezhetünk „ismeretlen erőnek”.

14. A vesztesek

A második fejezetet azzal zártam, hogy, a helyszínen járt riporter, Sztarovits szerint, Zoltán már most veszített. A jó hírét és fél életét. Kétségtelen, Zoltán a legnagyobb vesztes, míg felesége és cinkosa itthon nagy kényelemben élt, két kézzel szórta a neki megelőlegezett pénzt (a részletekbe most ne menjünk bele), addig Zoltán mostoha körülmények között, gyakorlatilag nélkülözött, legalábbis az első egy évben.

Egyértelmű vesztes dr. Kurucz György a (rossz) tanácsot adó, és az oroszláncként harcoló megbízott ügyvéd, aki veszített 25 vagy 50 milliót (attól függően, hogy mire vonatkozott a tíz százalék, de mert mindössze néhány hónapban gondolkodtak, valószínűleg az esetleges kamatra nem terjedt ki a figyelmük), amit már-már a bankszámláján tudott. Karakterére jellemző, hogy a lebukás után ártatlan arccal kért kétmillió forint ügyvédi tiszteletdíjat munkálkodásáért – vajon kitől? – Cecília apjától, Jánosi Györgytől. A kétmilliót dr. Kurucz természetesen nem gondolta komolyan, de hozzátartozott a színjátékhoz. „Ő nem tudott semmit a csalásról.” Tekintettel arra, hogy Kuruczhoz Zoltán és Cili nem az utcáról ment be, hanem jóval korábban ismerték egymást, nem akarom szépíteni a dolgot, kölcsönösen tudták egymásról, hogy mind a ketten gátlástalan vagányok. Ha netán dr. Kurucz tényleg nem tudott volna a tervezett „projektumról” (amit én cáfolok), akkor is egyből beugrott volna neki, mi is a valóság. Számmomra nem is az a kérdés, hogy volt-e Kurucznak előzetes tudomása vagy sem, hanem hogy ez alkalommal el tudja-e kapni a rendőrség. De ha ezt a stiklit meg is ússza, a fekete pont ott fog virítani a hátán, és a jövőben kénytelen lesz egy kicsit etikásabban működni.

Vesztes lett Zoltán nővére, Katrina is, aki kemény milliókat várt álmai benzinkútjának a bérlésére. Az álom elszállt, marad a pénztárgép ütögetése, és természetesen az én tovább fokozódó utálásom, mert véleménye szerint az egész lebukás nekem köszönhető, amiben van is valami igazság, de erre majd csak később kerül sor.

Vesztesek a markukat tartó barátok, akik pont oly lelkesen látogatták Zoltán, mint én, az apja. De nemcsak látogatták Zoltánt és kellemes napokat töltöttek társaságában, de jelentős szolgáltatásokat is végeztek. Csaba vitte-

hozta a híreket, leveleket. Lajos pedig széles körű ismeretsége folytán beszerezte a hamis okmányokat, amiket velem fizettetett ki, természetesen dupla áron. Úgy értem, többet kért értük, mint amibe neki került. Ezt hívják egy majdnem testvérnek kijáró baráti szívességnak.

Vesztes Asa Eriksson kisasszony, Zoltán csehországi élettársa is, aki boldogan elbújt volna Zoltánnal az északsvéd erdők mélyén, legalábbis saját bevallása szerint, és állította, hogy neki fogalma se volt a 1 millió euróról, ami kockán forgott. Na, igen, ötödik éve él egy férfivel, akit évről évre meghívnak szülei Svédországba, de a férfi az istennek se akarja átlépni a cseh határt. Olyannyira nem, hogy Asa bevásárlásaihoz Linzbe se kívánja elkísérni őt. Egymillió euróért megvett szerelem? Én csak a kérdést teszem fel. Az olvasó majd válaszol. Eszembe jutva a tiszazugi eset, én nem szívesen élnék egy istenháta mögötti erdőben úgy, hogy az egymillió euróm annak a nőnek van a bankszámláján, aki esténként a vacsorát főzi nekem.

Tiszazug apró falvaiban az 1920-as évek végén az ott élő asszonyok a környéket ellátó bábától kapott, légyölő papírból kiáztatott arzénnal tettek el láb alól feleslegesnek ítélt családtagjaikat, elsősorban férjeiket. Első áldozatok a világháborúból hazatért nyomorék férjek voltak, aztán ahogy az asszonyok vérszemet kaptak, jöttek a beteg emberek és a megunt szeretők. Összesen 126 esetben. Ez a szám azonban már feltűnt a hatóságoknak, és megindították a nyomozást. Különben a bába az igazságszolgáltatás elől az öngyilkosságba menekült.

Vesztes Zoltán anyja, Elayne és bátyja, Thomas is, nem anyagi vesztesek, hanem erkölcsiek. Ezt a veszteséget ők érdemlik meg a legjobban. Kettőjük között a nagy vetélkedő szinte döntetlen. Nehéz megmondani melyikük tette járult nagyobb mértékben hozzá Zoltán fatális döntéséhez. A szeretetmentes anyai közöny, vagy az anyagilag igen jómódú báty segítőkészségének hiánya, ami Zoltánból kiváltotta az „azért is megmutatom” dacos magatartást.

Természetesen vesztesek a Jánosiék is, de nemcsak erkölcsileg, hanem anyagilag is. Bevallásuk szerint, Cili havonta minimum kétszázezer forintot vett fel tőlük megélhetésre addig, amíg megkapja „jogos” jussát a biztosítóktól. Ezt hívják úgy, hogy előre ivott a medve bőrére.

Vesztes még Cili új férje is, aki a házasság pillanatában egészen biztos nem tudott a stikliről. Talán a biztosított összeget se kötötte Cili az orrára. Most viszont nyakig ül a pácban, és ha Cili börtönbüntetést kap, ami papírforma szerint 5-10 évig terjedhet (és egy pillanatra felejtjük el a bigámiát), akkor a három gyereket nevelheti egyedül.

Vesztes a hulla elsodrását látó tanú és felesége is. A hamis tanúzás díjazása elmaradt, a felelősségre vonás még hátravan, és időközben a házasságuk is zátonyra futott. Lehet, hogy a tízmilliós tőkeinjekció lett volna az utolsó összekötő kapocs.

Vesztesek a biztosítók is, mert temérdek pénzt emésztett fel a jogi eljárásorozat, a megbízott magánnyomozók és járulékos költségeik. Ámbár, őket a legkisebb mértékben se sajnálom. Először is fantasztikus profitot állítanak elő. A magyar társadalom angolszász mércével mérve hallatlanul zöldfülű. Nálunk a bankok és a biztosítók kaszálnak, a nép pedig tűri. Zoltán a 250 milliós biztosításért havonta 65 000 forintot fizetett. Ehhez képest, például Kanadában egy nem dohányzó harminchárom éves férfi részére – ami Zoltán kategóriája volt a biztosítás idején – ezerdolláronként öt centet kell fizetni havonta. Mivel a 250 000 000 Ft akkor durván egyenlő volt 1 000 000 dollárral, a havi fizetendő összeg 50 dollár, azaz 12 500 forint lett volna. Vagyis a magyar biztosítók több mint ötszörös díjat szednek.

A legnagyobb összeg, amit Zoltán egy biztosítónál kötött 60 000 000 volt. Normál üzletvitel mellett meg kellett volna vizsgálni, ki az ördög biztosítja be magát ekkora összegre, mert nekem ez már egy kicsit így ránézésre is bűdös. Zoltán tényleges halála esetén egyetlen 5 éves kislányt hagyott volna hátra. Mondjuk, a gyerek egyetemre megy, és el kell tartani 25 éves koráig. Ez tehát húsz év, de lehet akár száz is. Ugyanis 60 millió 7%-os évi kamata 4,2 millió, egy hónapra 350 000 forint. Ugyan, melyik gyerekekre kell ennyit költeni? És közben a hatvanmillió tőke érintetlenül megmarad. Pontosan ezért irreális a hatvanmilliós biztosítás, mert az nincs ingyen, havonta 15 000 forintba kerül.

Szögezzük le, a biztosítók hanyagok voltak, üzletszerzőik azt tesznek, amit akarnak a jutalék érdekében. Az pedig magától értődő, hogy ez a hanyag biztosítói magatartás vonzza a csalókat.

Végül felmerül a kérdés, mi értelme van felsorakoztatni a veszteseket? Megítélésem szerint, egy lecsengett ügyletnél a szereplők utólagos viselkedésének szempontjából nagyon is fontos az, hogy a vesztes milyen mértékben és miért vált azzá. Ugyanis, ez erősen meghatározza viselkedését, vélekedését, de kihat a külső szemlélő ítélkezésére is.

15. Én, a leleplező

Most, hogy idáig eljutottunk, menjünk végig ezen a témán is. Volt-e okom a beköpésre? Volt bizony, nem is egy. Felsorolom őket.

Először is, a házam leégésekor Zoltán zokszó nélkül kirakott volna az utcára, mint egy rühes macskát. Ilyesmit nem szokás megbocsátani.

Másodszor, Cili felpofozta a feleségemet, és esze ágában se volt ezért legalább bocsánatot kérni. Ezt se szokás megbocsátani, még akkor sem, ha történetesen a Jánosi családban ez egy bevett szokás. Ráadásul kifejezetten bosszantó, hogy feleségem felpofozója százmilliós vagyonban hempereg.

Harmadszor, egy szemét ügyvéd majd' a nyakát törte, hogy engem elkeressen a leégett házamból. Aztán tanácsokat ad a fiamnak ahhoz, hogyan lehet bespájkolni öt év börtönt, amiért fel akar marni 25-50 milkót. Naná, hogy felforr az agyam. Ha rajtam múlik, hogy dr. Kurucz felmarjon egy ekora összeget, akkor azt várhatja!

Negyedszer, hetvenévesen megnyerek egy vagyoni jogi pert, ami számomra megnyugtatóan lerendez egy rendkívül igazságtalan állapotot (két korábbi feleségem kegyén múlik biztonságom, akik halálosan gyűlölnek, és ott tesznek keresztbe, ahol tudnak). De hiába nyertem meg, Zoltán időközi „halála” az ítéletet megsemmisítette. Amennyiben „feltámadna” minden visszakerülne a helyére.

Ötödször, feltárom, hogy a „nekik” most már 500 milliót hozó csalás, nekem nyolcmillió veszteséget (+ kétmillió kiadást) okozott. Ezt a pénzt kölcsön formájában kérem, de nem kapom meg, miközben tudomásom van arról, hogy Cili havonta kábé egymilliónak csap a seggére.

Hatodszor, a hülye fiam nem fogja fel ésszel, hogy élete halálos veszélyben forog.

Hetedszer, ha fiam valami csoda folytán életben marad, örök életre bujkálnia kell, örök időkre egy nő diktálhat neki, elveszíti egyetlen gyermekét, soha az életben nem lehet saját családja, öreg napjaiban úgy halhat meg, mint egy kutya.

Nyolcadszor, Zoltán eddigi életében, ha volt rá lehetősége, mindig, mindenkit becsapott. Nem kímélt se rokont, se barátot. Tudomásul kell venni,

hogy erre szocializálódott. A reszocializációra, azaz a korábbi életforma feladásához, és egy új – lehetőleg tisztességes – életforma kialakulásához 2-3 évre van szükség. Reszocializációhoz ennyi időre kell valakit – így vagy úgy – „kivonni” a forgalomból. (Verje le az anyján, akit senki se kötelezett, hogy a világra hozza, és esze ágában se volt közölni velem, hogy semmi kedve a gyerekáldáshoz.)

Az én elszámolásom szerint ez bizony nyolc első osztályú ok, melyek közül bármelyik egymagában is elég lenne. Végeredményben, ha van motiváció, nem is egy, mindjárt nyolc, akkor az már meg is oldotta a talányt, hiszen pontosan így dolgoznak a hivatásos nyomozók is.

Csak hogy, van egy apró probléma. Ezek az okok (az ötödik kivételével) az első hónaptól kezdve fennálltak. Mi a fenének vártam volna hat évet? Az én koromban mit nyerek hat év késéssel, elvesztegetéssel? Semmit, az 5. és 6. okok kifejezetten arra sarkalhattak volna, hogy ne késlekedjek. Na és az ötödik? Ha én a nyolcmillió forint kölcsön elutasítása miatt léptem volna, akkor az ok nyilvánvalóan saját polgári perem minél előbbi befejezése. Ez esetben milyen logika alapján vártam volna még két évet? Azok közül, akik kitalálták és terjesztik az 5, illetve a 30 milliós beköpési történetet, valaki válaszolhatna a feltett kérdéseimre.

16. Gondolatkísérlet

Előzetesként idézek egy hírt a Népszava 2008. 01. 03 számából, aminek a relevanciájához nem fér kétség.

„Egy kassai férfi kiszemelt áldozatra kötött életbiztosítást, majd bérgyilkosokkal meg akarta öletni.

A kassai kerületi bíróság szóvivőjének csütörtöki közlése szerint a még novemberben letartóztatott, és most vád alá helyezett huszonkilenc éves férfi úgy bukott le, hogy valamivel több mint kétmillió forint fizetség ellenében próbált két személyt rávenni arra, hogy gyilkoljanak meg egy 18 éves fiatal embert, akire korábban egy sárospataki biztosítótársaságnál kötött életbiztosítást. A biztosítás első kb. 10 000 forintos negyedévi részletét rendszeresen be is fizette, mert arra számított, hogy a kiszemelt áldozat halálos balesete esetén rövidesen 7 500 000 forint üti majd a markát.

A gyanúsított állítólag további két személyt is kiszemelt, akiknek élete árán a saját kedvezőtlen anyagi helyzetén akart javítani.”

Mi ebből a hírből a tanulság? Szerintem az, hogy... 1. Egy életbiztosítási csalás keretein belül van, aki 7,5 millió forintért is hajlandó meggyilkoltatni a bebiztosított személyt. 2. Már 7,5 millióval is le lehet bukni, nem kell hozzá 250 millió. De most kezdünk el sepregetni saját házunk előtt.

Zoltán eredeti ötlete kétesélyes volt: lebukás vagy kifizetés. A lebukás következett be, ez már történelem.

Most megpróbálok összehozni egy gondolatkísérletet a másik verzióra, vagyis, hogy megtörténik a kifizetés.

Tehát a Cili bankszámláján 2007 végén megjelenik egy kb. 500 000 000-os befizetés. Kifizeti Kuruczna a 25 milkot, Attilának a 10 milkot, Zolinak is a kb. 10 milkot (mivel el se tudták képzelni, hogy hat évet kell várni, a kamatokra minden bizonnyal nem gondoltak). Marad a számláján 450 000 000 forint.

Most a következő fejlemény megint kétesélyes. Cili az összeg felét,

225 000 000 forintot a megállapodás értelmében átutalja Zoltánnak. Vagy megtartja az egész összeget magának.

Vegyük az első esetet! Az összeg felét továbbítja Zoltán felé. Felmerül a kérdés, hogyan (ezt a kérdést különben a médiában is feltették a riporterek)? A magyar törvények szerint minden banknak jelenteni kell a rendőrség felé minden kétmillió forintot meghaladó összeg „mozgását”, valamint minden fajta „gyanús” pénzmozgást. Arról tehát szó sem lehet, hogy 225 milliót átutal egy bankszámlára. Arról se lehet szó, hogy kivesz 225 millió készpénzt, és „nejlonzacskóban” Zoltán után viszi. Az se megoldható, hogy ugyanarra a bankszámlára hetente átutal kétmilliót, amit ugyan nem kell (még) jelenteni, de ha folyamatosan 113 héten keresztül teszi, vagyis több mint két éven át, akkor az jóval korábban kimeríti a „gyanús pénzmozgás” fogalmát. Én tehát itt egyszerűen nem látom, mi a lehetőség. Arról nem beszélve, ki a fenének van türelme minden héten átutalással bajlódni? Illetve felvállalni a rizikót, hogy egyszer elveszik és számon kéri a feltűnően rendhagyó pénzmozgást. Hogy tudja Cili megmagyarázni azt?

Legyünk nagyvonalúak, lépünk át ezen a nehézségen. Zoltán minden nehézség dacára, Cili mohósága ellenére, megkapja a pénzt (1% esély), ami nyilván nem tartható készpénzben. Egy nem létező személy nem nyithat bankszámlát, a hamarosan Európa-szerte bevezetésre kerülő biometrikus útlevélek és személyi igazolványok miatt egy hamis útlevél szoba se jöhet. A pénz tehát kizárólag Asa nevére helyezhető el. Ez azt jelenti, hogy a 40 éves Zoltán 100 százalékos mértékben ki van téve Asa Eriksson kényének-kedvének és ráadásul az egész hátralévő élete alatt. Akármekkora a szerelem, nem létezik olyan angyal, aki ezzel előbb vagy utóbb ne élne vissza.

Végül a „nem létező személy” státus nem tartható fenn örökre. Orvos, kórház, baleset, vezetői engedély? Él az erdőben, egy faházban és gombát gyűjt élete végéig, és izgul, hogy szerelme nehogy ráunjon, mert akkor a farkasokat megeteti vele?

Vegyük a második esetet! Cili úgy dönt, hogy a teljes összeget megtartja magának. (99% esély)

I. Mit jelent ez Zoltánra nézve? Hat év bujkálás után nincs pénz, Zoltán mit tehet? Semmit! Bujkálhat tovább pénz nélkül, nyomoroghat és várhat tíz évet, hogy elévüljön a bűntény, amikor is már elmúlt 50 éves, hazajöhet Magyarországra és létező emberré válhat. Illetve dönthet úgy, hogy nem bujkál tíz évet, hanem hazajön. Ebben az esetben pontosan ott van, ahol most. A bűntény feltárása, nyomozás, vádemelés, ítélelhozatal, börtön, egy kicsivel több, mint így, mert Cili felvette a pénzt, a kár tetemes és nem visszaszerezhető.

II. Mit jelent ez Cilire nézve? A 450 millióból élhet, mint Marci Hevesen. Semmi anyagi gond, költekezhet kedvére (kíváncsi lennék, hány évig tartana ki ez a hatalmas összeg). Viszont a fejében állandó jelleggel ott lapangana a gondolat, mi van akkor, ha Zoltán véletlenül vagy akarattal egy szép napon felbukkan? Mert, amíg él, ez a lehetőség – legalábbis elméletileg – fennáll. Mit ér egy olyan anyagi jólét, amit állandóan megkeserít a vissza-visszatérő félelem, jaj csak Zoltán fel ne bukkanjon, mert akkor... Nos, mi történik akkor? Mint már írtam: bűnfeltárás, nyomozás, vádemelés, ítélethozatal, börtön. Azonban Cili esetében van egy plusz, a felvett 500 milliót (plusz kamatok) vissza kell fizetni. Az csak természetes, hogy az összeg nincs meg, legfeljebb egy töredéke. Tehát a Cilire börtönbüntetés vár és teljes vagyonek Kobzás, mondjuk 45 éves korában. Börtönből szabadulva a becsapott biztosítók minden vagyona, bevételre ráteszik a kezüket és a törvény szerint havonta csak a minimál nyugdíjjal megegyező összeget hagynak nála. (emlékszünk, ez ma 29 432 Ft., és ahogy nézem, elég messze esik a 900 000-tól, amihez Cili hozzá van szokva). Élete végéig! Ezt persze így vagy úgy ki lehet játszani, de akkor is, micsoda egy élet?

Nehéz elképzelni, milyen tartós lelkiállapotot okoz Zoltán felbukkanásának lehetősége. Ennél is nehezebb betenni magunkat a helyére, de azért én megpróbálom. Cili tehát éjjel-nappal azon töri a fejét, ezt az áldatlan állapotot hogyan szüntethetné meg, mert így élni képtelenség. Hogy mi jutna eszébe és mit hajtana végre, az már az olvasó egyéni fantáziájára bízom. Egy biztos, a holtak nem szoktak felbukkanni. Az élők viszont – ahogy ezt Zoltán példája is mutatja – esetenként igen. És csak úgy melleleg, 450 000 000 Ft-ért sok mindent meg lehet vásárolni. Például az ukrán maffiából egy-két, pénzért mindenre képes embert. És ne feledjük, Cili anyanyelvi szinten beszéli az oroszot.

Itt az ideje, hogy újra idézzem, a kínai mondás szerint: „Amit három ember tud, az csak akkor marad titokban, ha a három közül kettő halott.” A gyermekeiért nem kifejezetten rajongó mami több tanú előtt kijelentette „az lenne a legszörnyűbb, ha Zoltán élne”. Más szavakkal, nemcsak az érdekesen érdekelt Cili, de még Zoltán édesanyja is a halál mellett szavazna. Azt természetesen nem állítom, hogy ez ügyben tenne is valamit. Ciliről egészen más a véleményem. Nem tudok elképzelni olyan gonosz tettet, amittől Cili – saját érdekeitől hajtva – visszariadna. A saját édesanyját cipósarokkal megverő, más alkalommal seggbe rúgó nőről? Ugyan már!

Amikor Zoltán tudomást szerzett ezen félelméről, azt mondta, hogy ez az én paranoiám. Lehet, de én emlékszem arra, amikor vitatkoztunk a vízbe fulladásról és Cili sikeres elhagyásáról. Zoltán azzal érvelt, hogy Cili bosz-

szúból képes lenne megölni közös lányukat. Ezek szerint Zoltán feltételezte, hogy Cili képes megölni saját gyermekét, mert, hogy ő egy „elmebeteg”. Néhány évvel később viszont visszautasítja, hogy bérgyilkossal őt megöletheti. Zoltán vagy akkor nem volt őszinte, vagy most becsapja saját magát is. Természetesen, én ez utóbbira gondolok. Egyfelől, mert én is ismerem Cili gátlástalanságát, másfelől, mert el tudom képzelni, hogy hat év szenvedés után, a félig már a zsebében érzett hatalmas összeg hirtelen levegővé válása elveszi Zoltán józan eszt. Nem fogja fel ésszel, hogy ezt a pénzt Cili egyszerűen nem kaphatta meg.

17. Összeomlik a kártyavár

Miután Zoltánt a cseh rendőrség átadta a magyar kollegáknak szerettem volna, ha még az első kihallgatás előtt beszélhetek vele. Azt akartam a lelkére kötni, amit előtte Eriksson kisasszonynak E-mailekben próbáltam megmagyarázni, hogy a legjobb stratégia, ha megbánó magatartással mindezt, az utolsó szögig bevall, ráadásul úgy, ahogy történt. Ha ezt a stratégiát követte volna, akkor a nyomozás 2-3 hónap alatt befejeződött volna, ami után házi őrizetben nálam lehetett volna a tárgyalásig. „Mértékadó hozzáértők” szerint az elkövetett bűntény büntetési tétele ugyan 5 évtől kezdődik, de a bírónak joga van indokolt esetben lemenni 3 évre is. Zoltán tehát kaphatott volna 3 évet, amit jó magatartása miatt harmadolhattak volna. Összesen tehát 2 évet lett volna börtönben, de ebbe beszámítják a házi őrizetet is valamilyen mértékben. Összességében Zoltán viszonylag olcsón megúszta volna ezt a hülyéskedést.

Zoltán azonban velem nem volt hajlandó szóba állni, az első kihallgatáson közölte, hogy csak ügyvédje jelenlétében hajlandó beszélni (kell az a sok hülye film, amiből ilyen marhaságokat lehet tanulni), illetve megtagadta a vallomás tételét. Egy gyanúsított számára ezek ma már természetesen legális lehetőségek, de érdemes-e vele élni? Természetesen nem.

Tegyük magunkat a kihallgató rendőrtiszt helyébe. A legegyszerűbb kérdésre is azt válaszolja a gyanúsított, hogy ügyvédje nélkül nem válaszol. Erre minden józanul gondolkodó embernek az ugrik be, hogy nyilván nem akar elmondani néhány dolgot. Ez természetesen nem kötelező. Például önmagára nézve nem köteles tenni hátrányos beismerést. Ez igaz, de ezzel el is játszotta a mindenre kiterjedő, őszinte bevallással járó előnyöket. Emberrileg pedig a nyomozó részére egy gyorsan felgöngyölíthető ügyből hónapokig elhúzódó rémálom lesz, a gyanúsított pedig minden lesz, csak szimpatikus nem. Sokaknak nehéz elképzelni, de a rendőr is ember, dolgozó, munkáját végző ember. Senki se szereti, ha a munkáját nehezítik, a rendőr se.

Az ügyvédjéhez ragaszkodó gyanúsított kihallgatási sorozatának egy idő után jön a második fázisa. Ügyvédi tanácsra, vagy az nélkül megered a gyanúsítottak nyelve, és elkezdik egymás befeketítését, illetve saját szerepük lekicsinyítését. Ez a módszer azért nem működik, mert a gyanúsítottak nin-

csenek abban a helyzetben, hogy „összebeszéljenek”. A külön-külön elmondott vallomások pedig ellentmondóak. A hónapok természetesen telnek, mert a nyomozók nem látnak tisztán.

A védőügyvédek pedig hatalmas pénzekért ragyogó ötleteket szoktak adni, helyesbíték, egyetlen egy „ragyogó” ötletük van. Mondja azt a gyanúsított, hogy ő már rég abba akarta hagyni az egészet, de a másik ragaszkodott hozzá. Ha most ezt mind a két elkövető mondja, akkor a nyomozó meg van lőve, de két ügyvéd is zsebre rakhatja a honoráriumot. A nyomozó pedig töprenghet, vajon melyikük akarta tényleg abbahagyni. A tapasztalat azt mutatja, hogy rendszerint egyik se.

18. Epilógus

Már leadtam a könyv kéziratát, már a tördelés is készen volt, amikor az egyik április este a televízióban láttam egy 2005-ben készült amerikai ponyvát: „Könnyű prédák” címen. Kikapcsolódásnak kitűnő! Viszont meglepetéssel tapasztaltam, hogy néha a limonádé filmekből is csöpög némi bölcsesség. A film vége felé a biztosítási nyomozó kábé a következőket mondja (moralité?)²⁴. Amikor egy ember nagyobb összeghez jut szinte percek alatt beugrik neki, hogy a pénzt egyedül is el tudja költeni, nem kell hozzá társ.

Ezen egy kissé elgondolkoztam, vajon amit láttam, az egyedi eset, vagy inkább tipikusnak mondható, és akkor beugrott gyerekkorom (1945) egyik híres slágere:

A három aranyásó

*A nagy óceánon túl.
Hol a farmer földet túr!
Coltot visel minden cowboy
Az ököljog törvényt bont,
S hol a gyilkosság nem gond.
Így mond mesét egy old boy:*

*Három aranyásó ment a hegyek között
a vízesés felé, ... az aranyért.*

*S jött egy negyedik oh, új aranyásó
A vízesés felől... hozzájuk ért...
Ők megirigyelték az idegen szép lovát,
És leütötték a lováról,
Majd elvették az aranyát.*

²⁴ Ez természetesen nem igaz, de Szisz menekülni akart a felelősség alól és a hátam mögött mindenkinek ezt a verziót adta elő.

*Három aranyásó ment a hegyek között,
S vígan így dalolt...*

*Ám Jimnek súgta Joe
hárman osztolni nem jó,
mert így túl kevés jut nekünk.
Máris egy golyó süvít,
Elesett a harmadik.
Fontos, hogy mi ketten élünk!*

*A két aranyásó ment a hegyek között
A vízesés felé....*

*Ám egy nagy aranyrög hull le a földre
A gyilkos Joe elé...
Máris lehajolt Joe, mert rafinált ember volt,
Ám Jimmy se rest, és résen volt.
Így egyszerre szólt a két colt.
Ebből a tanulság, ha józanul élsz,
Az sokkal többet ér. Hát ne fuss az aranyért,
Hát ne fuss az aranyért, hát ne fuss az aranyért!*

Antalffy Tibor:

Mi volt előbb Isten vagy Ősrobbanás?

Eddig csak elhittük, de most itt az első tudományos bizonyíték arra, hogy van teremő Isten.

A könyv címét, *Mi volt előbb Isten vagy őrobbanás?* A következőképpen kell értelmezni: Vajon Isten az őrobbanással teremtette-e a világot, vagy az őrobbanás isteni teremtés nélkül következett be (mondjuk úgy, magától) majd 13,7 milliárd évvel később a színen megjelenő Ember alkotta meg az Istent saját használatára.

A kérdés eldöntéséhez elsősorban kozmológiai és kvantummechanikai ismeretekre van szükség, de az Ember ma már eleget tud ahhoz, hogy Isten léte tudományosan is bizonyítható legyen.

A szerző kifejezetten tudományos kételkedéssel látott a kérdés megválaszolásához és arra a következtetésre jutott, hogy a legújabb tudományos eredmények egyértelműen egy olyan nem anyagi világ létezésére utalnak, ami isten létét elengedhetetlenül feltételezi.

Antalffy Tibor, a szerző 1933-ban született, iskoláit, tanulmányait Budapesten és Melbourne-ben (Ausztrália) végezte. A Kádár-korszak alatt évtizedeken át műszaki és tudományos munkákat fordított magyarra. Egész életében szabadúszó volt, aki anyagilag nem függött dékánoktól, igazgatóktól, megszokta, hogy azt mond és ír, amit gondol.

A „Mi volt előbb Isten vagy őrobbanás?” Honlap-linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu cím alatt, ahol a könyv meg is rendelhető.

Megrendelhető közvetlenül a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11. Telefon/Fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu www.novellakiado.hu

A könyv
kedvezményes ára:
1250 Ft.

Antalffy Tibor

Van-e jövőnk?

Hannibal Ante Portas! „Hannibál a kapuk előtt”, söpört végig az ó-kori Roma utcáin a döbbenetes hír. Minden romai polgár tisztában volt vele, ha Hannibálnak sikerül átjutni Roma kapuin az a romai civilizáció végét jelenti. A szerző ezt a rémült üzenetet szeretné szétküldeni azoknak, akiknek vannak füleik a hallásra. **Extinctio ante portas:** Megsemmisülésünk ott leselkedik ránk a kapuk előtt!

Ilyen komoly lenne a helyzet, vagy ez csak a szerző pesszimista látálmája? Ez az a kérdés, amit az olvasónak magának kell megválaszolni, de ahhoz, hogy ezt önmagának megválaszolhassa, összegyűjtött ismeretekre van szüksége. Ezt az összegyűjtést végezte el a szerző mindenre kiterjedő alapos munkával, és látta el saját meglátásaival.

Abban valamennyi kritikus egyetért, hogy bár a könyv tartalma egyesek szerint vitatható, a felvetett témák, és azok fejtegetése mindenképpen elgondolkodtató. Azokat pedig hasznos ismeretekkel látja el, akiket érdekel az előttünk álló évek kilátásai, vagyis az emberiség sorsa.

A szerző szerint ilyen komoly és ennyire sokrétű veszély még soha egyetlen emberi civilizációt sem fenyegetett, mint amiben nekünk van részünk: nukleáris háború, vízhiány, terrorizmus, a világot végigseprő vírusos betegségek, önmagunk lassú megmérgezése, globális klímaváltozás, kultúrák összeesése, emigrációs előzárás, a genetikai módosításokkal előállított élelmiszerek kiszámíthatatlan következményei, nanotechnológiai „megfutás”, részecskegyorsítók katasztrofális túlkapása. Ezek bármelyike egymagában is elég lenne egy kiheverhetetlen pusztuláshoz, de így együttesen szinte „garancia” az elkerülhetetlen Vég bekövetkezésére.

A „Van-e jövőnk?” Honlap-linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu cím alatt, ahol a könyv meg is rendelhető.

Megrendelhető közvetlenül a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11. Telefon/Fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu www.novellakiado.hu

A könyv
kedvezményes ára:
1250 Ft.

Antalffy Tibor

Irány Ausztrália

Láttál már ausztrál kengurut? Nem az állatkertben, csak úgy vadon? Már kerek öt éve voltam Ausztráliában, amikor egy vasárnap reggel mellbevágott a gondolat, hol vannak a kenguruk meg a többiek? Hát hol lennének? Az üdvözlőlapokon. Persze az üdvözlőlapokon látható aborigine harcos is teljes harci díszben, vagyis tök meztelen. A valóságban az aborigine harcos koszos, nincs kipingálva, por-, és légy lepte, és persze nem harcol. Kengurut tehát nem láttam. Az ember egyéb más állatokkal van elfoglalva. Időnként megírják az újságok, kinek a lábával úszott el egy cápa, és mert ez egy elég nagy állat, a lábakat többnyire többől tépi ki, és ami a helyszínen marad, az rendszerint másodpercek alatt elvérzik a langyos tengervízben. Ami azt illeti, a szárazföld se izgalommentes. Sydneyi családi házában már holnap előfordulhat, hogy egy mérges pók bemászik az ablakon, és huncutul elbújik a salátástál tövében, vagy mérges kígyó tisztel meg a hátsó kertet, és várja a kedvező alkalmat, hogy rád hozza a frászt, ami rendszerint sikerül neki.

A könyv végig érdekes, mulatságos és nagyon informatív. Ritkán jut az olvasó kezébe ilyen eredeti nyelvezetű és ennyire gördülékeny útleírás. Ezen kívül az összes hivatalos és kevésbé hivatalos tudnivaló ismertetésével még dönteni is segít, itthon vagy külhon? Például tudod-e, hogy Ausztráliában:

- ◆ Két év ott-tartózkodás után kérheted az állampolgárságot?
- ◆ Vízumkérelmedet pontrendszer alapján bírálják el?
- ◆ A nyugdíjjogosultsághoz mindössze 10 év munkaviszony szükséges?
- ◆ A rokkantnyugdíj-jogosultsághoz elég egy munkában eltöltött nap?
- ◆ Az első 210 angolórát költségét a állam fizeti?
- ◆ A mentőket, tűzoltókat vagy a rendőrséget angol nyelvtudás nélkül is kihívhatod?

Az „Irány Ausztrália” linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu cím alatt, ahol a könyv meg is rendelhető.

Megrendelhető közvetlenül a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11. Telefon/Fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu www.novellakiado.hu

A könyv
kedvezményes ára:
1250 Ft.

Antalffy Tibor

Szeretném, ha sokáig dobognál

A szerző ismeretterjesztő sorozatának negyedik kötetében az Isten és a Világmindenség, az emberiség jövője és végül a kivándorlás problémája után felvállalta korunk „divatos” halálokának, a szív- és érrendszeri betegségének a problémáját, megelőzését, kezelését, gyógyításának a témakörét is.

Az olvasóban önkéntelenül is felmerül a kérdés, vajon a szerző kardiológus, vagy teológus, specialistája valamelyik szakterületnek, esetleg kivándorlási szakember, szociológus, netán részecskefizikus lenne? Ennyi mindenhez értene, hogyan lehetséges ez?

Nos az igazság az, hogy a szerző egyik sem, ő mindössze egyetlen egy dologhoz ért, de abban aztán utolérhetetlen. Az egyszerű embereknek megmagyarázza a megmagyarázhatatlant, megérteti velük a megértetlent, és mindezt élvezetes stílusban, hétköznapi nyelven.

A könyv elolvasása után az olvasó tudni fogja mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy elkerülje ezt a betegséget. Ha pedig már elkapta a gepszít, sikeresen küzdjön, hogy minél tovább életben maradhasson, mert, mint a könyvből kiderül, igazi gyógyulásról szó sem lehet.

Részletek a könyvből

A 45 év feletti lakosság 17 százaléka kezelés alatt álló szívbeteg, és egy további 38,3 százaléka úgy szívbeteg, hogy fogalma sincs róla. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a lakosság 45 év feletti részének 55,3 százaléka szívbetegnek bizonyul. Mivel a szívbetegség nem gyógyítható, csak kezelhető, rettenetesen nem mindegy, hogy mikor veszed észre. Te ugye eddig se jártál kontrolra, ezután se fogsz, pedig kellene, nem gondolod?

A „Szeretném, ha sokáig dobognál” könyv linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu cím alatt, ahol a könyv meg is rendelhető.

Megrendelhető közvetlenül a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11. Telefon/Fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu www.novellakiado.hu

A könyv
kedvezményes ára
1000 Ft.

Antalffy Tibor

Született nők

- Tessék mondani, ez egy ismeretterjesztő könyv?
- Igen.
- És milyen ismereteket terjeszt?
- Hát, megismerteti a nőket.
- A nőket? Akkor ez a könyv tulajdonképpen kivesézi őket?
- Ezt is lehetne mondani. Ezek szerint a nőket meg lehet ismerni?
- Nem tökéletesen, de ahhoz eléggé, hogy elmenjen tőlük akedve.
- És tessék mondani, a szerző ért a nőkhöz?
- Igen, határozottan ért a nőkhöz.
- Még azt tessék elárulni, ezt tanítják valahol?
- Mit?
- Hát a nőkhöz értést.
- Nem.
- Akkor az író a nőismeretét hogyan szerezte be?
- Tapasztalati úton. A szerző 73 éve férfi, volt néhány felesége, számtalan barátnője, jó néhány szeretője, kolleganője, egy-két anyósa, aztán egy ideje menedzsel egy lelki klinikát is.
- Lelki klinikát? Nők részére, vagy férfiak részére?
- Nem válogatós. Nők is, férfiak is mehetnek hozzá, de a férfiak nem mennek.
- Miért nem mennek a férfiak?
- Mert a férfiak nem bánják, ha átverik őket.
- Az más, és mit szól ehhez a könyvhöz az író felesége?
- Hogy-hogy mit szól? Ő volt a lektor.

Egy volt barátnő véleménye a szerzőről:

Hogy milyen ember ő? Ezerarcú vízöntő. Hol halálosan komoly, hol mulatságos. Jószívű, ám kérlelhetetlen. Ha kifogy a gyengédségből, akkor meglepően cinikus. Hűvösen racionális, mégis minden butaságot kipróbál. Hihetetlen, de mindenkin segíteni akar. Természetesen neki is van egy gyengéje, amire nem szeretné, ha rájönnének: imádja a nőket.

A „Született nők” linkje megtalálható: www.antalffy-tibor.hu cím alatt, ahol a könyv meg is rendelhető.

Megrendelhető közvetlenül a Novella Kiadótól is:
1132 Budapest, Visegrádi u. 11. Telefon/Fax: 339-8617
E-mail: novellakft@chello.hu www.novellakiado.hu

A könyv
kedvezményes ára:
1000 Ft.